

ДЖЕЙМС ХЪРБЪРТ ЛУНАТА

Превод от английски: Илия Годев, 1996

chitanka.info

Момчето бе спряло да плаче.

Лежеше със затворени очи в тясното легло, лицето му бе бяло като алабастрова маска на лунната светлина. От време на време цялото му тяло се разтърсваше конвулсивно.

То вкопчи пръсти в краищата на завивките и ги придърпа плътно нагоре до брадичката си. Някаква ужасяваща тежест отвътре притегляше тялото му надолу, от което кръвта му се превръщаше във вода — товарът бе изчезнал, но чувството го бе оставило напълно изтощено и немошно.

Момчето бе лежало там дълго. Не беше в състояние да определи колко часа бяха изминали, тъй като последните три дни му се бяха сторили безкрайни. Баща му бе забранил отново да става от леглото, затова лежеше там търпеливо, понасяйки загубата, изплашено от новото усещане за самота.

Докато нещо го накара да отвори отново възпалените си от плач очи.

Фигурата стоеше до долния край на леглото и му се усмихваше. То почувства нейната топлина. Врълхлетя го мимолетно усещане за стопяване на самотата. Но това бе невъзможно. Баща му бе казал, че е невъзможно.

— Ти... не може да си... — рече то и слабият му треперещ глас прониза нощната тишина. — Той казва, че ти не може да... не може да си...

Усещането за безизходица отново го завладя.

Уплашено, момчето насочи поглед към нещо друго в помещението — очите му втренчено гледаха в ъгъла на тавана, сякаш внезапно бе усетило нечие чуждо присъствие, на наблюдател, когото самото то не можеше да види. Мигът свърши, когато по коридора се чу шум от приближаващи стъпки. То откъсна очи от тавана, сега в тях за първи път се четеше истински ужас. Жената си бе отишла.

В рамката на вратата се появи полюшващата се сянка на мъж.

Бащата на момчето се запрепъва към леглото. Дъхът на алкохол бе станал вече неотменима част от него, също като постоянната враждебност, изписана върху лицето му.

— Аз те предупредих — каза мъжът. В думите му, наред с гнева, прозвучаха и нотки на вина. — Никога! Никога повече... — Приблужи с вдигната ръка и момчето се сви под завивките.

Навън, на фона на гъстия черен мрак, ярко светеше жълтият диск на луната.

Най-после тя беше мъртва.

Където някога бе имало ужас, сега цареше единствено празнота.

Мъртви очи. Като на риба, изхвърлена върху скала.

Тялото ѝ се скри — последният спазъм бе преминал, последният стон бе заглушен. Изражението от последния миг бе заличено.

Вкопчените пръсти продължаваха да стискат силуета над показалеца ѝ, напъхан в неговата уста, сякаш искаше да разкъса усмихващите му се устни.

Сянката, освободи гърлото ѝ от желязната си хватка и се изправи. Дишането му бе съвсем леко учестено, въпреки че жената под него се бе съпротивлявала дълго време.

То изтръгна пръста ѝ от устните си, разтегнати в подигравателна усмивка, и ръката на трупа падна, удряйки се с плясък в голата плът.

То се спря и огледа жертвата. През цялото време се усмихваше.

Наведе се, пресегна се към безжизнено отпуснатите ръце, сграбчи китките им и ги повдигна. С бавно движение прокара по лицето си изпотрошените им нокти. След това положи конвулсивно сгърчените пръсти върху шията си, сякаш за да ги подразни, да предизвика тяхното отмъщение. Това изтръгна от гърдите му гърлен кикот.

Надвесено над трупа, то прокара мъртвите длани по голото си тяло, бавно спускайки ги надолу, така че да погаят всяка част от него. Докосването на безжизнената плът породи в душата му нови, още по-силни усещания.

Сянката съсредоточено се зае с постепенно изстиващото тяло на жената.

След известно време то се надигна от леглото, оросено от пот. Но все още не се бе наситило.

При силния полъх на вятъра студени дъждовни капки затрополиха по прозореца, сякаш протестираха срещу извършващата се вътре жестокост. Но спуснатите избелели пердета, зад които се отцеждаше дневната светлина, заглушиха протеста на природата.

Една чанта бе разтворена в ъгъла на затъмнената стая. Върху леглото, близо до трупа, бе разгърната черна опаковка. Блясъкът на металните инструменти в нея бе леко заглушен от оскъдната

светлина в помещението. Всеки инструмент бе повдигнат, поставен съвсем близо до очите, чието проблясване не можеше да остане скрито, и внимателно огледан. Първият беше избран.

Бавно изстиващото тяло бе разрязано от гръдната кост до срамните устни, а след това на ширина — от едното бедро до другото. От дълбоките разрези бликна кръв.

Четирите части бяха разделени и след това придърпани встрани. Почервенелите от кръв пръсти проникнаха в тялото.

То извади вътрешните органи и ги постави върху белите чаршафи, на чийто фон те изглеждаха зловещо лъскави, обгърнати в пара. Сърцето, което сянката изтръгна последно, се озова на върха на купчината. То се плъзна надолу по влажната камара и звучно плъосна на пода. Противна миризма изпълни помещението.

Освободената кухня в тялото бързо бе запълнена с малките бижута, принадлежали на мъртвата жена. След това тайнствената фигура започна да претърсва стаята за още предмети.

Когато най-после остана доволно, то извади игла и конец от пакета върху леглото. Започна да зашива разрязаните парчета кожа, разкъсвайки плътта с едър груб бод, като през цялото време продължаваше да се усмихва. При мисълта за последния предмет, който бе поставило в тялото, устните му се разтеглиха в зловеща усмивка.

* * *

Той бавно се плъзгаше над зеленясалите скали, с лениви движения, като от време на време загребваше с ръце, за да промени посоката. Беше нащрек заради малките ракообразни, чиито щипци се впиваха болезнено в омекналата от водата кожа. Замахваше бавно с крака, стягайки бедрените си мускули, а плавниците от еластичен каучук му помагаша да преминава с лекота морските течения.

Коралови растения протягаха призрачни пипала към него, а изплашените риби се стрелкаха като лястовици, усетили прокрадващото му се присъствие. Привидно неподвижните морски анемонии сякаш безмълвно му помахваха. Над главата му се

процеждаха слънчевите лъчи, разсеяни и приглушени, а морското дъно тънеше в тайнствен полуздроч.

Едва забележимо вълнообразно движение на някаква пясъчна издатина привлече вниманието му. Той предпазливо се приближи, внимателно облегна ръце върху една оголена скала и без усилие се задържа над това място.

Под него морска звезда се бе закрепилa към една сърцевидна мида, бе я приковала под себе си и с помощта на пипалата си разтваряше двете половини на черупката ѝ. Морската звезда действаше търпеливо, като редуваше петте си пипала, решена да оголи месестото тяло на своята уморена жертва. Чайлдс наблюдаваше, леко отвлечен, но и заинтригуван, докато преследвачът издаде навън стомаха си и го промуши през образувалия се отвор между черупките на мидата, за да погълне вътрешността ѝ.

Едва забележимо раздвижване между вдлъбнатините на един полепнал с раковини камък отклони вниманието на гмуркача. Озадачен, в продължение на няколко секунди той се взираше внимателно в скалистия релеф, преди едно друго раздвижване да отклони погледа му. Малък, покрит с иглички рак се катереше по стената на камъка. Черупката и щипките му бяха покрити със зелени водорасли, които му осигуряваха естествена и надеждна маскировка както в плитчините, така и в по-дълбоките места. Когато не се движеше, той бе невидим за враговете си.

Чайлдс проследи движението на рака, възхитен от неговата подвижност и бързина. Отблизо той виждаше малкото многокрако създание уголемено — ефект, който се дължеше на увеличителното стъкло на леководолазната му маска и на отражението на самата вода. Морският рак се спря, усетил сякаш изведнъж нечий дебнеш поглед. След това внимателно протегна крак, за да поднови придвижването си.

Усмивката на гмуркача, породена от внезапното и припряно бягство на рака, изведнъж се изкриви: шнорхелът залепна към зъбите и венците му и той ненадейно осъзна, че дробовете му бяха останали почти без кислород. Без да бърза, се приготви да изплува към повърхността.

Видението се появи без предупреждение. Също като други видения, появили се по-рано в неговия живот.

Въпреки това, той почти не разбра какво вижда, защото видението бе по-скоро в главата му. Една хаотична смесица от цветове и миризми. Ръцете му изтръпнаха под водата. Имаше нещо дълго и спираловидно, червено и светещо с влажен блясък. А сега желязо — допир на остра, режеща стомана с мека материя. Плуваше в кръв. Той плуваше в кръв. Усети, че му се повдига и се нагълта със солена вода.

Тялото му се сви болезнено, от гърлото му изригна стомашен сок, смесен с морска вода, и заклокочи в тръбата на шнорхела. Кислородната маска излетя от устните му и Чайлдс започна да се дави. Неволно извика, но от гърлото му излезе само глухо, задавено изхъркване. Започна да се оттласква с крака, с ръце, протегнати нагоре, към повърхността. Залятият от светлина таван над главата му изглеждаше безкрайно далечен.

Друго видение прониза съзнанието му. Ръце, жестоки и груби пръсти, движещи се ритмично. Те шиеха.

Тялото му отново се превеи.

Чайлдс инстинктивно се опита да затвори устата си, загубил всякакъв ориентир, но устата му продължаваше да пие на големи глътки от солената вода, сякаш заговорничеше с морето срещу него. Възприятията му започнаха да се замъгляват, усещаше се безсилен. „Толкова бързо!“ — помисли си той. Даваше си сметка, че шнорхелът, окачен за еластичния колан на леководолазната му маска, виси свободно и се докосва от време на време до бузата му. Започна да се бори, усетил, че се носи към дъното.

Една тънка ръка се промуши под мишницата му и обгърна тялото му откъм гърба. Издигане — бавно, уверено. Опита се да помогне, но пред очите му се спускаше матова пелена. Изкачваше се към повърхността, сякаш изтръгнат от черна, задушаваша го прегръдка. Завръщането на живота в тялото му бе болезнено и пряко волята му.

Стомахът и гърдите му се спускаха и издигаха, повръщаше. Задави се, размаха крайници, с което създаде опасност да повлече и двамата обратно на дъното.

Смътно долови един успокояващ глас и се опита да разбере смисъла на думите, като си наложи да се отпусне. Заповядваше на дробовете си да вдишват предпазливо, глътка по глътка, и плюеше противната горчилка.

Момичето го изтегли в плитчината, като го придържаше над лактите, с глава, отпусната върху едната ѝ ръка. Тя плуваше по гръб до него и оттласквайки се с крака, с лекота придвижваше двамата по гребените на малките вълни. Дишането му все още бе учестено, но след малко той вече можеше да ѝ помага, порейки вълните с нозе.

Момичето му помогна да се изправи на крака, щом достигнаха до плиткото. Свали маската от лицето му и обгърна присвитите му рамене. Потупваше го по гърба, когато се задавяше и започваше да плюе солена вода, наведена, с изопнато от тревога лице. Коленичи до него, издърпа плавниците от краката му, след това свали своите. Раменете му продължаваха да се свиват конвулсивно при всяко вдишване, докато седеше приведен, опрял ръце на коленете си. Постепенно се съвзе, а конвулсиите се превърнаха в леко потръпване. Момичето чакаше търпеливо, с повдигната високо над челото маска. Капки се стичаха по разпилените ѝ, потъмнели от водата руси коси и образуваха мокри вадички по раменете ѝ. Не говореше, защото знаеше, че все още не бе дошъл подходящият момент.

Най-накрая мъжът промълви задъхано:

— Ейми...

— Всичко е наред, хайде да излезем на брега!

Тя прекара ръка под мишниците му, за да го подкрепя и криволичейки, двамата прецапаха плитчината. Чайлдс се отпусна тежко върху камъните на брега, изпълнен с облекчение, страх и слабост. Тя седна до него, отстрани падналите върху очите му кичури и нежно започна да разтрива гърба му.

Бяха сами в малкото уединено заливче, чиито скалисти склонове и подухващият от югоизток студен бриз караха другите да го избягват. Буйна растителност се спускаше от върховете по стръмните скатове и се спираше едва пред гранитната стена, която оглушителните приливи миеха непрекъснато. Първите майски цветя изпъстриха стената в синьо, бяло и жълто. Мъничък водопад наблизко изливаше водите си, които си пробиваха път с криволичене между малките камъчета и бързаха да се влеят в морската шир. В далечината малки рибарски лодки се полюшваха грациозно над кобалтовосинята повърхност. Самотните им силуети образуваха дълга сива линия от единия до другия край на залива. До нея се достигаше през тесен път, криволичещ между веригата от безредно разпръснати рифове.

Момичето забеляза, че непознати лица надничаха към тях иззад стената на кея, явно разтревожени от произшествието. Даде им знак, че всичко е наред и те се скриха.

Чайлдс приседна с усилие. Опря ръце на коленете и клюмнал глава, продължаваше да трепери.

— Изплаши ме, Джон — каза момичето и се отпусна на колене пред него.

Той повдигна очи — лицето му бе преbledняло. Прокара ръка по лицето си, сякаш искаше да отпъди някакъв спомен.

— Благодаря ти, че ме измъкна — прошепна накрая той.

Тя се наведе и го целуна по бузата, сетне — по рамото. В очите ѝ искреше любопитство.

— Какво се случи там, долу?

По тялото му преминаха студени тръпки.

— Ще донеса одеялото — каза момичето и се изправи.

Босите ѝ крака с лекота изтичаха до купчината дрехи и чанти. Чайлдс я наблюдаваше, докато изваждаше одеялото от един туристически сак. Изпълни го чувство на благодарност — не само защото бе го измъкнала от морето, а просто защото бе с него. Погледна към плискащите се в брега вълни. Една бяла лента на хоризонта предвещаваще приближаваща буря.

Затвори очи и усети солен вкус в гърлото си. Тръсна глава и тихо изстена.

„Защо сега, след толкова дълго време?“

Наметнатото одеяло върху раменете му го изтръгна от унеса.

— Пийни — каза Ейми и тикна малко плоско шишенце под носа му.

Конякът изми вкуса на сол в устата му и приятно го сгря. Той повдигна едната си ръка и момичето се сгуши до него под одеялото.

— Добре ли си? — попита тя, докато се настаняваше още по-близо до него.

Той кимна, но треперенето му все още не бе преминало.

— Донесох ти очилата.

Взе ги от нея и си ги сложи, фокусираният през тях свят изглеждаше по-реален.

Когато заговори, гласът му потреперваше:

— Всичко започва да се случва отново.

* * *

— До утре? — попита той.

Ейми поклати глава.

— Татко очаква гости през целия ден. — Извъртя отегчено очи нагоре. — Така че ще съм дежурна.

— Бизнес?

— Потенциални инвеститори от Лион. Покани ги за уикенда. Благодарна съм на Бога, че ще могат да дойдат едва в неделя. Самолетът в обратна посока излита в понеделник следобед, веднага след посещениято в компанията. Татко е разочарован, искаше му се да ги разведе из острова.

Пол Себая, бащата на Ейми, бе генерален изпълнителен директор на „Джакарта Интернешънъл“. Могъщата финансово-инвестиционна компания бе със седалище на отдалечения от континента остров, който бе раят на ниските данъци. Макар населен предимно от англичани, островът бе по-близо до бреговете на Франция.

— Жалко — въздъхна Чайлдс.

— Съжалявам, Джон. — Тя се наведе към колата, за да го целуне и косата ѝ, пристегната на опашка, падна около врата ѝ и нежно погали гърдите ѝ.

Той отвърна на целувката ѝ, попивайки с удоволствие соления вкус на устните ѝ.

— Баща ти никога ли не почива?

— За него това е почивка. Щях да ти изпратя покана, но предположих, че няма да ти бъде много забавно.

— Познаваш ме твърде добре! — Той се приготви да потегли. — Поздрави баща си от мен.

— Съмнявам се, че ще ти отвърне със същото, Джон. За онова, по-рано... — Очите на Ейми леко потъмняха.

— Благодаря ти още веднъж, че ме извади от водата!

— Нямах предвид това.

— А онова, което видях ли?

Тя кимна.

— Измина толкова време оттогава.

Той се загледа напред, но всъщност се взираше вътре в себе си. Усмихна се и отвърна:

— В действителност никога не съм си мислил, че е свършило.

— Но това са почти три години. Каква би могла да бъде причината да започне отново?

Чайлдс повдигна рамене.

— Може би е краткотрайно явление. Възможно е да не се повтори. Възможно е въображението ми да си е направило лоша шега с мен. — Затвори за миг очи, съзнавайки, че това не бе вярно, но нямаше желание да говори за съмненията си точно сега. Надвеси се над волана и погали момичето по косата. — Хайде, не бъди толкова разтревожена. Утре ти предстои приятен ден, а аз ще те видя в училище в понеделник. Тогава ще поговорим повече.

Ейми взе туристическия си сак от задната седалка и Чайлдс ѝ помогна да го преметне на рамо.

— Ще ми позвъниш ли довечера?

— Мислех, че ще проверяваш писмени работи.

— Ангажиментите ми в неделя не ми оставят голям избор. Въпреки всичко успях да си издействам няколко минути почивка.

— Добре, господин Учител. — Той положи усилие гласът му да прозвучи бодро: — Но не бъдете прекалено строга към децата.

— Това зависи от писмените им работи. Не съм сигурна кое е по-трудно — да ги научиш на френски или на приличен английски. При компютърното обучение поне машината сама може да коригира грешките им.

Усмивайки се, Чайлдс си придаде обидено изражение.

— Как ми се иска да бе толкова просто! — Целуна я още веднъж по бузата, после тя се изправи. Първите дъждовни капки зачукаха по предното стъкло на колата.

— Бъди внимателен, Джон! — каза тя, макар че искаше да му каже повече неща, усещаше нужда да го направи, но долавяше интуитивно нежеланието му да говори. Дълго, дълго време ѝ бе необходимо, за да опознае Чайлдс. Но дори и сега си даваше сметка, че вътре в него съществуваха мрачни страни, до които тя никога нямаше да бъде допусната. Запита се дали бившата му съпруга някога изобщо се бе опитвала да го разбере.

Ейми гледаше как малкото черно „Мини“ се отдалечава и докато махаше с ръка, лицето ѝ прие загрижено изражение. Озърна се и забърза през отворените железни порти, изминавайки тичешком късото разстояние до къщата, за да се прибере, преди дъждът да се усили.

Няколко минути по-късно Чайлдс се отби от магистралата и зави по тесните алеи, които пресичаха острова подобно на вени. От време на време намаляваше скоростта и караше плътно до оградите и стените, за да улесни насрещно движещите се коли, чиито шофьори възприемаха същата тактика. Стискаше тъй силно волана, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Шофираше, доверявайки се повече на рефлексите, отколкото на сетивата си. Сега, когато бе останал сам, умът му бе претоварен с други грижи. Щом стигна до малката къща, отново започна да трепери и усети в гърлото си неприятния вкус на солена вода.

Паркира „Мини“-то в тясната отбивка пред старата каменна къща — парче земя, която сам бе изчистил от къпините и плевелите още при настаняването си тук. Изключи двигателя, остави чантата с екипировката за плуване в колата и изскочи навън, търсейки пипнешком ключа за външната врата. Първоначално ключът заяде и когато най-накрая прищрака, Чайлдс блъсна вратата и тичешком премина по късия коридор, успявайки да стигне до малката баня точно когато стомахът му се качи в гърлото. Наведе се над тоалетната чиния и повърна от сместа, която караше вътрешностите му да се бунтуват. Издуха носа си в книжна салфетка, пусна водата и погледна как хартията се завърта в струите и изчезва надолу. Свали очилата си и наплиска лицето си със студена вода, като задържа за малко пръсти върху очите си.

Изправен пред стенното огледало, Чайлдс подсуши бледото си лице. Не беше сигурен дали въображението му не бе изрисувало тъмните сенки под очите му. Повдигна ръцете си, за да провери дали ще успее да задържи пръстите си неподвижни. Не можа.

Сложи си очилата и тръгна към гостната. Преди да влезе, наведе леко глава — самият той не бе много висок, но сградата бе стара, с ниски тавани. Помещението не бе просторно, но и Чайлдс не бе го претъпкал с мебели: едно канапе с избеляла и издута на места тапицерия, портативен телевизор, две претрупани с книги лавици, окачени ниско от двете страни на камината. Върху най-високия рафт

на едната от тях се виждаха няколко чаши и бутилки. Той отиде до лавицата и си наля солидно количество скоч.

Навън се изливаше проливен дъжд. Чайлдс се изправи пред прозореца и се загледа умислен към миниатюрната градина в задната част на къщата, която бе една от цяла редица почти долепени една до друга сгради, граничещи с открито поле. Някога сградите представлявали свързани един с друг домове с обширна обработваема земя, но имението било раздробено преди много години, а земята и сградите — разпродадени. Чайлдс бе имал късмет, че успя да наеме една от къщите, когато пристигна на острова преди повече от три години, защото тук бе трудно да се намери необитавана сграда. А заслугата да живее тук бе изцяло на Естел Пипрели, която държеше да го наеме заради способностите му в областта на компютърните технологии. Именно тя го бе насочила към това място, а авторитетът ѝ му помогна да успее да наеме жилището.

Оттук в далечината се виждаше и самият колеж — кацнал на полуострова. Странно скупчване на сгради, което през годините се бе разраствало с крила и пристройки в различни, нехармонично съчетани архитектурни стилове. По-голяма част от сградите, включително и кулата, бяха боядисани в бяло. От такова разстояние се очертаваше само белезникавият силует на колежа на фона на притъмнялото от дъждовните облаци небе.

Когато Чайлдс бе дошъл да търси убежище тук, далеч от континента, от гибелната известност, от любопитните погледи на приятели и колеги, а и на съвсем непознати, които го бяха зървали само по телевизията, островът му бе осигурил тих и спокоен живот. Тук съществуваше една сплотена общност, която бе затворена за външния свят, но въпреки това за Чайлдс се бе оказало твърде лесно да стане един от шестдесетхилядните жители на острова. Нездравото любопитство и обвиненията бяха останали назад. Той стисна силно чашата между пръстите си — не искаше нещата да се променят отново.

Чайлдс допи уискито и си наля второ. Също като коняка, който момичето му даде днес на брега, то премахна отвратителния вкус, който отново се бе появил в устата му. Върна се при прозореца, но този път видя само сянката на собственото си отражение. Денят навън бе станал по-мрачен.

Пак ли същото? Имаха ли нещо общо виденията, явили му се под водата, с онези страховити, кошмарни картини, преследвали го толкова дълго време? Мигновеното му докосване със смъртта — едва не се бе удавил — бе замъглило възприятията му. Но докато лежеше задъхан на брега, Чайлдс бе почти сигурен, че виденията отново се бяха появили.

Целият настръхна от ужас.

Беше премръзнал, а по челото му изби пот. Изведнъж разбра всичко, а сетне някаква нова тревога се загнезди в мислите му.

Излезе в антрето, вдигна слушалката и набра номера.

След малко един задъхан глас отговори на позвъняването.

— Фран? — попита той, втренчил очи в стената, но пред него бе само нейното лице.

— Та кой друг да е? Ти ли си, Джон?

— Да.

Последва дълго мълчание, после бившата му съпруга заговори:

— Щом ме търсиш, имаш ли да ми кажеш нещо?

— Къде е... как е Габи?

— Мисля, че е добре. Намира се в съседната стая заедно с Анабел и се надпреварват коя може да създаде по-голям хаос. Мисля, че Мелани смяташе да ги разходи в парка днес следобед, но времето май не е много подходящо. Как е там при теб? Тук е отвратително еднообразие.

— Да, и тук също. Мисля, че ще има буря.

Отново мълчание.

— Виж, аз съм малко заета, Джонатан. Трябва да съм в града преди четири часа.

— Работиш и в неделя?

— Нещо такова. Днес в Лондон пристига един нов писател и издателството иска от мен да го прилаская, да го подготвя за предстоящото турне за следващата седмица.

— Не може ли Ашби да свърши това?

— Управляваме агенцията на партньорски начала. — Гласът ѝ бе рязък. — Аз поемам моя дял. Между другото ти какво очакваше от една преродена жена от кариерата?

Неприкритото обвинение го засегна и той не за първи път се запита дали Фран някога щеше да се примири с мисълта за неговото „дерайлиране“. „Дерайлиране“ бе предпочитаната от нея дума.

— Кой ще гледа Габи?

— Ще вечеря у Мелани, а по-късно Джанет ще я вземе оттам. — Джанет се казваше младото момиче, което бившата му съпруга бе наела да гледа дъщеричката им през деня. — Тя ще остане при Габи, докато се прибера. Е, доволен ли си?

— Фран, имах предвид...

— Не трябваше да си тръгваш, Джон. Никой не те гонеше.

— А ти не трябваше да оставаш там — тихо отвърна той.

— Поиска от мен да загърбя твърде много неща.

— По онова време агенцията ти отнемаше само половин ден.

— Но тя беше нещо важно за мен. Сега означава още повече — и така трябва да бъде. А имаше и други причини. Нашият живот тук...

— Щях да стана непоносим.

— Чия беше вината за това? — Тонът ѝ бе омекнал, сякаш съжаляваше за казаното. — Добре, зная, че така се случиха нещата, че събитията се развиха неконтролируемо. Опитах се да разбера, да се преборя с положението. Но ти бе този, който пожела да избяга.

— Знаеш, че имаше и други причини.

— Зная, че накрая всичко щеше да бъде забравено. Всичко.

И двамата разбираха какво имаше предвид Фран.

— Не можеше да знаеш със сигурност.

— Виж, сега нямам време за това, трябва да тръгвам. Ще предам целувките ти на Габи, може би тя ще ти телефонира утре.

— Бих искал да я видя скоро!

— Не зная... Вероятно някой ден, когато съм заета само до обяд. Ще видим.

— Направи ми една услуга, Фран!

Тя въздъхна, гневът я бе напуснал.

— Кажи!

— Нагледай Габи, преди да излезеш! Просто надникни в стаята и кажи „здравей“ на момичетата. Провери дали е добре.

— Това пък защо, Джон? И без това щях да го направя. Но какво искаш да кажеш?

— Нищо. Предполагам, че е резултат от живота ми в тази празна къща. Знаеш ли, изглеждаш ми разтревожена?

— Думите ти... прозвучаха ми някак особено. Наистина ли се чувстваш толкова уморен?

— Ще ми мине. Извинявай, че те задържах!

— Ще стигна навреме. Нуждаеш ли се от нещо, Джон? Искаш ли да ти изпратя нещо.

„Габи. Можеш да ми изпратиш моята дъщеря“ — помисли той.

— Не, нямам нужда от нищо, всичко е наред, но ти благодаря.

— Добре. Сега трябва да тръгна.

— Желая ти успех с твоя писател!

— В нашата работа всеки върши това, с което може да се справи.

А той ще спечели голяма популярност. Дочуване!

Връзката прекъсна.

Чайлдс се върна във всекидневната и се отпусна върху канапето. Реши, че няма желание за още едно питие. Свали очилата си и разтри очи със схванати пръсти. Продължаваше да вижда лицето на дъщеря си пред себе си. Когато ги бе напуснал, Гейбриъл беше на четири години. Надяваше се, че един ден тя щеше да го разбере.

Остана в стаята дълго време с глава, отпусната върху облегалката на канапето. Беше протегнал крака върху малкия цветен килим, застлан върху полирания дървен под. Хванал очилата си, той ту втренчваше поглед в тавана, ту притваряше очи, опитвайки се да си спомни онова, което беше видял.

Незнайно защо, но единствения спомен, който успя да извика, бе червеният цвят. Гъсто и лепкаво червено. Помисли си, че дори усеща миризмата на кръв.

* * *

Първият кошмар се появи през същата нощ.

Събуди се, уплашен и схванат.

Споменът за видяното в съня все още бе пресен, но бе невъзможно ясно да си го припомни. Усещаше единствено нещо бяло, вибриращо във въздуха, което постепенно избледня, погълнато от лунната светлина, заливаща стаята.

Чайлдс седна в леглото и облегна гръб на студената стена. Бе премръзнал, страхът го обсипваше с ледени ласки. И не можеше да разбере защо, не можеше да открие причината.

Навън самотна чайка нададе призрачен писък в злокобно застиналата под сребристите лунни лъчи нощ.

— Не, Жанет, ще трябва да провериш всичко от самото начало. Помни, че компютърът не притежава собствен мозък и разчита изцяло на твоя. Една погрешно подадена команда от теб и той не просто греши, а се бунтува. Ще откаже да ти даде онова, което искаш от него.

Чайлдс се усмихна на момичето, поуморен от непрекъснатите й елементарни грешки, макар да разбираше, че не всеки детски мозък е настроен на честотите на бързо настъпващата технологическа ера. Самият той, вече извън компютризирания свят на търговските предприятия, трябваше да се адаптира към по-бавното темпо на децата, на които преподаваше. Някои от тях бързо усвояваха уменията да работят с компютър, но други срещаха затруднения и той трябваше да им помогне по-лесно да преодолеят психологическите си бариери.

— Добре, натисни клавиша „Ретирн“ и този път внимателно провери всеки етап от програмата. Няма начин да сгрешиш, ако обмисляш всяка команда.

Намръщеното й лице му подсказваше, че не бе убедена в думите му.

Остави стисналата устни Жанет да натиска клавишите с излишна предпазливост.

— Хей, Кели, това е чудесно!

Четиринадесетгодишното момиче повдигна очи към него и засия. Когато погледите им се срещнаха, нейният се задържа малко по-дълго от обикновено. Чайлдс надзърна през рамото й към екрана на компютъра.

— Това твоята работна програма ли е? — попита впечатлен той.

Тя кимна и отново погледна към монитора.

— Надявам се годишната такса да ти стигне, за да продължиш обучението си на следващото ниво.

— Ще продължа, само трябва да изпратя тази разпечатка вкъщи. Когато види доказателството, татко ще се съгласи да доплати.

Чайлдс се усмихна — Кели твърде бързо откри потенциалната сила на електрониката. Кабинетът, в който имаше седем компютъра, поставени върху банки, се явяваше разширение на отделението за

научни дисциплини. Изглежда, всички непрекъснато се нуждаеха от съветите на Чайлдс. Той бе имал късмет, когато беше дошъл на острова — тукашните колежи, повечето от които бяха частни, с голямо желание въвеждаха компютърното обучение, тъй като родителите плащаха високи такси за това. Преди идването си тук Чайлдс бе работил на свободна практика за една компания, специализирана в извършването на услуги за малки и големи търговски фирми. Монтираха компютърни системи, даваха консултации за техническото оборудване, разработваха съответните програми, коригираха и отстраняваха евентуалните отклонения от стандартите. Една от обичайните задачи на Чайлдс бе отстраняването на фабричните дефекти в системата, неизменно възникващи в първите дни на работа с техниката. Неоспорима беше изключителната му способност — или интуиция, както я наричаха някои — да прониква в сложните лабиринти на всяка система, да открива специфичната повреда. Той бе висококвалифициран, високоплатен и изключително ценен от своите колеги. Въпреки това заминаването му бе донесло облекчение на мнозина от тях.

Кели го гледаше усмихната.

— Имам нужда от нова програма, върху която да работя — каза тя.

Чайлдс погледна часовника си.

— Вече е късно да започнеш. За следващия път ще подготвя нещо с по-висока степен на трудност специално за теб.

— Мога да остана след часа.

Едно от момичетата се изкиска и Чайлдс почувства, че се изчервява пряко волята си. Мили боже, та те са едва четиринадесетгодишни!

— Възможно е, но днес аз не мога. Просто прибери всичко от банката до биенето на звънеца. Или още по-добре, помогни на Жанет да провери своята програма — струва ми се, че тя среща известни затруднения.

В погледа на момичето проблеснаха искри на раздразнение, но то продължи да се усмихва.

— Да, сър. — Гласът ѝ прозвуча по-рязко от обикновено.

Тя не отиде, а по-скоро се промъкна боязливо зад Жанет и Чайлдс мислено поклати глава, докато наблюдаваше вътрешното ѝ равновесие и движенията на тялото ѝ, които бяха предизвикателни за

нейните години. Дори късо подстриганите ѝ пясъчноруси коси и дръзко вирнатото носле не издаваха истинската ѝ възраст. Набъбналите ѝ, жадни за ласки гърди с лекота разрушаваха традиционната представа за невинност, която трябваше да се създава от училищната униформа бяла риза и раирана вратовръзка. Жанет например изцяло бе въплъщение на представата за малка ученичка, чиято женственост още не бе проявила дори първите симптоми на пробуждане. Изглежда, че уменията не се дължаха само на желанието за знание.

Той продължи да се движи между банките, спираше и даваше напътствия на момичетата, някои от които работеха на общ компютър. Завладян от техния ентузиазъм, Чайлдс им помагаше да открият своите „провали“, демонстрирайки им правилните процедури на подаване на команди. Звънецът го изненада, макар да знаеше, че до края на часа имаше съвсем малко време.

Изправи се и веднага забеляза, че Кели и Жанет не си допадаха особено.

— Изключете компютрите! — обърна се той към класа. — Да видим кога е следващото ни занимание...

— В четвъртък — отговориха му в хор момичетата.

— Добре, тогава ще се запознаем с различните модели компютри и с перспективите за технологичното им усъвършенстване. Надявам се, че ще ми зададете интересни въпроси.

Някой изпъшка.

— Проблем ли има?

— Кога наистина ще се запознаем с възможностите на компютрите да създават графичен дизайн? — попита момичето. Пълничкото ѝ, почти херувимско личице бе помрачено от изписаното върху него разочарование.

— Много скоро, Изабел. Когато бъдете готови за това. А сега си тръгвайте и не забравяйте нищо, защото ще заключа.

Едновременното втурване към вратата нямаше нищо общо с представата за спокойно и организирано движение на директорката на Колежа за момичета „Ла Роше“. Ала Чайлдс не гледаше на себе си като на учител, а просто като на хонориран консултант по информатика в трите училища на острова. До този момент поведението на децата не бе излизало извън рамките на допустимото и той предпочиташе да се държи с тях приятелски. Не искаше да изпитват страх от компютрите и

създаването на непринудени взаимоотношения бе много полезно за тази цел. Намираше, че учениците и в трите училища се държат твърде разумно.

Очите го сърбяха, раздразнени от меките контактни лещи, които носеше. Подвоуми се дали да не си сложи очилата, прибрани на дъното в куфара му, но реши, че това само щеше да му създаде допълнителни усложнения.

Чу почукване, обърна се и видя, че Ейми се бе изправила до вратата на кабинета.

— Господинът ще излезе ли да поиграе? — попита тя.

— Това покана ли е?

— Коя съм аз, че да ми се оказва такава чест? — Ейми прекоси стаята. Косите ѝ бяха прибрани назад в малък кок — опитваше да си придаде строг учителски вид. За Чайлдс прическата ѝ само засилваше чувственото ѝ излъчване, както и нейната светлозелена, закопчана до яката рокля. — Струва ми се, че очите ти са възпалени — забеляза Ейми. Сетне хвърли поглед към вратата и щом се убеди, че са сами, го целуна крадешком по бузата.

Той устоя на изкушението да я притегли към себе си.

— Как мина при теб днес?

— Не ме питай, имах час по драматизация. — Потрепери цяла. — Знаеш ли какво искат да поставят на сцена за тържеството по случай приключването на учебната година?

Чайлдс прибра листовите в куфара си и го затвори.

— Какво ще поставят? — любопитства той.

— „Дракула“. Можеш ли да допуснеш, че мис Пипрели би позволила това? Цялата настръхвам при мисълта, че ще трябва да я информирам за предложението.

— Идеята ми се струва добра — засмя се той. — Това ще затъмни славата дори на Никълъс Никълбау.

— Чудесно, ще ѝ кажа, че „Дракула“ се ползва с твоята подкрепа.

— Аз съм само приходящ, а не щатен преподавател, мнението ми не е от значение.

— Мислиш, че моето ще бъде зачетено ли? Нашата директорка може и да не е от истинските светици, но съм убедена, че има кръвна връзка с тях.

Чайлдс усмихнато поклати глава.

— Не е чак толкова превзета. Може би е прекалено загрижена за доброто име на колежа, но това е разбираемо за такъв малък остров. Вие гледате твърде строго и сериозно на репутацията на частните училища.

— Това вероятно е и заради многобройните данъчни облекчения, които островът предоставя. Но имаш право — конкуренцията е ожесточена и управителният съвет на колежа непрекъснато ни го напомня. Аз наистина храня известни симпатии към директорката, но въпреки това...

Изведнъж усетиха, че някой ги наблюдава от вратата.

— Забрави ли нещо, Жанет? — попита Чайлдс, като се чудеше от колко ли време момичето стои там.

Ученичката притеснено погледна към него.

— Извинете, сър, мисля, че съм оставила автоматичната си писалка на банката.

— Добре, влез и я потърси.

Навела глава, Жанет влезе със ситни, забързани крачки. Момиче с тъмни очи и бледо лице, което в бъдеще може би ще се разхубави, Жанет бе дребничка за своята възраст. Дългата ѝ коса падаше в безредни кичури, все още неоформени в някаква прическа. Ученическото ѝ синьо сако бе с един ръст по-голямо и я правеше да изглежда още по-слаба. Тя излъчваше някаква постоянна, обезоръжаваща стеснителност, която от време на време предизвикваше раздражението на Чайлдс.

Момичето затършува около работното си място. Ейми я наблюдаваше с прикрита усмивка, докато Чайлдс се зае да изключва електрическото хранване на компютрите. Изглежда, Жанет не бе успяла да намери писалката си, защото отчаяно се втренчи в монитора, сякаш апаратът по някакъв мистериозен начин бе погълнал липсващата вещ.

— Не ти ли провървя? — попита Чайлдс, приближавайки се до нейната банка да дръпне кабела.

— Не, сър.

— Е, не се изненадвам, виж, паднала е на пода. — Коленичи и ѝ подаде непокорната писалка.

Жанет взе химикала, без да се усмихва. Избягваше да срещне погледа му.

— Благодаря ви! — каза тя и Чайлдс с изненада забеляза, че момичето се изчерви. След това забързано излезе от кабинета.

Той изключи кабела и се изправи.

— На какво се усмихваш? — попита той Ейми.

— Горкото момиче се е влюбило до уши в теб.

— Жанет? Та тя е все още дете!

— В изцяло девическите училища повечето от тях са на пълен пансион и всеки що-годе прилично изглеждащ мъж неизменно привлича вниманието им. Нима не си забелязал това?

Чайлдс само повдигна рамене:

— Две-три момичета са ме гледали странно понякога, но аз... Ала какво искаше да кажеш с това „що-годе прилично изглеждащ мъж“?

Без да спира да се усмихва, Ейми го хвана под ръка и го поведе към вратата.

— Хайде, занятията свършиха и една кратка почивка не би ми се отразила зле. Малка разходка с колата и един голям джин с тоник и много лед, преди да се прибера вкъщи за вечеря.

— Нови гости ли чакаш?

— Не, този път съм само със семейството си, за разнообразие. Което пък ме подсеца, че си поканен на вечеря в края на седмицата.

Той повдигна недоверчиво вежди.

— Да не би сърцето на татето да се е умилостивило?

— Не, той все още те смята за недостоен. Да кажем, че заслугата е на майка ми.

— О, това наистина ме очарова.

Тя го изглежда, придавайки си сериозен вид, и притисна с пръсти ръката му, преди да излязат в коридора. Докато слизаха по стълбището към долния етаж, Ейми усети прикритата завист на няколко ученички, които се подбутнаха с лакти помежду си. Двамата с Джон се държаха съвсем дистанцирано, докато се намираха в землището на колежа, но ползването на обща кола бе достатъчно, за да започнат коментарите.

Достигнаха до широките стъклени врати на сградата — сравнително нова пристройка, в която се помещаваха научните лаборатории, музикалните и езиковите кабинети. Тя бе отделена от главната сграда чрез кръгообразна автомобилна алея. От това място статуята на основателя на „Ла Роше“ се взираше стоически в

прозорците на администрацията, като че водеше на отчет всеки следващ директор. Момичетата бързаха към автомобилния паркинг, където обикновено ги чакаха родителите, или се отправяха към спалните помещения и залите за отдих в южното крило. Глъчката от разговорите им, освободена след дългите занятия, ехтеше високо. Соленият мирис на море, донесен от морския бриз, беше истинска благодат след продължителните часове в кабинета. Чайлдс вдишваше с пълни гърди, докато двамата с Ейми слизаха по широките каменни стъпала към страничния изход.

— Мистър Чайлдс, можете ли да ми отделите минута от времето си?

И двамата изпъшкаха с досада, когато забелязаха, че директорката им маха с ръка от другата страна на алеята.

— Ще те настигна — промърмори тихо Чайлдс към Ейми и поздрави мис Пипрели с едва забележимо махване.

— Ще те изчакам до тенис кортовете. И помни, че си в по-добра позиция от нея.

— О, да, и кой твърди това?

Разделиха се и Чайлдс пое към очакващата го директорка направо по пътеката през моравата, а нейното строго лице му даде да разбере, че би постъпил много по-добре, ако бе заобиколил. Чайлдс характеризираше мис Пипрели като праволинейна жена в буквалния смисъл. Тя стоеше изправена, рядко се отпускате, а чертите на лицето ѝ бяха специфично ъгловати и по него почти не се забелязваха меки извивки. Дори късата ѝ, на места прошарена остра коса бе изрядно пригладена назад в пълна хармония с цялата ѝ фигура. Устните ѝ, в своята изящна строгост, създаваха впечатление, че способността им да се усмихнат е била заличена преди много, много години. Квадратните рамки на очилата ѝ още повече подсилваха нейната скованост. Дори гърдите ѝ не нарушаваха цялостното ѝ излъчване и Чайлдс понякога се питаше дали не бяха притиснати към тялото ѝ по някакъв изкуствен начин. А в по-тежки минути допускаше, че те изобщо не съществуват.

Но не бе нужно много време, за да се разбере, че Естел Пипрели — носителка на степените доктор по изкуствата, доктор на образованието и бакалавър по психология, не бе чак толкова гротескна личност.

— С какво мога да ви бъда полезен, мис Пипрели? — попита Чайлдс и се спря до нея на стъпалото пред входа.

— Зная, че би могло да ви се стори прибързано, но се опитвам да оформя програмата за следващия срок. Боя се, че ще е необходима за родителите на нашите бъдещи ученици, а и управителният съвет настоява тя да бъде готова преди настъпването на лятната ваканция. Питам се дали през зимния срок ще можете да посветите малко повече време на нашето училище. Изглежда, че компютърното обучение се е превърнало в един от приоритетите на съвременното образование. Погрешно, по мое мнение.

— Това може би ще се окаже малко трудно. Знаете, че съм ангажиран и с колежите „Кингсли“ и „Монфор“.

— Да, но зная също така, че разполагате и с малко свободно време. Сигурно бихте могли да вместите още няколко учебни часа между седмичните си ангажименти?

Как бихте обяснили на човек като мис Пипрели, която бе посветила живота си на избраната от нея професия, че професионалната етика не е приоритетна в живота? Поне вече не. Той самият се бе променил...

— Само един следобед повече, мистър Чайлдс. Какво ще кажете за вторник? — Строгият ѝ поглед не допускаше възражения.

— Дайте ми малко време да помисля! — отвърна той и почувства как тя ликува вътрешно.

— Много добре, но наистина трябва да бъде готова с първоначалния вариант на програмата до края на тази седмица.

— Ще ви информирам за решението си в четвъртък. — Опита се да се усмихне, но се ядоса на извинителните нотки, които прозвучаха в гласа му.

Кратката ѝ въздишка, изразяваща раздразнение, му прозвуча някак заплашително.

— В такъв случай — до четвъртък.

Беше освободен без излишни думи като „Довиждане“. За нея той просто вече не съществуваше. Мис Пипрели извика на група момичета, които имаха нещастieto да преминат по неговия маршрут, пристъпвайки през неприкосновената морава. Чайлдс се обърна и бързо закрачи, изпълнен с чувство за вина.

След като порица провинилите се момичета, за което ѝ бяха необходими само няколко думи и едва доловимо повишаване на гласа, Естел Пипрели отново насочи вниманието си към отдалечаващата се фигура на странстващия учител. Той вървеше с леко приведени рамене и гледаше съсредоточено в земята пред себе си, сякаш планиваше предварително всяка следваща стъпка. Млад мъж, който понякога имаше необичайно уморен вид. Не, „уморен“ не беше точната дума. В погледа му понякога се таеше някаква сянка — симптом за спяща тревога.

Директорката сви вежди и пръстите ѝ несъзнателно се вкопчиха в един изнищил се от ръкава ѝ конец.

Чайлдс я тревожеше, но не можеше да разбере защо. Работата му бе отлична, беше добросъвестен и изглежда, че учениците го харесваха. Експертните му познания несъмнено бяха ценни за реномето на училището, а и той облекчаваше значително преподавателите от тежкото бреме на информационните науки. Но въпреки че бе го помолила да вземе допълнителни часове по настояване на управителния съвет, присъствието му, необяснимо защо, я изпълваше с тревога.

Преди много години, когато самата тя бе все още дете и немските войски бяха окупирали острова като отправна точка за щурма към Англия, тя бе усетила пълзящия мирис на разрушението, носещ се във въздуха около нея. Нищо драматично, нищо свръхестествено или пророческо, а само по-изострени възприятия. С течение на времето Естел потисна тази си способност, но не се отрече от нея. През годините на своята младост бе видяла отпечатъка на смъртта върху лицата на германските войници — едно мрачно предчувствие за техния край.

Но предчувствието, свързано с Чайлдс, сега бе още по-объркващо. Въпреки че той вече се бе скрил от погледа ѝ, мис Пипрели усети, че потреперва.

* * *

Когато Чайлдс се върна с питиетата от бара на хотела, като внимателно заобикаляше изнесените в градината маси и столове, Ейми

тъкмо освобождаваше вързаните си на кок коси. Те паднаха назад в конска опашка — един старомоден стил, който обаче ѝ придаваше известен шик. Ейми притежаваше някаква неуловима елегантност, която бе по-скоро вродена, отколкото придобита. Не за първи път Чайлдс се убеждаваше, че тя прилича на всичко друго, но не и на типичните учителки, които някога бяха преподавали и на него.

Косата ѝ изглеждаше почти златисторуса под сянката на разтворения над масата им чадър, а светлозелените ѝ очи и нежните златисти мъхчета, които се извиваха около ушите ѝ, усилваха това впечатление. Както винаги, беше използвала малко грим — една особеност, която често я правеше трудно различима от нейните ученички. Гърдите ѝ — съвсем дискретно загатващи за себе си, почти не разрушаваха тази илюзия. Въпреки това, на двадесет и три — единадесет години по-млада от него — тя излъчваше странна зрялост, която предизвикваше недоумението му. Комбинацията между невинност и зрялост бе често объркваща, защото самата тя не я съзнаваше и излъчването ѝ често менеше своите характеристики.

Когато Чайлдс приближи, Ейми протегна дългите си елегантни пръсти и ги изкриви насмешливо, имитирайки крайно отчаяние. Лъчите на следобедното слънце погалиха ръката ѝ, от което тя заблестя с мек златист блясък.

— Ако знаеше само мис Пипрели, че има такава, алкохоличка сред нейните преподаватели! — иронично каза той и ѝ подаде джина с тоник.

С трепереща ръка Ейми поднесе чашата към устните си:

— Ако знаеше само Пип, че половината от учителите ѝ са пияници! И че тя е причина за тяхното пиянстване.

Джон седна на стола срещу нея, за да може спокойно да я гледа.

— Нашата директорка поиска от мен да посвещавам по-голяма част от времето си на училището ѝ — съкрушено рече той, но неочакваната усмивка на Ейми стопли сърцето му.

— Джон, това би било чудесно!

— Не съм толкова сигурен. Искам да кажа, че ще е хубаво да те виждам по-често, но когато дойдох на острова, исках да се освободя от всякакви обществени ангажименти. Нали си спомняш?

— Едва ли, та това е съвсем различно общество от онова, в което си живял.

— Да, съвсем друг свят... Но аз свикнах със спокойния живот, със следобедите, през които мога да се гмуркам в морето или просто да се шляя по брега. Най-накрая успях да си осигуря време за размисъл.

— Понякога наистина размишляваш твърде много.

Той извърна поглед встрани.

— Отвърнах ѝ, че скоро ще ѝ съобщя за решението си.

Веселите нотки отново се появиха в гласа на Ейми:

— Страхливец...

— В нейно присъствие се чувствам като хлапак — поклати глава Чайлдс.

— Думите ѝ не са така опасни, както делата ѝ. На твое място бих се съгласил с нея.

— Няма що, от голяма помощ си ми!

Тя постави чашата си на масата.

— Бих искала да е така. Зная, че прекарваш твърде много време насаме със себе си. Може би имаш нужда именно от едно по-продължително ангажиране в колежа.

— Знаеш какво е отношението ми към този род обвързване.

Двамата срещнаха погледите си.

— Вече си обвързан с дъщеря си.

Той отпи от бирата си.

— Хайде да говорим за нещо по-приятно — предложи той, след като бе мълчал известно време.

Ейми се усмихна, но в очите ѝ все още имаше тревога. Протегна ръка и погали пръстите му, прикривайки неспокойните си мисли.

— Вероятно Пип ще го отчете като голямо завоевание, ако успее да те ангажира с пълен кворум часове.

— Иска от мен само един следобед допълнително.

— А утре може да поиска и душата ти.

— Мислех, че ти трябваше да ме окуражаваш.

— Опитвам се да те убедя, че всяка съпротива е безсмислена. И други са опитвали — добави, понижавайки заплашително глас, и той се засмя.

— Нищо чудно, напоследък няколко пъти ме е удостоявала с едни особени погледи.

— Омагьосвала те е.

Той се отпусна назад. Освен тях, само няколко души се разхождаха из градината на хотела с питиета в ръце, наслаждавайки се на дългоочаквания край на непрекъснатия ситен дъждец през последните няколко седмици. Една огромна мъхеста пчела кръжеше над близките азалии, монотонното ѝ жужене бе предвестникът на предстоящите топли месеци. До неотдавна Чайлдс не вярваше, че е успял да намери спокойствие на този остров. Но лишеният от напрежение живот, красивата природа, Ейми и обичайното уединение, което си бе наложил, бяха внесли равновесие в живота му. Една стабилност, която отдавна бе унищожена от неистовите темпове в света на електрониката, от професионалната реализация, от подлудяващата суетня на големия град, от съпруга, която бе го обичала някога, но която по-късно се бе изплашила от... От какво? От нещо, което и двамата не можеха да разберат.

Психична сила. Едно нежелано проклятие.

— Я да видим кой е умислен сега?

Той втренчи празни очи в Ейми, въпросът ѝ за миг го разконцентрира.

— Гледаше ме с онзи унесен поглед, с който вероятно трябваше да съм свикнала досега.

— Не, просто мислех за миналото.

— То е зад теб и най-добре ще е да си остане там, Джон.

Той кимна, но не можа да разбере думите ѝ. Смъртната тревога, обзела го след кошмарния сън преди две седмици, го караше да се чувства неуверен.

Ейми облегна ръце на масата.

— Хей, все още не си ми дал никакъв отговор. — Тя смръщи лице при вида на изписаното в очите му недоумение. — На поканата за вечеря — не си ми казал ще дойдеш ли.

— Имам ли избор? — За миг мрачните мисли го напуснаха, победен от невинното, кокетно усмихващо се лице срещу него.

— Естествено. Или ще приемеш, или ще бъдеш депортиран от острова. Татко не понася лошите маниери.

— А всички знаем за неговото влияние върху външното министерство.

— Точно така.

— Е, тогава ще дойда.

— Много разумно решение.

— Колко време отне на майка ти, за да успее да го придума?

— Не много. Тя заложи предимно на заплахи.

— Трудно ми е да си представя, че баща ти може да се бои от някого.

— Не познаваш мама. На пръв поглед може да изглежда олицетворение на любезността, но под тази външност се крие желязна воля, която понякога плаши дори и мен.

— В такъв случай за мен е приятно да зная, че тя ме харесва.

— О, на твоето място не бих си позволила такива изводи. Да кажем, че не е изцяло настроена срещу теб.

Той се разсмя тихичко.

— Наистина с нетърпение очаквам тази вечеря.

— Знаеш ли, струва ми се, че си я заинтригувал. Един мрачен, привлекателен мъж с обгърнато в тайнственост минало и всичко останало...

Чайлдс за миг се загледа в чашата с бира:

— Такава ли е представата й за моето минало?

— Смята, че си загадъчен човек и това й харесва.

— Ами скъпото татенце?

— Не си достатъчно добър за неговата дъщеря, нищо друго.

— Убедена ли си?

— Не, но това няма значение. Ала той зачита моите чувства, а аз не съм му казвала какво изпитвам към теб. Колкото и вироглав да е понякога, той никога не би ме наранил, като се обяви срещу теб.

Чайлдс искаше да вярва, че това бе истина. Враждебното отношение на финансиста към него при няколкото им случайни срещи бе почти неприкрито. Може би имаше лошо мнение за разведените мъже. Или пък не се доверяваше на хора, които не можеха да се преценят според неговите критерии.

Тъй като атмосферата помежду им заплашваше отново да стане твърде сериозна, Чайлдс попита засмяно:

— Във вечерно облекло ли трябва да бъда?

— Поканени са един или двама от неговите делови партньори — един член на управителния съвет на „Ла Роше“ и съпругата му, затова не би било зле да бъдеш с вратовръзка.

— А аз си мислех, че партито се устройва заради мен.

Тя го погледна напрегнато:

— Сигурно ще ти се стори изтъркано, но за мен е много важно ти да присъстваш на вечерята. Не зная откъде се появи тази нетърпимост между теб и баща ми, Джон, но тя е безсмислена и разрушителна.

— Не съществува враждебност от моя страна, Ейми.

— Зная, Джон. Не те моля да се пречупиш пред неговата воля. Просто искам той да ни види заедно на едно обикновено събиране, да му покажа колко си подходяме двамата.

Той не можа да сдържи смеха си и тя го погледна укорително.

— Зная какво си мислиш, но за него аз все още съм „неговото малко момиченце“. Не забравяй това.

— Той никога няма да разбере, че вече си станала жена.

— Не е и необходимо. Убедена съм, че не мисли все още да съм чиста като първия сняг.

— На твоето място не бих бил толкова сигурен. За един любящ баща е доста трудно да приеме тези неща.

Разговорът с Ейми му доставяше неизмеримо удоволствие, нейното присъствие го стопляше. Същото изпитваше и Ейми, светлозелените ѝ очи бяха озарени от някакъв вътрешен пламък. Тя сведе поглед и лекичко разклати топящия се в чашата ѝ лед, съсредоточено наблюдавайки прозрачните топчета, сякаш те криеха някакъв таен смисъл. Въздухът се изпълни с шума от разговорите от съседните маси, които от време на време се прекъсваха от приглушен смях. Самолет излетя от малкото летище в западния край на острова, крилете му отразяваха лъчите на почервенялото слънце. Един повей на бриза подхвърли малък кичур върху лицето на Ейми.

— Време е да тръгвам — каза след малко тя.

— Ще те закарам обратно до „Ла Роше“, за да вземеш колата си — отвърна Чайлдс.

Допиха коктейлите си и едновременно станаха от местата си. Докато прекосяваха градината към паркинга, Ейми пъкна ръката си в неговата. Чайлдс притисна леко пръстите ѝ.

Вече в колата, Ейми се наведе и го целуна по устните. Целувката ѝ го възпламени със своята нежност. Когато се отдръпнаха, останали без дъх и жадни за продължение, върховете на пръстите му нежно очертаха следа по едната ѝ страна и се спуснаха към устните ѝ. Той

осъзна, че от известно време тяхната връзка, неочаквано и неусетно, бе приела нови измерения. Отношенията им се бяха развивали бавно, плахо в самото начало. Всеки от тях постоянно бе нащрек с другия — той внимаваше да не влага прекалено много чувства, а тя се държеше резервирано с него, защото бе различен от всички мъже, които бе познавала. Струваше им се, че днес току-що бяха преминали онази точка, връщането от която би било бавно и мъчително.

Той обърна глава встрани, неподготвен за тази нова, опустошителна промяна в отношенията им, несигурен защо и как всичко се бе случило така бързо. Завъртя контактния ключ и подкара по алеята, която щеше да ги изведе от хотела.

* * *

Чайлдс отвори вратата на къщата и се спря в антрето, за да събере мислите си и да си поеме дъх.

Все още усещаше присъствието на Ейми до себе си. То витаеше неуловимо във въздуха. И той отново се замисли за неочакваното развитие във взаимоотношенията им. Толкова дълго време бе контролирал своите чувства. Бе се наслаждавал на нейната компания, на зрелостта и невинността ѝ, на красотата ѝ с пълното съзнание, че в техните отношения има нещо повече от обикновено приятелство. Но това приятелство винаги бе контролирано, Чайлдс не желаше то да бъде освободено и да отстъпи пред нещо по-дълбоко. Раните от неполучливия му брак още не бяха зараснали, все още сърцето му таеше горчицина.

Не можа да потисне печалната си усмивка. Чувстваше се така, сякаш бе тласкан от някаква невидима сила.

Звънът на телефона го изтръгна от унеса. Чайлдс се отдръпна от вратата и вдигна слушалката.

— Джон! — Беше останала без дъх.

— Да, Ейми.

— Какво се случи?

Той помълча, после отговори:

— И ти ли?

— Чувствам се прекрасно и ужасно едновременно. Като пулсираща болка е.

Той се засмя на описанието ѝ.

— Би трябвало да кажа, че чувството ще премине, но не искам това да се случи.

— То ме плаши. И в същото време ми харесва. — Той усещаше нейната неувереност. Гласът ѝ бе станал много тих, когато добави: — Не искам да бъда наранена.

Затворил очи, облегнат на стената, Чайлдс се бореше с чувствата си.

— Нужно ни е време да премислим.

— Не искам да премислям.

— Може да се окаже по-добре и за двама ни.

— Защо? Има ли още нещо, което трябва да знаем един за друг? Искам да кажа — нещо важно. Ти си ми разказвал за себе си, за своето минало, за това какво чувстваш. Има ли още нещо, което аз трябва да знам?

— Не, никакви мрачни тайни, Ейми. Знаеш всичко, което се случи с мен. И то много повече от всеки друг.

— Тогава защо се боиш от онова, което става с нас?

— Мислех, че ти беше уплашената.

— Не в този смисъл. Просто ме е страх, че съм толкова уязвима.

— Нима не разбираш, че точно това е отговорът.

— Предполагаш, че ще направя нещо, което ще те нарани?

— Нещата могат да излязат извън нашия контрол.

— Мислех, че вече се е случило.

— Нямах предвид това. Събитията могат по някакъв начин да застанат между нас, да променят чувствата ни. Случвало ми се е и преди.

— Каза ми, че бракът ти е бил разклатен още преди да се случат онези ужасяващи неща, че те просто са увеличили пропастта между теб и Фран. Недей да бягаш, Джон, не постъпвай, както...

Тя млъкна и Чайлдс довърши вместо нея:

— Не както предишния път.

— Съжалявам, не исках да прозвучи така. Зная, че животът ти през онова време е бил непоносим. — Ейми въздъхна тъжно. — О,

Джон, защo този разговор прие такава насока? Бях много щастлива, изпитвах нужда да поговоря с теб. Липсваше ми.

Обзелата го напрегнатост започна да го напуска. Но някаква несъзнавана тревога продължаваше да го измъчва. Как можеше да ѝ обясни своето почти несъзнателно безпокойство?

— Ейми, аз също се извинявам. Постъпвам глупаво. Предполагам, че мазохистично продължавам да лижа старите си рани.

— Преживените в миналото травми понякога разрушават новосъздаденото.

— Много мъдро.

Тя с облекчение долови отново появилите се нотки на присмех в гласа му, но не можа да превъзмогне напълно чувството на разочарование.

— Ще се постарая занапред да не изпускам нервите си.

— Престани! Не обръщай внимание на един самосъжаляващ се стар мъж. Значи ти липсвах? Та ние се разделихме само преди десет минути!

— Прибрах се вкъщи и се почувствах толкова... окрилена. Щастлива. Объркана. Уморена. Искаше ми се да бъдеш до мен.

— И аз се чувствах по същия начин.

— Но ти...

— Вече ти казах — не ми забелязвай. Понякога ме обземат странни настроения.

— Мислиш ли, че не го знам? Мога ли да ти купя нещо за обяд утре?

— Подмазвачка.

Топлотата помежду им бързо се възстановяваше.

— Имам предложение — продължи той. — Ще приготвя обяда тук, ако мислиш, че ще можеш да го ядеш.

— Ще разполагаме само с час.

— Ще го приготвя тази вечер. Няма да е кой знае какво — нещо полузамразено.

— Обожавам полуфабрикатите.

— И аз обожавам теб. — Най-накрая беше произнесъл думите.

— Джон... — Гласът ѝ беше пресипнал.

— Ще се видим в училище, Ейми.

Той каза „довиждане“ и почти не долови отговора ѝ. Чу се изщракване от затварянето на телефона от другата страна на линията. Хванал нежно слушалката, Чайлдс втренчи умислено очи в стената. Думите сами се бяха изплъзнали от устата му, макар той да не искаше да повдига последната бариера между тях чрез подобно признание. Но защо това го безпокоеше, когато бе самата истина? Само че от какво точно се опасяваше той не бе трудно да се разбере.

Странното видение, последвано от кошмара преди две седмици, го бе изпълнило с униение и познато предчувствие. Бе възвърнало спомена за ужаса, който някога едва не разби живота му. То бе съсипало живота му с Фран и Габи. Не искаше то да нарани и Ейми. Искрено се надяваше да се лъже, че всичко започва да се повтаря. Искеше му се да повярва, че виденията са плод на развихреното му въображение.

Чайлдс прокара пръсти над очите си, усетил, че отново са възпалени. Въздъхна тежко, сякаш по този начин искаше да прогони някакви мъчителни спомени. Отиде в банята на приземния етаж и отвори аптекката. След като извади малко пластмасово шишенце и контейнера с разтвора за лещите, той затвори вратичката на малката аптечка и се сблъска със собственото си лице, отразено в огледалото. Очите му бяха зачервени, а кожата му се стори неестествено бледа. Каза си, че това се дължи на въображението му. Позволяваше по най-глупав начин спомените да диктуват настроението му. Когато едва не се удави, причината вероятно бе в твърде дългия му престой под водата. Дробовете му бяха изразходвали безценния въздух, а онези неясни картини се бяха появили в резултат на недостига на кислород. Кошмарът след това не носеше никакъв особен смисъл. Отдаваше прекалено голямо значение на едно неприятно, но маловажно преживяване и може би бе съвсем естествено то да възкреси спомените от миналото. Трябваше да забрави. Нещата се бяха променили оттогава, животът му сега беше различен.

Приблужи лице до огледалото, след това внимателно извади меките люспици от очите си, проми ги и ги пусна в пълния с разтвор контейнер.

Излезе в антрето, разтвори куфарчето си и извади очилата. Почувства, че дразненето в очите вече бе намаляло. Възнамеряваше да се отправи към кухнята, за да провери какви продукти има за

приготвянето на утрешния обяд, когато приглушеният звук на паднал предмет, идващ от горния етаж, го накара да остане на мястото си. Затаи дъх и напрегнато втренчи поглед в тясното стълбище, но можеше да види само междинната площадка. Зачака. Усещаше онова особено среднощно състояние на нежелание да чуеш повторно някакъв загадъчен, неочакван шум и едновременно с това — да получиш потвърждение, че звукът е бил реален. Не се чува никакви звуци повече.

Чайлдс се изкачи по скърцащите дървени стъпала, безпричинно изнервен. Достигна междинната площадка и видя, че вратата на спалнята беше отворена. В това нямаше нищо нередно. Самият той я бе оставил откритата тази сутрин, както обикновено. Изкачи се до втория етаж, измина няколко крачки до спалнята и разтвори широко вратата.

Стаята бе празна и той се укори, че се бе държал като страхлива баба. От едната страна на единия от двата разположени един срещу друг прозореца висеше нещо малко и леко. Той се приближи, усещайки как голите дъски на пода се огъват под краката му, и цъкна с език, когато видя, че трептящият във въздуха предмет бе просто птиче перо, закачило се за рамката. Перо от гълъб или чайка — не можеше да определи точно. И друг път се бе случвало — птиците виждаха небето зад отсрещния прозорец и се опитваха да прелетят през стаята, удряха се в отсамното стъкло и се измъкнаха с леки наранявания, оставяйки след себе си по някое перо. Все още наблюдаваше перото, когато морският бриз го подхвана и го понесе със себе си.

Чайлдс тъкмо се канеше да си тръгне, когато видя в далечината сградата на училището. В същия миг сърцето му спря и ръцете му сграбчиха перваза за прозореца: училището бе в огнени отблясъци. Но облекчението настъпи веднага, защото бързо осъзна, че бялото здание просто отразяваше червените лъчи на залязващото слънце.

Но картината се запечата в мозъка му и когато се отпусна на леглото, ръцете му трепереха.

То наблюдаваше зад едно дърво как веселият слънчев ден постепенно отстъпваше пред мъката, на която ставаше свидетел.

Опечалените се бяха събрали около отворения гроб, черните им дрехи бяха приели сивкав оттенък при съприкосновението със слънчевата светлина. Потъмнели от времето кръстове, надгробни плочи и счупени статуи на усмихващи се ангели бяха безпристрастни наблюдатели в полето на погребаните кости. От далечината достигаше приглушеният шум от уличното движение, някъде внезапно замлъкна радио. Гласът на свещеника се разстилаше като далечен камбанен звън над малката могила, където под сянката на едно дърво изчакваше тайнствената фигура.

Когато малкият ковчег бе спуснат в гроба, една жена политна напред, сякаш за да попречи на последното посегателство върху нейното мъртво дете. Мъж, застанал отстрани, подкрепяше жената да се задържи на крака. Останалите от групата наведоха глави или извърнаха очи, за да не гледат майчината мъка. Беше така непоносима, както самата преждевременна смърт на детето. Лицата на мъжете бяха застинали безизразно, подобно на бели пластмасови маски.

То наблюдаваше от своето скривалище и тайно се усмихваше.

Малкото сандъче изчезна от погледите, погълнато от влажната пръст, разтвори лакомо обраслите си в зеленина устни. Бащата хвърли върху ковчеза някакъв яркоцветен предмет — играчка или кукла, нещо, което някога е било обичано от детето, преди пръстта да се посипе в гроба.

Самотната група започна да се отдалечава. Майката, която се нуждаеше от подкрепата на двама мъже, за да може да върви, постоянно обръщаше глава назад, сякаш мъртвото дете я зовеше да се върне и я умоляваше да не го оставя тук. Скръбта надделя и се наложи майката да бъде почти пренесена до чакащите погребални коли.

Фигурата под дървото остана, докато гробът бе запълнен.
За да се върне отново през нощта.

* * *

— Благодаря, Хелън, мисля, че можеш да отсервираш.

Вивиан Себая с неприкрито задоволство забеляза, че ястията, включени в менюто, което тя бе подготвяла е толкова старание и обич в ранните часове на следобед — червен хайвер от съомга, последвано от патица с ябълки и шери, сервирани с разбит хайвер и цветно зеле — бяха погълнати с наслада и многобройни похвали към домакинята. Само Джонатан Чайлдс не се бе хранил с апетита на останалите гости.

Грейс Дъксбъри, настанена непосредствено до домакина Пол Себая, който стоеше начело на масата, извика:

— Великолепно е, Вивиан. Искам да науча тайната на това предястие с хайвер от съомга, и то още тази вечер, преди да съм си заминала.

— Да, предястието беше превъзходно — съгласи се съпругът на Грейс. — Не зная защо, Грейс, но твоите предястия почти винаги се свеждат до авокадо със скариди, поне преди да започнем да наемаме готвачи за приемите си.

„Забележка, за която ще си плати по-късно, доколкото познавам Грейс“ — помисли си Вивиан, докато се усмихваше и на двамата.

— О, секретът е в количеството паста от аншоа, която се добавя в него. Малко повече, отколкото се препоръчва обикновено, но не трябва да се прекалява.

— Истински деликатес — уверяваше я за втори път Джордж Дъксбъри.

Хелън, ниска набита жена с весела усмивка и вежди, които почти се сливаха над основата на носа ѝ, работеше при семейство Себая като икономка на повикване. Хелън започна да събира празните съдове, докато в това време нейната господарка продължаваше да получава похвали. Ейми, която бе седнала от другата страна на масата, малко по-надясно от Чайлдс, стана от стола си.

— Ще ти помогна — обърна се тя към Хелън, намигна на Чайлдс и двамата се усмихнаха едва забележимо един на друг.

— Това, което бих искал да зная, Пол, е как негодник като теб е успял да си намери такава ненадмината готвачка и ослепително красива жена за съпруга и такава възхитителна чаровница за дъщеря? — Тази добронамерена шега бе изречена от Виктор Плато, изпълняващ на острова длъжността съветник и член на управителния съвет на колежа „Ла Роше“. Съпругата му Тили, настанена до Чайлдс, присви

устни, въпреки че след това се пристраши да се присъедини към смеха на останалите гости.

— Много е просто, Виктор — отвърна на шегата Себая с обичайния си спокоен тон. — Заслуга да направя Вивиан своя съпруга имаха изцяло нейните кулинарни умения, а моите гени сътвориха нашата красива Еймий. — Той непрекъснато настояваше да наричат дъщеря му с нейното правилно име.

— Не, не — настоя Плато. — Ейми е наследила своята външност от майка си, а не от баща си. Не съм ли прав, мистър Чайлдс — ъ-ъ... Джонатан?

— Тя е наследила най-доброто и от двамата си родители — успя да отговори дипломатично Чайлдс, докато избърсваше устните си с леки докосвания на салфетката.

„Едно на нула“ — каза си запътилата се към кухнята Ейми, когато някой извика високо: „Браво!“. Дотук добре. Бе забелязала как баща ѝ тайно бе изучавал Джон през цялата вечер, съзнаващ добре, че предварително подготвените комплименти обикновено излизаха от устите на бъдещи клиенти, колеги или съперници. Но това не му бе попречило да изпълни ролята на добър домакин, да бъде любезен и да прояви интерес към гостите си, сред които беше и негов делови партньор от Марсилия. Ейми подозираше, че Едуард Вигиерс бе на острова тази седмица не за да обсъди определени финансови проекти, а защото беше млад и преуспяващ. Идеалният зет според представите на Пол Себая. Тя започваше да си задава въпроса дали баща и не се бе съгласил да поканят Джон на соарето с единствената цел да ѝ даде възможност да направи непосредствено сравнение между двамата — Джон и Едуард, контрастът, между които беше очевиден.

Трябваше да признае, че французинът бе привлекателен, а също така остроумен и забавен, но баща ѝ отново грешеше, като преценяваше хората според външните им и вторично придобити характеристики. Тя знаеше, че Пол Себая бе внимателен мъж с щедро сърце, независимо че в деловите отношения проявяваше непреклонност и коравосърдечие. Тя си го обичаше така, както една дъщеря обича своя баща. За нещастие криворазбраното му бащинско самолюбие му диктуваше, че ако някога трябва да отстъпи дъщеря си на друг, то този мъж трябва да бъде едно по-младо копие на самия

него. Но ходът с французина бе зле замислен. Баща ѝ, както винаги, подценяваше другите и най-вече собствената си дъщеря.

Ейми потъна в спомена за обяда си с Джон през тази седмица. Това бе тяхната първа среща насаме в къщата му, след като двамата бяха осъзнали колко далече са стигнали взаимоотношенията им, колко дълбоко загрижени са един за друг. През онзи ден не бяха имали време за по-близък контакт, но всяко докосване, всяка прегръдка, всяка милувка бе наситена е нов смисъл, изпълнена с непозната нежност.

— Бих искала да донесете тези чинии, мис Ейми, когато свършите с подслушването от вратата. — Веселият глас на Хелън я изтръгна от мечтанието. Икономката се бе изправила, с едната ръка опряна на мивката, а с другата — на хълбока ѝ.

— Не подслушвах, Хелън — усмихна се глупаво Ейми, занасяйки чиниите до стелаж за подсушаване. — Просто се бях замечтала. Бях се пренесла на друго място.

Виктор Плато се наведе над масата и погледна Чайлдс в очите. Прехвърлил шестдесетте, Плато все още бе добре сложен мъж със сурово изражение и огромни ръце, каквито имаха по-голяма част от коренните жители на острова.

Гласът му звучеше някак ядосано, а маниерите му бяха малко грубовати. Съпругата му Тили беше негова противоположност — говореше тихо, беше почти незабележима и във външността, и в поведението си много приличаше на Вивиан Себая.

— С радост научавам, че ще посветите допълнителна част от времето си на „Ла Роше“ — каза Плато.

— Само един следобед повече — отвърна Чайлдс. — Приех предложението тази седмица.

— Да, така ме осведоми мис Пипрели. Е, това е добра новина, но може би ще успеем да ви убедим да прекарвате още по-голяма част от времето си в колежа. Зная, че преподавате и в „Кингсли“, и в „Монфор“, но за нас е важно да увеличим броя на часовете по тази дисциплина, включена в годишната програма. Това не е изискване единствено от страна на родителите — информиран съм, че учениците са показали голям интерес към компютърните науки.

— За нещастие това не се отнася за всички — каза Чайлдс. — За децата, имам предвид. Мисля, че ще се самозалъгваме, ако приемем, че

всяко хлапе притежава естествено заложена наклонност към електронноизчислителната техника.

Тили Плато изглеждаше учудена.

— Мислех, че отдавна живеем в ерата на „Звездни войни“, когато всички деца са като роботизирани гении в сравнение с по-възрастните поколения.

Чайлдс се усмихна.

— Сега сме едва в началото. А електронните игри не могат да се сравняват с практичното използване на компютрите, макар и те да са някакво начало. Компютрите функционират на базата на абсолютната логика, но не всяко дете притежава такава логика.

— Нито пък голяма част от нас, възрастните — сухо забеляза Виктор Плато.

— Това е нож с две остриета — продължи Чайлдс. — Развлекателната индустрия до този момент е създавала представата, че компютрите са едно развлечение и това е добре — така се създава интерес. Но големият отлив от тях настъпва, когато децата открият, че удоволствието от работата с компютрите идва след продължителни и упорити усилия.

— В такъв случай разрешението на проблема е обучението да започва още от най-ранна възраст, така че да се превърне в ежедневие за детето. — Това бе казано от Едуард Вигиерс, чийто акцент не обезформяше думите, а по-скоро им придаваше една особена убедителност.

— Да, имате право. Но вие говорите за една идеална ситуация, в която компютърът ще бъде обикновен домашен уред.

— Това прави още по-наложително училищата да въвеждат нашите деца в света на технологиите, докато умовете им са още податливи към нови знания. Не мислите ли така? — попита Плато.

— На теория — да — съгласи се Чайлдс. — Но трябва да разберете, че тази наука не се усвоява от всички деца. Лошото в случая е, че микротехнологиите ще се превърнат в начин на живот през следващите десетилетия и огромен брой хора и компании ще се почувстват като някакви археологически останки.

— В такъв случай трябва да направим всичко възможно децата на този остров да не се чувстват като наблюдатели от резервната

скамейка — заключи Пол Себая, подкрепен от одобрителното кимане на Плато.

Чайлдс прикри раздразнението си, че не бяха разбрали думите му или най-малкото — че бяха го подценили.

Вигиерс промени темата на разговора:

— Наистина ли преподавате информатика в „Ла Роше“ и останалите два колежа, Джон?

Вместо от него, отговорът неочаквано дойде от Себая:

— Съвсем не. Мистър Чайлдс е специалист по компютърни технологии, Едуард, нещо като магьосник в областта на техниката, доколкото знам.

Чайлдс изглежда остро Себая и се запита откъде „знаеше“ той. От Ейми.

— О! — учуди се Вигиерс. — Любопитен съм да разбера какво тогава ви накара да преподавате? Това не е ли — как да се изразя най-точно — не е ли застой в професионалното ви развитие? Правилно ли се изразих? Моля за извинение, в случай че въпросът ми ви се стори нахален, но рязката промяна в начина на живот винаги предизвиква интерес. Ще се съгласите ли с мен? — Вигиерс се усмихна очаквателно и Чайлдс изведнъж стана предпазлив.

— Понякога човек открива, че практикуването на една на пръв поглед монотонна и скучна професия има и своите добри страни — отговори Чайлдс.

Вивиан Себая се зарадва на този отговор.

— Е, кой би устоял на спокойствието, което островът предлага, независимо от непрекъснатите усилия на финансистите да го разрушат? — Тя погледна многозначително към съпруга си.

Вратата откъм кухнята се отвори и Ейми и Хелън влязоха с десерта върху сребърни подноси.

— Още удоволствия! — възбудено реагира Джордж Дъксбъри. — Този път какво изкушение ще ни предложите, Вивиан?

— Можете да избирате — отговори му тя, когато десертите бяха оставени на масата. — Сладкишът с праскови и шоколад е приготвен от мен, а суфлето с крем от къпини и шоколад е специалитет на Ейми. Естествено бихте могли да опитате и двете, стига в стомасите ви да е останало повече място.

— Непременно ще намеря място! — увери я Дъксбъри.

— Моята инструкторка по диетично хранене щеше да побеснее от завист, ако можеше да ме види отнякъде в този момент. — Грейс вече подаваше своята чинийка. — От този с праскови и шоколад, моля.

Ейми седна, а Хелън се зае да сервира. Вигиерс, който седеше до нея на масата, се наведе напред и поверително каза:

— На всяка цена ще опитам суфлето. Изглежда много вкусно.

Тя се усмихна вътрешно. Едуард имаше нисък плътен глас, с който спокойно би могъл да рекламира ликьори по телевизията.

— О, майка ми е далеч по-изкусна кулинарка. Опасявам се, че съм само един аматьор.

— Убеден съм, че каквото и да подхванете, винаги го правите добре. Баща ви ми каза, че преподавате в „Ла Роше“.

— Да, по френски и английски език. Помагам също и в заниманията по устна реч и драматизация.

— Значи говорите свободно моя език? Името ви подсказва, че корените на рода ви са френски, нали? И ако ми бъде позволено да го кажа — определено имате излъчване, присъщо на жените от моята страна.

— Някога вашият Виктор Юго е написал, че тези острови са умалени макети на Франция, но били завладени от Англия. И тъй като в миналото сме били част от Датска Нормандия, много от нас притежават физически черти, близки до тези на французите. Местният диалект все още се използва от ограничен кръг от местните жители. Убедена съм, направило ви е впечатление, че сме съхранили много от древните названия на местности.

Грейс Дъксбъри бе дочула разговора им.

— Ние винаги сме били ценени като стратегически приоритет, мосю Вигиерс, и то не от една нация, покорявала някога островите.

— Искане ми се да вярвам, че не сме оставили лоши спомени след себе си — отвърна той, а в очите му припламнаха весели искрици.

— Лоши спомени? — засмя се Пол Себая. — Вие неведнъж сте се опитвали да ни завладеете, а вашите пирати непрекъснато са ни нападали в миналото. В по-нови времена дори Наполеон ни атакува, но боя се, че си отиде с разбит нос.

Вигиерс отпи от виното си, явно развеселен.

— Въпреки това винаги сме ценили своя френски произход — продължи Себая — и със задоволство мога да заявя, че нашите

съдружници никога не са си тръгвали недоволни.

— Подразбирам, че не храните същите топли чувства към немците.

— О, това е съвсем различно — обади се пресипнало Плато. — Тяхната военна окупация е свързана с най-новата история, а останалите след тях крайбрежни укрепления из целия остров не ни дават да забравим. Но това не означава, че сега продължаваме да се мразим. Много ветерани от окупационните войски през войната сега се връщат на острова като туристи.

— Наистина е странно каква привлекателна сила е упражнявал този остров върху човека още от най-древни времена — забеляза Себая, докато изразяваше своето предпочитание към суфлето. — През епохата на неолита той е идвал тук, за да погребва своите мъртви и да служи на своите богове. Все още са запазени масивните гранитни гробници, а земята буквално е осеяна от мегалити и огромни, изправени вертикално каменни блокове, същите, на които те са отдавали почит. Еймий, утре защо не разходиш Едуард из острова? Той ще лети за Марсилия в понеделник, а откакто е тук, не е имал възможност да направи и една обиколка. Какво ще кажете, Едуард?

— Много бих искал — отвърна французинът.

— За съжаление с Джон сме планирали нещо за утре. — Ейми се усмихваше, но погледът, който отправи към баща си, бе леден.

— Глупости! — настоя Себая невъзмутимо, забелязал раздразнението й. — Двамата всеки ден се виждате в колежа, а напоследък, струва ми се, всяка вечер. Убеден съм, че Джон не би имал нищо против да те освободи за няколко часа, като знае колко малко време остава до заминаването на нашия гост. — Той погледна приятелски към другия край на масата, където Чайлдс разговаряше задълбочено с Вивиан Себая.

— Аз... предполагам, че Ейми трябва да реши — неуверено каза Чайлдс, след като вниманието му бе привлечено при споменаването на неговото име.

— Нали ти казах? — обърна се усмихнато към дъщеря си Себая. — Никакъв проблем.

Смутен, Вигиерс се опита да каже:

— Това наистина не е важно. Но...

— Няма нищо, Едуард — прекъсна го Себая. — Еймий е привикнала да ми помага при осигуряването на развлечения за деловите ми партньори. Много често ми се иска да бе избрала моята професия, а не учителстването. Убеден съм, че тя щеше да бъде истинско бижу за компанията.

— Знаеш, че не се интересувам от финансови операции — отвърна Ейми, демонстрирайки своето разочарование, че бе заставена да приеме натрапената ѝ роля на екскурзовод. „Джон, защо не ми се притече на помощ?“ — мислеше тя. — Приятно ми е да работя с деца, да върша нещо полезно. Не критикувам никого, но твоят начин на печелене на пари нямаше да ми носи удовлетворение. Имам нужда от ясно осезаемо доказателство, че усилията ми са възнаградени, а не просто от цифри върху счетоводните формуляри.

— И получавате това удовлетворение в работата си с вашите ученици? — попита Вигиерс.

— Да, с много от тях.

— С преподавател като теб, убеден съм, че по-голямата част от тях те възнаграждават за твоите усилия.

— Татко, държиш се покровителствено — предупреди тя заплашително.

Мъжете се засмяха едновременно, а Грейс Дъксбъри вметна:

— Не им обръщай внимание, Ейми. И двамата явно са от онази изчезваща раса, която смята, че господата все още управляват света. Кажете ми, мосю Вигиерс, бяхте ли в нашите ресторанти по време на престоя си тук? Как ги намирате в сравнение с ненадминатата кухня на вашата страна?

Докато разговорът продължаваше, Ейми хвърли извинителен поглед към Чайлдс за утрешния ден и той го прие със съчувствено кимване. Повдигна чашата с вино и леко я наклони към нея, след това отпи. Ейми надигна своята и отвърна на жеста му.

Хелън се бе върнала в кухнята и вече слагаше приборите и чиниите в миялната машина. Радваше се за своята господарка, защото партито до този момент бе безупречно. Мис Ейми бе късметлийка да бъде ухажвана от двама мъже и Хелън се запита колко дълго ли щеше да устои тя на изискания, образован французин с неговите обноски и изтънченост, с неговия неустоим глас.

Тя потрепери и се пресегна над плота на мивката, за да затвори прозореца. Навън бе захладняло, всичко тънеше в мрак, разкъсан единствено от тънкия полумесец.

Гостите около масата избухнаха в смях, когато Дъксбъри, който освен че бе вносител на стоки за бита за острова, доставяше офисно оборудване, канцеларски материали и всичко останало, от което се нуждаеха местните компании. Организираше и рекламни продажби и представяния за чуждестранни организации. Сега Дъксбъри развеселяваше останалите гости на партито с една от своите невероятно дълги, но смешни истории за злополучни конференции.

Чайлдс гребна с лъжичка от суфлето и погледна към Ейми с възхитения поглед на познавач. Тя му изпрати дискретна въздушна целувка. В началото на вечерта Чайлдс се бе усещал като на тръни, изпълнен с недоверие към Пол Себая. Интуитивно предчувстваше, че ще бъде поставен пред някакво добре прикрито изпитание за преценка на характера, защото вече бе ясно, че отношенията им с Ейми са се задълбочили. Но финансистът се бе държал сърдечно през цялата вечер, неприязънта, проявявана при предишните им срещи, бе изчезнала или поне съвършено овладяна. Въпреки това Чайлдс остана бдителен. Съзнаваше, че по-младият от него французин не бе просто един от поканените гости, а доведен от Себая като евентуален съперник. Вдъхновеният от Себая излет на Ейми и Вигиерс за неделния ден беше потвърдил опасенията му. Това бе коварен ход, но Чайлдс трябваше да признае, че в сравнение с Вигиерс самият той изглеждаше малко овехтял.

От друга страна, Вивиан Себая се бе държала изискано и учтиво, беше се зарадвала на присъствието му, като истинска добра домакиня го бе накарала да се почувства желан гост в този дом. Тя бе пълната противоположност на обичайно безцеремонните обноси на съпруга си.

Чайлдс се присъедини към смеха на останалите, когато Дъксбъри стигна до най-смешната част от своя разказ. Но разказвачът не им остави време да се съвземат и започна да описва нова случка. Чайлдс посегна да вземе чашата си и когато я поднесе към устните си, за миг му се стори, че вижда някаква слаба светлина в нея. Премигна и отново се взря в кехлибарената течност. Вероятно грешеше — трябва да е било просто някакво отражение. Отпи и тъкмо щеше да остави

чашата на масата, когато нещо сякаш раздвижи повърхността на течността в нея. Той отново се взря — повече заинтригуван, отколкото загрижен.

Не... само вино... Нямахме нищо друго, нищо, което би могло да...

Изображение. Но не в чашата. В неговия мозък.

Сподавен гърлен смях, предизвикан от историята на Дъксбъри.

Видението беше нереално, размито, също като кошмара. Едно трептящо, неясно изображение. Чайлдс постави чашата върху масата, почувствал, че ръката му силно трепери. Усети едно особено настръхване в областта на тила, сякаш някаква студена ръка се обви около врата му. Отново погледна втренчено в чашата.

Ейми се закиска тихичко, предположила, че историята на Дъксбъри щеше да завърши с неприличен край.

Видението се бе превърнало във видения, които бавно започваха да придобиват ясни очертания. Температурата в стаята бе станала задушаваша. Чайлдс несъзнателно повдигна ръка към яката на ризата си, сякаш за да я разкопчае.

Грейс Дъксбъри, която бе чувала многократно историята на съпруга си и знаеше нейния пикантен завършек, вече цяла трепереше от неудобство.

Видението на Чайлдс се премести вътре в него — той видя сценария в мислите си. Събитие, което се случваше едновременно извън стените на тази стая и в неговото въображение. Струваше му се, че се приближава все повече към това призрачно действие. Беше като участник в него и в същото време бе само наблюдател. Разкопаваше се мека пръст...

Свистящият гърлен смях на Виктор Плато, който като сподавян тътен щеше да отекне всеки момент, беше заразителен и Вивиан Себая се улови, че се смее още преди завършека на историята.

Груби месести пръсти, покрити с влажна пръст. Драцене по дървена повърхност. Усилията се подновяват с отчаяна бързина. Пръстта е отстранена от дървената повърхност и вече се вижда формата на предмет. Тесен. Правоъгълен. Малък... Чайлдс потрепери и разля виното.

Вигиерс забеляза това и сега внимателно наблюдаваше Чайлдс от мястото си.

Капакът на ковчега бе разбит, треските летяха във всички посоки при всеки следващ удар на брадвата. Счупените парчета бяха изтръгнати с ръце, отворът — уголемен. Мъничкото тяло бе извадено, но лицето му не можеше да се види на оскъдната светлина... Чайлдс здраво стискаше чашата си. Стаята се въртеше, той не можеше да си поеме дъх. Невидимият натиск в областта на тила се усили, притискайки го като в менгеме.

За миг сякаш осквернителят бе доловил нещо, сякаш бе почувствал, че е наблюдаван от... Чайлдс. Нещо ледено проникна дълбоко в неговия мозък. Мигът премина.

Тили Плато съзнаваше, че не би трябвало да се смее на разказваната история, но интерпретацията на Дъксбъри, изпълнена с множество поанти и неочаквани обрати, бе завладяваща. Раменете ѝ вече започваха да подскачат нагоре от отривистия ѝ смях.

Малкият труп бе изтръгнат от обшития с коприна саван и сега Чайлдс виждаше отворените мънички очи, в които нямаше дълбочина и жизнена сила. Момчето бе положено на тревата край изкопа, където нощният бриз разроши меката му косица и прилепи няколко малки кичурчета върху бледото челце, създавайки за миг илюзията за живот. Дрешките му бяха разкъсани и застлани встрани, така че неговото телце остана голо под мрака на нощта, подобно на бял мрамор.

На слабата лунна светлина проблесна метал. Връхлетя надолу. Започна да прониква.

Да разрязва.

Чашата се счупи, върху бялата ленена покривка се изсипа вино, примесено с кръв. Някой изпищя. Чайлдс се бе изправил и съборил стола, стоеше над тях, олюляваше се с очи, втренчени в тавана, с овлажнели устни и блестяща от пот кожа.

Тялото му се сгърчи конвулсивно, вледени се. Извика отчаяно и падна по лице върху масата.

* * *

Ейми стисна юмруци и затвори очи, за да не вижда баща си в огледалото.

Бяха в нейната спалня. Тя бе седнала унило пред тоалетната си масичка с пребледняло лице и подпухнали и зачервени от плач очи. Разгневен, Пол Себая нервно обхождаше стаята зад нейния гръб. Не можеше да забрави вида на Джон, когато той бе изведен от къщата от Плато. Съветникът го бе придружил до колата му и категорично бе отказал да го остави сам да шофира до дома си, въпреки протестите на Джон. Лицето му бе толкова напрегнато, изражението — шокиращо.

Бе отказал да повикат лекар. Настояваше, че е добре, че само за секунди бе загубил съзнание от горещината в трапезарията. Те знаеха, че вечерта бе хладна, че в стаята бе топло, но не и прекалено горещо, но не казаха нищо. Щял да се съвземе, достатъчно било да полежи известно време, беше ги уверил той. Необходима му била само кратка почивка. Упорито бе отхвърлил предложенията на Ейми и Вивиан да пренощува в дома им, отговаряйки, че просто има нужда да остане сам за известно време. Унесеният му поглед бе изплашил Ейми не по-малко от побледнялото му лице, но бе безсмислено да го увещава.

Ейми го прегърна, преди да си тръгне, и усети вътрешното му напрежение. Само да можеше да го успокои! Порязаната му ръка бе почистена и превързана и Ейми, преди да го остави да си тръгне, беше целунала върховете на пръстите му, като внимаваше да не му причини болка. Чайлдс не ѝ позволи да поеме с него.

Пол Себая се спря.

— Ейми... — започна той и сложи ръка на рамото ѝ. — Не искам да се ядосваш, искам само да ме изслушаш и да прецениш разумно.

Погали косите ѝ, а след това остави ръката си да падне върху нейното рамо.

— Бих искал да сложиш край на тази връзка с Чайлдс. — Зачака избухването ѝ, което така и не последва. Ейми само се взираше студено в отражението му в огледалото. — Убеден съм, че този мъж е неуравновесен — продължи бащата с предпазлив глас. — Тази вечер първоначално си помислих, че е получил нещо като епилептичен припадък, но бързо разбрах, че симптомите не бяха същите. Ейми, мисля, че този човек скоро ще получи нервно разстройство.

— Той не е неуравновесен — тихо каза Ейми. — Не е невротик и не е изправен пред нервно разстройство. Ти не го познаваш, татко, не знаеш какво е преживял.

— Напротив, Еймий. Просто се питам дали знаеш всичко за неговия живот.

— Какво искаш да кажеш? — Тя рязко се обърна с лице към Себая и ръката му падна от рамото ѝ.

— Нещо започна да ме безпокои още преди време, когато ти взе да споменаваш името му. Не можех да разбера откъде идваше тази тревога, въпреки че доста дълго време опитвах. Когато започнах да подозирам, че ти се обвързваш все повече с него, направих няколко справки. — Вдигна ръце, сякаш да се защити. — Не ме гледай така, Еймий! Ти си единствената ми дъщеря и аз мисля за теб повече от всичко останало на този свят. Наистина ли допускаш, че щях да оставя непроучен един тревожен проблем, който пряко касае теб?

— Нима за теб бе невъзможно да ме попиташ за Джон?

— Да те попитам какво? Имах чувство, нищо повече — едно натрапчиво подозрение. А и не можех да бъда сигурен какво знаеше ти самата за Чайлдс.

— И какво откри? — язвително го попита тя.

— Ами знаех приблизително кога е пристигнал на острова и че преди бе работил в областта на компютърната техника. Помолих Виктор Плато като член на Комитета за съдействие на островната полиция да направи едно дискретно — уверявам те, че беше дискретно — проучване за произхода на Чайлдс. Дали е имал някакви взаимоотношения с полицията в миналото, все такива неща...

— Нима допускаш, че някой от колежите щеше да го покани като преподавател, ако имаше криминално досие?

— Не, естествено. Аз търсех нещо друго. Казах ти вече, че името му ми бе познато отнякъде, а не можех да си спомня откъде.

— Значи си узнал причината, накарала го да напусне Англия и да изостави семейството си.

— Ти не скри от нас, че е разведен, затова казаното от теб не ме изненада. Но това, което наистина ме изуми, бе, че е бил заподозрян в убийство.

— Татко, щом си се заел да го проучваш, трябва да бъдеш наясно с всички факти. Джон е помогнал да бъдат разкрити тези престъпления. Цената, която платил, е била висока — несправедливи обвинения и ожесточено преследване от страна на медиите, продължило дълго време след въпросните събития.

— Според официалното заключение убийците не са били разкрити.

Тя изстена високо — от гняв и отчаяние.

Себая остана невъзмутим.

— Имало е поредица от три убийства и уликите сочели, че извършителят е един и същ. И трите жертви били деца.

— И Джон е помогнал на полицията, като е разкрил ключовите улики.

— Завел ги е до местата, където били заровени последните две жертви, това е неоспоримо. Но всички се питат как го е направил, Еймий, именно този въпрос е възбудил цялата шумотевица около него.

— Казал им е, обяснил им е!

— Казал, че е присъствал на убийствата. Не физически, защото в действителност не е бил там по време на престъпленията, но ги бил „видял“ да се случват. Можеш ли да виниш полицията и обществеността за тяхното недоумение?

— Той притежава... притежавал е — един вид второ зрително възприятие. Това не е нещо необикновено, татко, случвало се е и с други хора. Полицията често прибегва до помощта на хора със свръхестествени способности при разкриването на престъпления.

— Винаги когато бъде извършена серия от потресаващи убийства, в полицията се обаждат определен брой чудаци, които твърдят, че духовете са им разкрили как изглежда убиецът или къде ще бъде следващото му нападение. Това е нещо вълнуващо, но е напразно пилеене времето на полицаите.

— Невинаги е така. Съществуват много примери от миналото, когато хора с такива способности са разкривали престъпления.

— Да не би да твърдиш, че Чайлдс е един от тези надарени хора?
— От устата на баща й думата „надарени“ прозвуча подчертано саркастично. — Същото твърдели и вестниците по онова време.

— Точно в това е въпросът: той не е такъв. Не е ясновидец, нито прорицател в обичайния смисъл на тези понятия. Никога преди не е получавал подобни видения. Бил объркан и озадачен като всички останали. И изплашен.

— Полицията го е поставила под наблюдение като заподозрян.

— Били са объркани от онова, което той знаел. Естествено в началото го подозирали, но имало твърде много хора, свидетелстващи,

че е бил на други места във времето, когато убийствата са били извършени.

— Все пак съществувало мнение, че той е бил замесен в тях по някакъв начин. Информацията му е била твърде прецизна.

— Впоследствие полицията проследила убиеца и доказала, че Джон не бил свързан с него.

— Извинявай, но това не е записано в досието. Убийствата не са били разкрити.

— Провери надеждността на своите източници, татко. Ще откриеш, че убийствата са били разкрити — неофициално. Лудият сам прерязал гърлото си. Случаят не бил приключен, защото не оставил след себе си никаква бележка, в която да признава, че той е убил децата. Компетентните органи разполагали единствено с косвени улики срещу него. Те загатнали това, същото направила и пресата тогава, но никой не можел да обяви официално истината — самият закон им забранявал да го направят. Убиецът сложил край на живота си, защото знаел, че полицията била по следите му. Информацията, дадена им от Джон, била достатъчна, за да заловят търсения от тях човек, някой, който имал полицейско досие и бил осъждан за блудство с деца. С неговата смърт престанали и убийствата.

— Тогава защо е избягал Чайлдс? — Себая отново се разхождаше от единия до другия край на стаята, твърдо решен да не си тръгва, преди да е успял да накара дъщеря си да се осъзнае. — Изоставил е жена и дете, за да дойде тук! Какво ли е могло да го накара да постъпи така?

— Той не ги е изоставил, не в смисъла, за който загатваш. — Ейми бе повишила неусетно тон. — Джон умолявал съпругата си да дойде с него, но тя отказала. Напрежението било твърде тежко бреме и за нея. Не искала нито тя, нито дъщеря им Габриел да бъдат подложени на нови инсинуации, на телефонни обаждания от всякакви ексцентрици, на преследването от средствата за масова информация, които първо насочили подозренията към Джон, а след това се опитали да го представят като някакъв необикновен пророк. Знаела е, че за тях вече няма да има спокойствие...

— Дори и да е така, но да ги напусне...

— Брактът им е станал проблем още преди това да се случи. Когато се оженили, съпругата на Джон била жена с определени

професионални амбиции. Появата на дъщеричката им е ангажирала цялото ѝ време. На Фран ѝ омръзнало да бъде домакиня, винаги в сянката на съпруга си. Искала да има свой собствен живот още преди онези инциденти.

— А как е могъл да изостави детето?

— Той обича Габриел. — Гласът на Ейми притихна. — Било му е много трудно да се раздели с нея, но съзнавал, че оставането му с тях щяло да бъде пагубно за цялото семейство. В онзи момент не можел да предложи нищо на дъщеря си — тогава не знаел как ще живее за в бъдеще, с какво ще се занимава. За бога, та той се е отказал от блестящата си кариера, оставил е на съпругата си цялото им имущество и почти всички свои спестявания. Как е могъл да поеме грижата за едно четиригодишно момиченце?

— Защо е избрал да дойде тук? Защо е дошъл точно на този остров? — Себая отново бе престанал да се разхожда и сега стоеше изправен до Ейми, а гневът му се разрастваше.

— Защото той се намира близо до неговия дом, нима не разбираш? Бил е достатъчно отдалечен, за да му осигури анонимност по онова време, и достатъчно близо, за да може да се завръща при семейството си. Джон не е избягал, той не е предал Фран и Габи. Бил смазан, когато научил, че Фран е завела дело за развод — вероятно се е надявал, че един ден нещата между тях отново ще потръгнат и те ще се съберат заради доброто на Габриел. Мислел си е, че ще дойдат да живеят при него на острова. Може би дори е имал планове да се завърне в Англия след няколко години, когато обществеността отдавна ще е забравила за него. Всичко се променило, когато получил документите по развода.

— Добре, Еймий, като зная всичко това, приемайки усложненията, произтекли от неговото въвличане в онези чудовищни убийства, и че вината за провала на брака му не е само негова...

Ейми отвори уста, светлите ѝ очи засвяткаха гневно, но Себая я възпря.

— Изслушай ме! — Тонът му бе строг, нетърпящ възражения. — Всичко това не променя факта, че този човек не е нормален. Как ще обясниш тези ясновидски измишльотини — да ги наречем „подсъзнателни предчувствия“? Появявали ли са се те и по-рано?

Божичко, Еймий, какво щеше да стане, ако в момента бе шофирал кола и ти бе заедно с него?

— Не зная какво му се случи, нито пък той самият. А доколкото ми е известно, не е получавал такива припадъци преди.

— Но той отказа дори да се консултира с лекар.

— Ще го направи, аз ще го убедя.

— Ти ще стоиш далеч от него.

— Наистина ли вярваш — усмихна се Ейми, — че аз съм дете, на което може да се казва какво трябва и какво не трябва да прави? Да не би наистина да си въобразяваш, че можеш да ми забраниш да се виждам с него? — Тя се разсмя, но смехът ѝ беше рязък, в него нямаше и следа от веселие. — Татко, събуди се, та ние живеем в двадесети век!

— Не мисля, че Виктор Плато гори от желание да приеме преподавател, който би могъл да припадне по време на занятията.

— Сериозно ли говориш? — изсъска Ейми.

— Напълно сериозно.

Тя поклати глава и го изгледа с едва сдържан гняв:

— Не се чувстваше добре, би могло да се случи на всеки друг.

— Може би, но ако се бе случило на друг човек, много скоро щеше да бъде забравено.

— А ти не искаш да го забравиш?

— Не в това е въпросът.

— Тогава ми посочи какъв е.

— Чайлдс ме тревожи. Страхувам се за теб.

— Той е мил и внимателен.

— Не искам да се обвързвам с него.

— Но аз вече съм обвързана.

Себая отстъпи една крачка. Отиде до вратата, спря и извърна глава назад. Ейми познаваше добре баща си, познаваше неговата безцеремонност, когато някой му се противопоставяше. Когато заговори, гласът му бе спокоен, но в очите му кипеше гняв.

— Мисля, че е време другите да научат за съмнителното минало на Чайлдс — каза той, преди да излезе и да затвори многозначително вратата след себе си.

* * *

Пот струеше от него и се стичаше на малки вадички върху чаршафите. Той се обърна на едната си страна, чаршафите залепваха по тялото му. Неприятната миризма на кисело изпълваше стаята.

Видението все още бе във въображението му. Картината бе толкова ясна, а ужасът от нея — така мъчителен, почти физически осезаем, че Чайлдс почувства как го изпълва отново. Още по-силен, многократно по-жив.

Той отново се бе пренесъл в гробището, толкова близо до малкия труп, почти бе почувствал неговото ледено, лепнещо докосване. За няколко кратки секунди той бе станал органична част от другото същество, същото, което бе осквернило трупа на детето. Бе почувствал неговото цинично тържествуване.

И едновременно бе останал вън от него, просто един безпомощен наблюдател, безсилен свидетел.

Въпреки това мислите продължаваха да съществуват, а с тях, прокрадващ се като коварен доносник, го изпълни отново усещане за страх. Това бе неизразимо с думи чувство, което изтръгна стенания от гърдите му. Вероятно е трябвало да узнае тази истина, да я долови по някакъв начин, независимо колко дълбоко и старателно бе пазена тя от неговото съзнание. Но не беше ли почувствал в един момент като свои онези чудовищни ръце, които бяха извадили мъртвото телце от гроба? Не бе ли ги почувствал като принадлежащи на неговото тяло?

Или видението бе само един възкресен спомен? Той самият ли беше извършителят на обругаването? Не, това не можеше да бъде, не бе възможно!

Чайлдс втренчи поглед в затворения прозорец и се заслуша в нощта.

То седеше в мрака, загледано през мръсното стъкло на прозореца в сиянието на извития полумесец, и се усмихваше широко при спомена за ритуала, който бе извършило в гробищния парк порано през същата нощ.

Отново изживяваше неповторимия миг, когато бе отворило телцето и бе изтръгнало неговите вътрешности. Споменът го изпълни със задоволство.

Езикът облиза разтворените устни: вкусът на мъртво сърце бе прекрасен.

Но в следващия момент лицето му помръкна.

В гробищния парк, за една стотна от секундата, докато бе изваждало трупа от гроба, едно усещане го бе накарало да застине — усещането, че някой го наблюдава. Гробището бе пусто — това бе сигурно, единствени свидетели на ритуала бяха надгробните камъни и застиналите неподвижно херувимчета.

И въпреки това То усети, че се бе свързало с нещо, с някого. Сливане на духовете.

Кой?

И как бе възможно това?

Силуетът в стола се размърда, когато един облак закри лунния сърп — дишането му се учести и въздухът излизаше със свистене от гърдите му до мига, когато слабата светлина отново проби през облака. То се зачуди дали някой не знаеше за неговото съществуване и напрегна мисълта си, за да открие натрапника. Мисълта му търсеше, но не откриваше. Поне засега.

Но в подходящото време, в подходящия момент...

* * *

— Изглеждате малко блед — забеляза Естел Пипрели, когато Чайлдс влезе в кабинета и седна на стола срещу нея от другата страна на широкото ѝ бюро.

— Добре съм — отвърна той.

— Наранили сте се.

Той повдигна превързаната си ръка в опровержителен жест.

— Счупих чаша. Нищо сериозно, само няколко незначителни порязвания.

Таваните бяха високи, стените — обковани с дъбова ламперия до средата, а над ламперията бяха боядисани в приятно зелен пастелен цвят. Едната стена от горе до долу бе претрупана с книжни рафтове. Голям портрет на основателя на „Ла Роше“ висеше вдясно от Чайлдс, без съмнение съвсем точно копие, което обаче говореше малко за личността на поредния обитател на кабинета — нещо, присъщо за по-голяма част от кабинетите във викториански стил. Встрани от вратата дъвен стенен часовник високо отмерваше секундите, сякаш всяка от тях имаше някаква изключителна стойност сама по себе си.

Чайлдс отправи поглед над директорката на „Ла Роше“. Нахлуващата през прозореца зад нея ярка слънчева светлина обагреше в сребрист блясък посивялата ѝ коса. Навън бяха училищните паркове, зелените поляни, осеяни от първите пробуждащи се за живот цветя и малки храсти, полегатият покрив на боядисана в бяло беседка, чиято ослепителна повърхност отразяваше слънчевите лъчи. Още по-нататък се виждаха върховете на крайбрежните скали, оголени и назъбени, бавно рушащи се бастиони, изправени срещу морето. Тъмносинята линия в далечината между морето и небето приличаше на острие, нарушаващо мирното им съжителство. Въпреки че стаята бе просторна и цветовете в нея въздействаха успокоително, Чайлдс изведнъж се почувства притиснат, сякаш стените задържаха между себе си енергията, излъчвана от самия него. Сила, която очертанията на тялото му не бяха в състояние да поберат. Разбираше, че усещането бе просто проява на клаустрофобия, до известна степен бе породено и от предстоящия сблъсък с директорката.

— Виктор Плато ми телефонира тази сутрин — започна мис Пипрели, потвърждавайки неговите очаквания. — Мисля, че двамата сте се срещнали на някакво светско събиране миналата събота.

Чайлдс кимна.

— Каза ми за вашия... за неприятния инцидент — продължи тя. — Каза, че сте загубили съзнание по време на вечерята.

— Не, вечерята почти беше приключила.

Тя го изгледа студено.

— Беше разтревожен за вашето здравословно състояние. В края на краищата върху вашите рамене лежи огромна отговорност. Ако

подобно нещо се случи по време на занятие, то може да остави трайни психически поражения у момичетата. Като един от надзорниците на колежа, съветник Плато поиска да се получи уверение, че припадъците ви не са хронично явление. Мисля, че е разумно, нали?

— Това ми се случва за първи път.

— Имате ли някакво обяснение каква е причината? Консултирали ли сте се с лекар до този момент?

Чайлдс се поколеба, преди да отговори:

— Не и на двата въпроса. Вече съм добре, не се нуждая от лекарска помощ.

— Глупости! Ако сте припаднали, трябва да е имало някаква причина за това.

— Може би бях малко пренапрегнат през онази събота. Причините са на лична основа.

— Дотолкова, че да изгубите съзнание? — с едва забележима ирония попита директорката.

— Мога само да ви кажа, че не се е случвало преди. Понастоящем се чувствам така здрав, както не съм се усещал от доста дълго време. Животът на острова за мен бе свързан със значителни промени в начина ми на живот. Освободи ме от напрежението на моята предишна професия. Ще ви призная, че през последните няколко години имах доста проблеми със семейството си. Но нещата се промениха след моето преместване тук — сега съм по-спокоен, мога да кажа — дори по-доволен.

— Да, за това ви вярвам. Но както вече ви казах, когато влязохте, изглеждате ми малко преbledнял.

— Бях потресен от случилото се не по-малко от останалите присъстващи на вечерята — колебливо отвърна той.

Погледът ѝ го караше да се чувства неудобно, затова отмести очи и изтупа една несъществуваща пращинка от панталоните си. За миг усети, че тя бе прозряла до най-съкровените кътчета на душата му.

— Добре, мистър Чайлдс, нямам намерение да се занимавам по-задълбочено с този ваш личен проблем. Въпреки това настоятелно ви препоръчвам да се посъветвате с лекар при първа възможност. Вашето припадане може да се окаже само симптом за някакво скрито заболяване.

Чайлдс почувства облекчение, но не каза нищо.

Мис Пипрели леко потрепваше по бюрото с тъпия край на автоматичната си писалка.

— Виктор Плато привлече вниманието ми и върху още нещо, което, боя се, е свързано с вашето минало, мистър Чайлдс, и за което вие сте пропуснали да ме информирате.

Той се изопна, тялото му застина в напрегнато очакване — знаеше какво ще последва.

— Говоря, разбира се, за неприятните взаимоотношения, съществували между вас и полицията преди идването ви на този остров.

Той трябваше да разбере, че случилото се нямаше да бъде забравено лесно, че Англия бе прекалено близо, прекалено отворена за разпространението на такива сензации и че някой щеше да си спомни за тях. Дали Плато е знаел от самото начало? Не, иначе щеше да го спомене много отдавна. Някой му го бе съобщил, и то съвсем скоро. Чайлдс се усмихна на себе си, защото беше повече от очевидно: Пол Себая бе „направил справка“ за неговото минало или самата Ейми бе казала на баща си и той бе подхвърлил информацията на надзорника на колежа. Странно защо, но в известен смисъл Чайлдс бе доволен, задето тайната му бе разкрита, макар да смяташе, че тя засяга единствено него. „Укриването на нещо от околните неизменно води до депресия“ — каза си той.

— Точно така — отвърна.

— Моля? — Директорката изглеждаше учудена.

— Моите „взаимоотношения с полицията“, както вие се изразихте, се свеждаха до това, че аз им дадох информация за важни улики. Помагах — в истинския смисъл на думата — по време на разследването.

— И аз така предположих. Но бихте се съгласили с мен, че помощта ви е била доста необичайна.

— Да, бих се съгласил. Всъщност аз самият продължавам да се учудвам на собствената си идея. А колкото до това, че не съм ви информирал при назначаването ми на работа, не предполагах, че е нужно. Не бях замесен криминално в случая.

— Надявам се. Не възнамерявам да подлагам на публично обсъждане този въпрос.

Сега бе ред на Чайлдс да остане изненадан.

— И това няма да повлияе за оставането ми на работа в колежа?
Часовникът отмерваше настъпилото мълчание. Шест секунди.

— Мисля, че ще бъде коректно от моя страна да ви кажа, че се обърнах към полицията на острова за повече информация по въпроса. Надявам се, че ще разберете моите съображения да постъпя така.

— Няма ли да ме уволните?

Естел Пипрели не се усмихна и маниерите ѝ запазиха своята рязкост. Но когато тя отговори, той се загледа в нея с подновен интерес.

— Не виждам причина да го направя. Поне не на този етап, бъдете уверен в това. Освен ако не съществува и още нещо, което да искате да ми съобщите веднага, нещо, което и бездруго ще открия сама.

Той поклати отрицателно глава.

— Няма какво да крия, мис Пипрели, можете да ми вярвате.

— Много добре. Нуждаем се от вашите професионални умения, иначе не бих ви помолила да отделите допълнително време за колежа „Ла Роше“ и обясних това на Виктор Плато. Трябва да призная, че първоначално не искаше да приеме моите възражения, но той е трезво разсъждаващ човек. Въпреки това ще продължи да ви следи отблизо, мистър Чайлдс, както ще постъпя и самата аз. Споразумяхме се случаят да си остане изцяло между нас — всяка публичност по отношение на вашето минало е абсолютно неприемлива за „Ла Роше“. Трябва да защитаваме отдавна създадената безупречна репутация на колежа.

Естел Пипрели удобно се облегна в креслото. Макар че тялото ѝ остана да стърчи като шомпол на пушка, тази поза за нея бе повече от отпусната. Продължи да се взира в Чайлдс със своите неспокойни пронизателни очи, а писалката бе застанала неподвижно между пръстите ѝ с основа, опряна на бюрото, подобно на миниатюрен страж на своя пост. Той мислеше за нея, за внезапната сянка, помрачила очите ѝ, питаше се какво ли вижда в този момент тя зад неговото лице. Не долавяше ли той някаква смътна тревога зад дебелиите стъкла на очилата ѝ?

Тя бързо се овладя, лишавайки го от възможността да разбере със сигурност дали наистина бе имало някаква промяна в изражението ѝ.

— Няма да ви задържам повече — хладно каза мис Пипрели. — Убедена съм, че и двамата ни чака много работа.

„Искам той да излезе от стаята — помисли си тя. — Искам да излезе веднага.“ Грешката не беше негова, не можеше да го обвинява за притежаваните от него свръхестествени възприятия, по същия начин, по който тя не бе отговорна за своята странна дарба. Не можеше да уволни човека само по тази причина — би било прекалено лицемерно, прекалено жестоко от нейна страна. Но тя искаше да се освободи от присъствието му сега, още в същия миг. За момент бе помислила, че той е проникнал зад застиналото ѝ в привидно спокойствие лице. Че бе доловил нейната нежелана дарба. Но болката ѝ не трябваше да бъде разкрита — твърде старателно я бе прикривала в продължение на толкова много години. Щеше да рискува и да се опита да го задържи — най-малкото това му дължаха — но щеше да внимава да стои на разстояние от него, да избягва излишните контакти. Мис Пипрели нямаше да му даде възможност да открие колко близки бяха двамата. Това би било прекалено глупаво, твърде висока цена за дълго пазената тайна. Дори опасно за човек в нейното положение.

— Извинете, мистър Чайлдс, имате ли да кажете още нещо? — Подпомогната от дългите години на самонаблюдение, сега тя успешно прикри своето нетърпение.

— Само да изразя своята благодарност. Няма да забравя доверието ви.

— То няма нищо общо с това. Ако смятах, че не мога да ви се доверя, никога нямаше да ви поканя да работите като преподавател в колежа. Да кажем, че просто ценя вашите познания.

Той се изправи и успя да се усмихне. Естел Пипрели оставаше загадка за него. Понечи да каже нещо, но излезе мълчаливо от кабинета.

Директорката затвори очи и отпусна глава върху високата облегалка на креслото. Слънчевите лъчи, огряващи раменете ѝ, не можаха да прогонят усещането за студ.

Чайлдс започна да трепери още щом излезе в коридора. Когато се бе събудил сутринта, реши, че е в състояние да се владее, че голяма част от смътната тревога се бе разсеяла през предишния ден, без да

оставя следи у него. Преди това го изтощи до такава степен, че когато се прибра вкъщи, сънят моментално го надви. Нямаше сънища, не се въртя неспокойно в леглото, нито чаршафите се овлажняха от пот. За няколко часа потъна в пълна забрава. На сутринта се събуди отпочинал. Призрачните видения от съботната вечер се бяха превърнали просто в потиснат спомен, който продължаваше да го безпокои, но вече затворен дълбоко в някое кътче на мозъка му. Подсъзнателен рефлекс, самозащитна реакция на съзнанието — сигурно съществуваше прецизен медицински термин за назоваване на тази реакция.

Но сутрешният вестник взриви временното му успокоение.

Въпреки прочетеното, той бе извършил обичайните ежедневни действия, твърдо решен да изкара деня. Бе успял донякъде, но след това дойде срещата му с мис Пипрели. Сега целият трепереше.

— Джон?

Той се обърна стреснато. Ейми забеляза уплахата му и забърза към него.

— Джон, случило ли се е нещо? Изглеждаш ужасно.

За момент Чайлдс се облегна на рамото ѝ.

— Да се махаме оттук — каза той. — Можеш ли да се измъкнеш за малко?

— Все още съм в обедна почивка. Разполагам с час и половина до следващия урок.

— Да се разходим с колата до някое спокойно място.

Разделиха се за момент, когато по коридора отекнаха нечии стъпки. Слязоха по стълбището, без да разговарят. Навън ги посрещнаха топлите лъчи на слънцето.

— Къде беше вчера? — попита Ейми. — През целия ден се опитвах да се свържа с теб.

— Мислех, че си с Едуард Вигиерс на обиколка из острова. — В тона му нямаше укор.

— Разхождахме се около час. Обаче той прояви разбиране. Видя, че се тревожа за теб и предложи да съкратим обиколката. Не може да се каже, че бях идеалната компания. — Отправиха се към паркинга. — Идвах до къщата ти, но там нямаше и следа от теб. Бях много разтревожена.

— Извинявай, Ейми, трябваше да се досетя. Просто изпитах нужда да изляза навън.

— Заради онова, което се случи на вечерята?

Той кимна.

— Не може да се каже, че спечелих благоразположението на баща ти.

— Това няма значение. Искам да зная причината, Джон. — Ейми стисна ръката му.

— Всичко започва да се повтаря, Ейми. Разбрах го още там, на брега. Усещането беше същото — сякаш бях на друго място, наблюдавах как нещо се случва, но то беше извън моя контрол.

Стигнаха до колата. Когато той започна да търси ключовете, тя забеляза, че ръцете му треперят.

— Може би ще е по-добре, ако аз шофирам — предложи Ейми.

Без да спори, той отвори вратата на колата и ѝ подаде ключовете. Завиха по една лъкатушна алея към морския бряг. Докато Ейми шофираше, от време на време го поглеждаше и скоро напрегнатостта му се предаде и на нея. Отбиха край една скала, от която се откриваше изглед към малко заливче. Морето под тях бе ослепително — смарагдовозелено навътре, по-светло над плитчините. През отворените прозорци на колата до тях достигаше шумът на прибоя, мекото плискане на вълните в гранитната скала. В далечината един ферибот се плъзгаше по спокойната морска шир към главното пристанище в източната част на острова.

Чайлдс следеше неговото придвижване, но мислите му витаеха някъде другаде. Ейми докосна лицето му:

— Тук сме, за да поговорим, ако си спомняш. Моля те, кажи ми какво се случи с теб в събота. — Наведе се към него, за да го целуне и с облекчение забеляза, че ръцете му вече не треперят.

— Мога да направя нещо по-добро — отвърна ѝ той. — Мога да ти покажа. — Пресегна се към задната седалка и разгъна вестника пред нея: — Погледни тук!

— „Осквернен е гробът на дете“ — прочете на глас тя и продължи да чете наум, невярваща на очите си. — О, Джон, това е ужасно... Кой би могъл да го извърши? Да изкорми трупа на едно дете... — Тя потръпна отвратена и извърна глава от разтворената страница. — Това е толкова...

— Това именно видях в събота, Ейми.

Тя го погледна невярващо. Сламенорусата ѝ коса падаше на тежки вълни върху рамото ѝ.

— Аз бях там, при гроба. Видях как тялото беше разкъсано. В известен смисъл участвах в действието.

— Не, невъзможно е...

Той стисна силно ръката ѝ.

— Видях всичко. Докоснах се до мозъка на съществото, което го извърши.

— Как? — Въпросът ѝ остана да виси във въздуха.

— Както преди. Точно както преди. Усещах, че съм вътре в другия, виждах всичко с неговите очи. Но не участвах, не можех да променя нищо. Не можех да попреча, да спра това, което се случва.

Ейми бе потресена от отчаянието му.

— Няма нищо, Джон — успокой го тя. — Не можеш да бъдеш наранен. Ти не си част от него. Онова, което се е случило, няма нищо общо с теб.

— Миналата нощ се усъмних в съществуването на такава възможност. Чудех се дали това не е просто спомен за извършено от мен самия насилие, за определени постъпки, които моето съзнание бе погребало. Но това се е случило на сушата през нощта, когато аз бях у вас. — Чайлдс посочи вестника. — Поне този факт ми донесе, известно успокоение.

— Защо не бях при теб вчера, за да избия тази глупава идея от главата ти!

— Не, имах нужда да остана сам. Разговорите нямаше да ми помогнат.

— Но споделянето на проблема щеше да ти помогне.

Той почука с пръсти челото си.

— Проблемът е тук, вътре!

— Ти не си луд.

— Зная това. — Той се усмихна тъжно. — Но дали ще запазя разсъдъка си, ако виденията продължат да ми се явяват? Ти трябва да знаеш, Ейми, колко страшно започва да става. Когато тайнственото същество си отиде, аз се чувствах разкъсан, сякаш една част от мозъка ми бе изядена.

— Така ли се усети последния път в Англия?

— Да, но тогава бе дори по-лошо, защото усещането бе съвсем ново за мен.

— А когато откриха убиеца, какво изпита?

— Облекчение, неизмеримо облекчение. Сякаш някакво огромно мрачно чувство се отдели от мен. Усетих се като човек, развил свръхчувствителен слух, който внезапно открива, че тъпанчетата на ушите му са се възстановили и дразнещите звуци са заглъхнали. Но странното бе, че почувствах облекчението, преди полицията да открие убиеца. Разбираш ли, по някакъв начин узнах точния момент на неговото самоубийство, защото именно тогава напрежението ми спадна и съзнанието ми намери покой.

— Защо точно онзи убиец и защо само при неговия случай се е получило така с теб? Задавал ли си си някога тези въпроси?

— Питал съм се и никога не съм достигал до задоволителен отговор. И по-рано интуитивно съм долавял различни неща, но нищо странно, нищо, което би могло да се опише като свръхсетивно възприятие. Бяха обикновени, земни неща, каквито, предполагам, повечето хора усещат. Когато телефонът звънне, ти вече знаеш кой е от другата страна, или когато си объркан, се оставяш на своята интуиция при избора на правилно решение. Обикновени предчувствия, нищо драматично. — Той се размърда върху седалката, загледан в полета на една морска чайка. — Психолозите твърдят, че нашите мозъци са като радиоприемници, които непрекъснато се настройват на различна дължина на вълните, на различен честотен спектър на приемане. Възможно е престъпникът да е предавал на някаква особена честота, на която единствено аз мога да приемам. Вълнението му по време на убийствата да е дало първоначалния тласък на разпространение по този честотен канал, усилвайки многократно неговата свръхвъзбуда, така че да е достигнала до мен. — Чайката се издигаше стремително, а крилете ѝ отразяваха ослепителния блясък на слънчевите лъчи.

Чайлдс бавно се извърна към Ейми.

— Това е една глупава теория, но до този момент не мога да намеря друго обяснение.

— Съвсем не е глупава — тя притежава своя, макар и доста странна логика. Силните емоции, внезапният страх могат да предизвикат пораждането на телепатична връзка между определени

хора, това е добре известно. Но защо сега? Какво е дало начален тласък на тези психични послания?

Чайлдс сгъна вестника и го хвърли на задната седалка.

— Също като преди. Уловил съм друго честотно излъчване.

— Трябва да отидеш в полицията.

— Сигурно се шегуваш! Точно това погуби брака ми последния път и ме принуди да търся убежище извън моята страна. Наистина ли си въобразяваш, че сам ще се подложа на тези мъки отново?

— Нямах друг избор.

— Разбира се, че имам. Ще си мълча и ще се моля всичко да премине.

— Не е преминало последния път.

— Доколкото зная, до този момент все още никой не е убит.

— Доколкото знаеш ти. Какво се случи миналата седмица, когато видя нещо, което така те разстрои, че за малко не се удави?

— Просто объркани фрагменти, не можех да разбера какво виждах.

— Може би е било убийство!

— Не мога отново да разруша всичко, като се обърна към полицията. Какви ще бъдат шансовете ми да запазя ангажиментите си в „Ла Роше“ и останалите колежи, ако се разчуе, че на острова някакъв ясновидец преподава на децата в училище? Виктор Плато вече ме е взел на мушка и аз трябва да му поднеса на тепсия още аргументи против самия себе си ли?

— Плато?

Той й разказа накратко за срещата си с Естел Пипрели.

— Мисля, че татко има пръст в тази история — въздъхна тя.

— Разказвала ли си му за мен? Извинявай, не исках да прозвучи така остро. Ти нямаш причини да не споделяш всичко със семейството си, затова не бих ти се разсърдил, ако си му казала.

— Накарал е местната полиция да провери всичко, свързано с предишния ти живот. Аз нямам нищо общо с това.

— Трябваше да го очаквам. — Чайлдс въздъхна. — Готов е на всичко, за да ни раздели, нали?

— Не, Джон, просто иска да знае с какъв човек се обвързва дъщеря му. — Ейми се улови, че почти излъга.

— Не мога да го виня, че е разтревожен.

— Не ти подхожда ролята на самосъжаляващ се човек. — Тя прокара пръсти по ревера на сакото му. Върху лицето ѝ бе легнала мрачна сянка. — Все още мисля, че трябва да съобщиш в полицията. Последния път си доказал, че не си просто някакъв психопат.

Той спря движението на пръстите ѝ.

— Хайде да си дадем още малко време, а? Тези... видения може да не водят до никъде, може би просто ще изчезнат.

Ейми се извърна и завъртя стартера.

— Трябва да се връщаме — каза тя. И добави: — Ами ако не изчезнат? Ако зачестят? Джон, ами ако някой бъде убит?

Разбра, че нямаше отговор на тези въпроси.

* * *

Когато чу тъничкия гласец на Габи да казва: „Здравей“ в телефонната слушалка, Чайлдс заговори със своя иронично-официален глас.

— С кого разговарям? — попита той, забравяйки за известно време за неприятните си мисли.

— Тате — отвърна тя с предупредително нисък глас, вече научила правилата на играта им. — Отгатни какво се случи днес в училище?

— Да помисля малко. Смаяла си учителката, нали?

— Не.

— Тогава учителката те е смаяла.

— Бъди сериозен!

Той се усмихна, доловил нетърпението в гласа ѝ. Представяше си я — застанала до телефона, плътно притиснала слушалката към ухото си, с очила, небрежно кацнали на върха на нослето ѝ, както обичайно ги носеше.

— Добре, тогава ми отговори ти, мъниче — отвърна ѝ той.

— Съгласна съм. Първо занесохме своите рисунки и мис Харт вдигна високо моята, за да я види целият клас и пред всички заяви, че е чудесна.

— Онази с дивите цветя ли?

— Да, казах ти за нея миналата седмица — възмутено отговори тя.

— А, да, изплъзна ми се от ума. Хей, това е чудесно. Тя наистина ли я хареса?

— Да, рисунката на Анабел бе почти толкова добра като моята, но мисля, че ме е копирала. Аз получих златна звезда, а Анабел — жълта, което наистина е много хубаво.

— Мисля, че е прекрасно. — Той се разсмя.

— След това мис Харт ни съобщи, че във вторник всички заедно ще отидем до Парка на дружбата с голям автобус, където има маймунки в клетки, а също и голямо езеро с лодки и пързалки.

— Имат маймунки в автобуса ли?

— Не, в Парка на дружбата, глупчо! Мама каза, че ще ми даде джобни пари и ще ми приготви закуска като за пикник.

— Звучи прекрасно. Тя ще дойде ли с теб?

— Не, ще бъдем само от училището. Мислиш ли, че времето ще е слънчево?

— Предполагам — вече е доста топло.

— Надявам се да си прав. Скоро ли ще дойдеш да ме видиш?

Както обикновено, детето подхвърли този въпрос с невинно безгрижие, без да подозира каква остра болка причинява на баща си.

— Ще се опитам, миличко. Може би в края на срока. А и майка ти вероятно ще разреши да дойдеш при мен.

— Със самолет ли? Не обичам пътуването с кораб, твърде дълго е. От него ме боли стомахът.

— Да, със самолет. И ще останеш при мен няколко дни, докато започне следващият срок.

— Мога ли да доведе мис Падълс? Тя ще се чувства много самотна без мен. — Мис Падълс беше домашният любимец на Габи — черна котка, която бяха подарили на детето за третия му рожден ден. Гальовното малко коте се превърна в едно хладно и високомерно същество много преди Чайлдс да напусне дома си. — Всъщност тази идея съвсем не е блестяща. Мама ще има нужда някой да ме замества, нали? — рече Габи след кратък размисъл.

Не беше виждал дъщеря си вече почти шест месеца и се чудеше колко ли е пораснала. Габи сякаш избуяваше изведнъж за един кратък

промеждутък от време, с което го изненадваше при всяка следваща среща.

— Сигурно имаш право — каза Чайлдс.

— Искаш ли да говориш с мама? — попита Габи.

— Да, ако обичаш.

— Нея я няма. Джанет се грижи за мен.

— Добре. Тогава, ако ми позволиш, бих искал да поговоря с Джанет.

— Ще отида да я повикам. А, тате, вчера обсипах мис Падълс от мустаците до върха на опашката с блестящ прашец, за да я направя лъскава.

— Обзалагам се, че това й е харесало — каза той, като поклати глава и се усмихна широко.

— Точно обратното — много се разсърди. Мама каза, че никога няма да успеем да го изчистим, а котката още продължава да фучи и да ръмжи.

— Помоли Джанет да я почисти с прахосмукачката, ако успеете да я завържете достатъчно здраво.

— Това наистина ще я вбеси. — Габи се изкиска. — Отивам да кажа на Джанет, че искаш да говориш с нея.

— Добро момиче.

— Обичам те, тате, чао! — неочаквано рече Габи.

— И аз те обичам — отвърна той, но чу как слушалката бе оставена на масичката още преди да бе довършил изречението си. Чу заглъхването на шума от бързи стъпки и отекващия тъничък глас на дъщеря си.

Някой вдигна слушалката:

— Мистър Чайлдс?

— Как е при вас, Джанет?

— Добре, благодаря. Фран ще остане да работи до по-късно в офиса тази вечер, затова аз ще бъда с Габи, докато тя се върне. Взех Габи от училище, както обикновено.

— Успя ли да си намериш работа?

— Не. Поканена съм на няколко събеседвания през следващата седмица и си стискам палци. Не е това, което търся, но е малко по-добре от нищо.

Той ѝ съчувстваше. Джанет бе умна девойка, но нямаше почти никаква квалификация и сега, когато намирането на целодневна работа бе толкова трудно за младите и неопитни хора, борбата за нея се оказваше доста тежичка.

— Искате ли да предам някакво съобщение, мистър Чайлдс? — питаше Джанет.

— Не, всичко е наред. Вероятно ще позвъня пак утре. Просто исках да побъбря с Габи.

— Ще кажа на Фран, че сте се обаждали.

— Благодаря ти. И късмет през следващата седмица!

— Ще имам нужда от него. Чао засега, мистър Чайлдс!

Връзката беше прекъсната и той отново бе сам в къщата си. В такива моменти чувстваше жестока тъга след затварянето на слушалката. Усещаше тъпа, пулсираща болка в наранената си ръка, гърлото му неестествено пресъхваше. Известно време остана до телефона. Мисълта му бавно се отдалечаваше от Габи и се насочваше към детектива, който бе участвал в разследването на детските убийства преди няколко години и на когото бе помогнал да открие престъпника психопат. Пръстите му продължаваха да почиват върху затоплената слушалка. Ейми грешеше — беше безсмислено да ходи в полицията, какво щеше да им каже? Не можеше да им даде никаква информация за местонахождението на осквернителя. Преди да види сутрешния вестник, дори не знаеше, че обругаването на трупа бе станало в Англия. Ако видението бе реално събитие, а не просто плод на въображението му, бе предположил, че то се бе случило някъде наблизо, на острова. Не можеше да обясни нищо на полицията. Отдръпна ръката си от телефонната слушалка.

Раждането на Габи бе истинско мъчение.

Беше се появила на бял свят с краката напред и с червено-синкаво телце. Чайлдс, който бе стоял до Фран от началото до края на раждането, едва не припадна от страх. Беше помислил, че нищо, което изглежда така сбръчкано и крехко, не може да оцелее. Гинекологът бе повдигнал бебето и бе започнал да изтегля плацентата, без да има време да окуражава родителите. След като почисти устата му, бе започнал да духа с всички сили срещу мъничките хлъзгави гърди на

бебето, за да стимулира дишането му. При първия плач — едно едва чуто тихичко изскимтяване — лекарят, акушерката и родителите бяха въздъхнали с облекчение. Бебето беше повито в пелени и поставено върху гърдите на Фран. Пъпната връв беше умело прерязана и Чайлдс, изтощен психически не по-малко от Фран, бе наблюдавал и двете с умилени очи.

Фран — с посивяло лице след изпитанието, и бебето — все още мокро и кърваво, почервеняло и набръчкано, бяха потънали в спокоен унес след тежката борба. Чайлдс се бе надвесил над тях. Стерилният мирис на болница се смесваше с дъха на изпотените от битката тела. В онзи миг той бе решил, че нищо не е в състояние да разруши тяхната цялост, да ги накара да се разделят.

Последвалите седмици преминаха така, сякаш Габи бавно се възстановяваше от някаква тежка травма — прехода от съществуване към едно оформящо се съзнание.

По-голямата част от времето за нея преминаваше в сън, от който се измъкваше само за кратко, за да възприема и опознава, за да укрепва и расне. Беше очарователно да се наблюдават превъплъщенията ѝ. Израстването ѝ бе истинско чудо за Чайлдс и той прекарваше часове в съзерцание как тя се превръща в малко момиченце, което стъпва тромаво върху нестабилните си крачета и бе страшно привързано към големия пръст на едната си ръчичка и към едно протрито и избеляло парче платно — някога нейно одеяло. Първата ѝ дума, макар че не беше „тати“, го изпълни с неизмерима гордост, а пълната ѝ зависимост от него и Фран и простичката им, лишена от усложнения любов го накара да открие в себе си една нова непозната нежност. Благодарение на Габи той бе проумял наранимостта на всяко живо същество — работата му в областта на технологиите и научните абстракции почти бе притъпила неговата чувствителност.

Новото чувство на състрадание едва не бе разрушило живота му, когато чрез мисълта си Чайлдс бе станал неволен свидетел на потресаващите убийства на децата.

Три години по-късно споменът за тях продължаваше да го преследва. Напоследък терзанията му бяха несравнимо по-мъчителни.

Беше прекарал следобедните часове в подготвяне на упражнения за урока на следващия ден. На момичетата скоро им предстояха изпити и този по компютърно обучение щеше да е един от трудните. Беше

раздразнен, че през цялата вечер мислите му блуждаеха в различни посоки — за Габи, за годините на щастие, когато бяха едно семейство, макар че Фран никога не бе изоставяла напълно желанието си за работа в областта на издателската дейност. В един кратък период от време се бяха случили много неща, хвърлили сянка върху съвместния им живот, а последвалите години не успяха да изличат напълно натрупаната мъка.

Загледа се с празни очи в листовете пред себе си. Абажурът на настолната лампа хвърляше тъмни сенки в малката всекидневна. Дали Габи вече бе заспала, сложила очилата до възглавницата си, в случай че ѝ потрябват? Погледна часовника си — почти девет и половина, да, трябваше вече да спи. Дали Фран още ѝ четеше приказки преди сън, или вече бе прекалено уморена след работа? Чайлдс събра листовете си. Недоумяваше как някои от момичетата, които днес бе препитал с няколко бързи въпроса, все още не знаеха разликата между аналоговите и дигиталните компютри. Съвсем прости, елементарни познания, които не би следвало да бъдат проблем за децата. Очакваше резултатите от изпитите с надеждата, че практиката ще се окаже плодотворна от теорията.

Прокара пръсти по уморените си очи и усети лекото дразнене, причинено от контактните лещи. „Трябва да се храниш — каза си той. — Обаче съм така изморен, може би само сандвич и чаша мляко. А може би едно силно питие ще се окаже тонизиращо...“

Канеше се да се изправи, когато нещо студено и безчувствено се промъкна в мозъка му.

Чайлдс притисна глава в дланите си, объркан от неочакваното усещане. Премигна няколко пъти, опитвайки се да се освободи от студа. Но той оставаше.

Чуваше как навън дърветата шумолят от морския бриз.

Изтръпването премина и той замаяно разтърси глава. Прекалено много тестове провери, подлагаше се на твърде голямо напрежение до късно през нощта. Съсредоточаване, прекъсвано само от мислите за Габи.

Може би питието щеше да му помогне да се отпусне. Чайлдс се изправи, опирайки се с ръце на бюрото. Ледените иглички отново се забиха в мозъка му и той се олюля, но се задържа прав, вкопчвайки се в краищата на плота.

Обърканите му мисли се прескачаха в главата му. Усещаше игличките като опипващи пръсти, които проникваха в мислите му, улавяха ги, а сетне сякаш изникваха от тях... Раменете му се свиха от болката, главата му клюмна. Устните му се обтегнаха, като че ги измъчваше болезнено усещане, а всъщност нямаше болка, само всепоглъщащо безчувствие. От гърдите му се изтръгна стенание.

След това мисълта му започна да се прояснява. Остана прав, с опрени на бюрото длани. Дишаше учестено, на пресекулки, в изчакване усещането да премине. Струваше му се, че бе стоял дълго, а знаеше, че бяха изминали само няколко секунди. Изчака нервите му да се успокоят, после прекоси стаята и си наля питие. Странно — уискито почти нямаше вкус.

Отпи повторно и почувства парещото усещане с пълна сила. Изплю го, след това избърса устни. Какво, по дяволите, ставаше с него? Отпи отново от питието, този път по-предпазливо, на малки глътки. Усети затопляне.

Чайлдс бавно огледа стаята, без да знае какво точно търси. Сякаш усещаше нечие чуждо присъствие. Но стаята бе пуста, никой не се бе промъкнал в нея, докато той бе седял приведен над писмените тестове.

Сенките, хвърляни от настолната лампа, го караха да се чувства неспокоен. Той отиде до стената и повдигна превързаната си ръка, за да запали полилея. Спря, преди да докосне ключа, и се вгледа в пръстите на ръката си: изненада го неочакваното изтръпване, сякаш бе получил слаботоков удар. Сведе поглед, когато усети същото изтръпване и в другата си ръка, с която държеше чашата с уискито. Дори му се стори, че чашата леко вибрира.

Невидимите коварни иглички като опипващи пръсти отново проникнаха в главата му.

Тялото му потръпна и той бързо се отпусна върху близкото канапе. Чашата падна на пода, килимът попи изсипалата се от нея течност. Чайлдс затвори очи, когато усещането за ледените иглички стана нетърпимо. В главата му се въртяха неистово различни картини: компютърни матрици, лица, стаята, в която се намираше, цифри, символи. Влитаха и излитаха от нея отминали случки, собственото му лице, страховете му, отдавна забравени сънища.

Той изстена, искаше единствено хаосът да изчезне. Опита се да отблъсне назад пронизващите ледени пипала, да възвърне трезвостта на своята мисъл.

Мускулите на лицето му се поотпуснаха, когато усещането за проникване на студените пипала отслабна, но гърдите му продължиха да се издигат високо при всяко вдишване. Втренчи невидящи очи в сянката на отсрещната стена. Нещо се опитваше да се добере до него, нещо — или някой — се опитваше да проникне в мислите му.

Без да му оставя време да се съвземе, пълзящото странно усещане отново се появи, изопвайки всяка фибра на тялото му, постепенно настанявайки се в неговото съзнание.

— Не! — изкрещя Чайлдс.

Но То беше там, вътре, търсещо, поглъщащо неговите мисли. Настаняваше се в него, за да ограби мозъка му. То нахлу в съзнанието му и започна да се рови в мислите му за острова, за училищата, в които преподаваше, за Ейми, за Фран, за... Габи. За Габи! Стори му се, че се спря на тази мисъл.

Чайлдс направи усилие да стане от канапето, съпротивлявайки се на това чуждо съзнание. Въпреки болката, бавно отстраняваше едно по едно всичките ледени пипала, сякаш те наистина съществуваха в главата му. Почувства как хватката им става по-слаба и от пренапрежение падна на коленете си. Насили се да мисли единствено за бяла мъгла и за нищо друго. Нищо, което щеше да го разсее и да улесни проникването на натрапника. Скоро в главата му започна да се прояснява.

Но преди да настъпи пълното облекчение, което го остави прегърбен и целия треперещ от изтощение върху пода, той дочу някакъв звук. Бе така реален, че го накара да извие глава настрани и да се взре напрегнато в най-тъмните ъгълчета на стаята.

Беше сам. Но му се стори, че сподавеното кискане идваше съвсем отблизо.

* * *

Жанет беше закъсняла. Другите момичета от нейната спалня вече бяха слезли долу, а тя все още беше по нощница и ожесточено миеше

зъбите си.

„Точно днес! Изпит, и то по математика! Б-р-р-р, математика!“ Понякога се питаше дали не беше малоумна, особено когато ставаше въпрос за числа.

Утринните слънчеви лъчи огряваха банята, отразяваха се в редицата порцеланови мивки и им придаваха ослепителен блясък. Водата, останала от сутрешния ритуал на момичетата, образуваше малки локвички по наклонения под. Беше сама и предпочиташе да е така: другите често я караха да се смуцава, когато сравняваха формата и големината на гърдите си, всички те бяха ревностни поддръжнички на ускореното развитие. Жанет бе много по-назад в сравнение с останалите тринадесет- и четирнадесетгодишни момичета от класа ѝ и не се интересуваше особено от подобни сравнения. Месечната овулация при нея още не бе започнала.

Жанет изтри зъбите си, изплакна устата си, подсуши устните си с кърпата за лице и прибра тоалетните си принадлежности в розовия си найлонов несесер. Запристъпва на боси пръсти към вратата, но се подхлъзна върху мокрите плочки и едва не падна. След това забърза по мрачния коридор, оставяйки мокри отпечатъци по полирания под. В училището беше забранено да се ходи с боси крака, но тя не бе имала време да търси пипнешком под леглото непрекъснато губещите ѝ се чехли, тъй като всички, включително и учителките, вече трябваше да са долу и да закусват.

В стаята, където живееше заедно с пет други момичета, я полазиха студени тръпки въпреки силното слънце отвън. Жанет бързо разгърна бельото си върху леглото — задължителните по устава морскосини гащета и бяла тениска. Съблече през главата си горницето на пижамата, без да го разкопчава, и го хвърли върху завивките. Бързо разтри настръхналата кожа над лактите, след това посегна към тениската. Преди да я облече, огледа гърдите си и въздъхна при вида им. Зърната ѝ бяха удължени и втвърдени от студа, но малките издатини, от които стърчаха те, както обикновено, я разочароваха. Тя разтри с пръсти зърната си, за да станат още по-твърди и погали насърчително меките заоблени издатини. По тялото ѝ се разля едно особено приятно усещане и притваряйки очи, тя си представи, че гърдите ѝ са пораснали. Седна на леглото и обви длани около тях, все още несъблякла долницето на пижамата си. Беше приятно и тя се

зачуди какво ли би било, ако... Не, сега нямаше време за това, и бездруго бе доста закъсняла.

Смъкна пижамата си и бързо облече тениската, гащетата и чифт три-четвърти чорапи, които извади от страничното чекмедже на леглото. Тъй като бе започнало да се затопля, на момичетата от „Ла Роше“ им бе позволено да обличат светлосините си летни рокли с къси ръкави. Жанет облече своята, след това бързо обу обувките, които имаха крещяща нужда от малко вакса. Разчисти леглото си, скри пижамата под чаршафите, след това грабна една четка и взе да реши, примигвайки от болка, дългата си, сплетена на възли коса. Въпреки своята припряност, Жанет наведе лице над малкото огледалце с инкрустирана синя пеперуда и провери дали по лицето ѝ не се бяха появили петна през нощта. Вече почти не вкусваше шоколад и полагаше мъчителни усилия да изядва всички зеленчуци във вечерята си, но петна се появяваха на постоянни интервали и почти винаги, когато ѝ предстоеше нещо важно. Но ето — днес не бе особен ден, предстояха ѝ само рутинните изпити и кожата ѝ бе чиста! Можеше да се обзаложи, че на сватбения си ден цялото ѝ лице щеше да бъде покрито с пъпки и щеше да се принуди да остане със спуснат воал по време на цялата церемония. А по-късно, когато трябваше да я целуне съпругът ѝ, щеше да се страхува да го повдигне.

Жанет сведе още по-ниско лице към огледалото, взря се дълбоко в тъмните си очи и се зачуди дали може да отгатне бъдещето си по тях. Родителите и преподавателите ѝ непрекъснато я упрекваха, че прекарва твърде много време, унесена в блянове. Тя неведнъж се бе опитвала да се съсредоточи върху по-сериозни неща, но само след няколко минути отново потъваше в своите фантазии. Мислите ѝ сякаш притежаваха своя собствена воля. Ако се загледаше в небето през прозореца, виждаше как се рее над върховете на дърветата, стрелка се към долините и се понася ниско над белите гребени на вълните в океана. Но не като птица — тя просто виждаше полета на своя свободен дух. Слънцето, което галеше с лъчите си лицето ѝ, събуждаше мисли за жарки пустини, плажове със златист пясък, за дни на пламенни страсти, прекарани с нейния бъдещ любовник. Само тази дума предизвикваше в нея тръпнещо вълнение... Доловеното ухание на някое цвете я караше да мисли за мястото ѝ в тази малка вселена. А когато погледнеше луната...

Една сянка премина зад гърба ѝ.

Тя се обърна, но не видя никого. Спалнята бе съвсем пуста.

Плакати и изрязани снимки на известни изпълнители, филмови звезди, тенис шампиони и манекени бяха оформени в групи и залепени на стената. Едно-две плюшени мечета и кукли, пазени по-скоро като талисмани, отколкото като любими играчки, я наблюдаваха с мъртви очи. Плакатите над леглата се полюшваха лекичко, сякаш докоснати от морския вятър.

В стаята нямаше никой. Но Жанет долавяше нечие присъствие.

Кожата на ръцете ѝ настръхна. Слънцето вече не изглеждаше ярко, както преди. Тя се отдалечи от нощното шкафче и предпазливо премина по пътеката между леглата. Спираше се да огледа сенките под всяко от тях, като че ли очакваше нечия ръка да се протегне и да я сграбчи за глезена. Приближавайки към вратата, ускори крачките си.

Сетне тичешком се озова в коридора, обърна се назад и видя само една празна стая, обагрена в пъстроцветието на плакатите. Слънцето я заливаше в светлина и разпръскваше сенките.

В стаята нямаше никой. Въпреки това момичето забързано се отдалечи.

* * *

Тя се надвеси над него и разтърси силно глава, окъпвайки го с морска вода. Той отвори очи, засенчвайки ги с длан от слънчевите лъчи, които все още бяха ослепителни, макар че вече бе късен следобед. Наслаждаваше се на прохладните капчици върху гърдите си.

— Как е? — попита Чайлдс.

— Студено е — отвърна Ейми, отпусна се на колене до него и започна да бърше косата си с хавлиена кърпа. — Но пък е прекрасно. Защо не дойдеш да поплуваш малко?

Той пак затвори очи и отвърна лениво:

— Прекалено много усилия са ми необходими, за да сваля контактните лещи. — Не спомена, че не беше плувал след онзи злополучен инцидент отпреди месец, когато се бяха гмуркали под водата и едва не се бе удавил. Оттогава дълбоките води го караха да се чувства твърде уязвим.

— О, хайде, ще те разсъня. — Тя го докосна с мократа си длан върху корема и се разсмя при рязкото стягане на мускулите му.

Той я притегли към себе си, наслаждавайки се на мокрото ѝ тяло, вдъхвайки соления му морски мирис.

— Имам нужда от почивка — каза ѝ той.

— Почивка ли? Ах, да — през тази седмица са изпитите, а ти винаги ги приемаш твърде сериозно.

— Точно така.

Ейми загърна с хавлията главата и раменете си, опря се върху гърдите му със скръстени ръце и обсипа устните му с бързи целувки.

— Чудесен вкус — усмихна се Чайлдс. — Като целувка със стрида.

— Не съм сигурна дали това е комплимент, затова ще се престоря, че не съм чула. — Влажните ѝ коси паднаха върху лицето му. Той повдигна глава, за да попие с устни капчиците по брадичката ѝ.

По това време на деня на плажа имаше малко хора — туристите от Англия и континента все още не бяха нахлули към острова, а за повечето от местните жители работният ден все още не беше приключил. От едната страна заливът бе затворен от огромен германски бункер. Обърнат с лице към морето, гранитният монолит на три нива напомняше за мрачните дни от неотдавнашната история. Стърчащи каменни блокове, сякаш току-що паднали от крайбрежните скали, затваряха другия край на заливчето.

— Постигна ли компромис с татенцето? — попита Чайлдс.

Ейми съзнаваше иронията му — едно закачливо припомняне, че за своя баща тя си оставаше малко момиченце. Но тъй като сама използваше същата дума, отдавна бе престанала да се засяга.

— Той не яде хора, Джон, и не ти желае нищо лошо.

— Но преди две седмици накара Виктор Плато да се оплаче от мен на мис Пипрели.

— Пип не е човек, който може да бъде манипулиран, тя има свое собствено виждане за проблемите. А за да бъдем честни към татко, нека, преди да го упрекнем за онова, което е направил, да признаем, че миналото ти е малко смуцаващо.

Чайлдс не можа да сдържи напирещата на устните му усмивка, докато навиваше около пръста си кичурче от косата ѝ.

— Миналото ми... То все още ли те тревожи?

— Как може да не ме тревожи, Джон? Особено след случилите се неотдавна неща. Можеш ли да очакваш, че ще забравя всичко, след като знаеш колко много означаваш за мен!

— От деня на приема у вас не се е случило нищо, Ейми. Вече не се чувствам обезпокоен, не подскачам, щом видя сянка. Не мога да го обясня, но се усещам така, сякаш някаква огромна тежест се свлече от мен. Поне засега. — Не й каза за онази нощ в дома си, когато странното напрежение в мозъка му го бе съборило на колене. През последвалите дни мрачните предчувствия постепенно го бяха напуснали, сякаш някакво проклятие бе вдигнато от него. Усещаше, че опасността само беше минала наблизо. Но въпреки това тихият злорад кикот продължаваше да отеква в главата му.

— Надявам се да е така, Джон — каза Ейми. Ласкавият й глас разнесе и последните остатъци от съмнение. — Старият Джон, онзи, когото срещнах в началото, ми харесваше повече. Спокоен, уравновесен, забавен, понякога секси.

Галейки я по мокрите й коси, Чайлдс я притегли към себе си. Отначало спокойната им целувка скоро стана нетърпелива, устните им започнаха да се търсят неистово и да попиват солената влага по лицата им. Тя се притисна плътно в него, кракът й се плъзна между нозете му.

— Хей, не се горещи така — рече той, останал без дъх. — Не забравяй, че съм само по бански, а това е обществено място.

— Никой не ни гледа. — Тя стгуши лице във врата му, бедрата й плътно се притиснаха към неговите.

— Това е недопустимо поведение за една учителка!

— Училището свърши...

— А също и аз, ако продължаваш по същия начин.

— Я, какво се е показало там?

— Ейми! — предупреди я Чайлдс със сериозно изражение.

Тя се разсмя и се отдръпна.

— Какъв пуритан! — възмути се Ейми, сетне отново се зае с подсушаването на косите си.

Чайлдс също седна, сви колене и ги обгърна с ръце, за да се прикрие.

— Срамота! — подигравателно го укори тя.

— Имам предложение — усмихна се той.

— О, така ли? — отвърна със същия закачлив тон Ейми.

— Защо да не се изсушиш по-спокойно у дома? Освен ако не се налага да се прибираш вкъщи?

— В интерес на истината, предупредих, че днес няма да се прибера за вечеря.

— Наистина ли? Значи си имала някакви планове...

— Не, но реших, че ти може да си запланувал нещо.

— В главата ми вече се оформят няколко идеи.

Те пристигнаха в къщата на Чайлдс с колите си, без да свалят банските си и да се преобличат — полуголите фигури на шофьори бяха нещо обичайно за острова. Скоро се озоваха в малката, иззидана със сиви камъни къща.

Когато Чайлдс затвори вратата, Ейми потрепери.

— Тук е по-хладничко — забеляза тя.

— Ще ти донеса моя халат и ще ти приготвя питие.

— Бих искала да измия тази сол от себе си.

— Ще приготвя банята.

Тя обви ръце около врата му и го целуна.

— Ти само приготви питиетата.

Той я сграбчи през кръста, притисна я към себе си и потърси устните ѝ.

Ейми отвърна на целувката му със същия плам, но когато нещата започнаха да излизат извън контрол, тя се отдръпна.

— Остави ме първо да си взема душ — промълви, леко задъхана.

— Току-що излизаш от морето, мисля, че си достатъчно изкъпана.

Тя се отскубна от прегръдката му:

— Приготви питиетата и прочети пощата. Няма да се бавя! — И се скри в банята, без да му остави време да протестира.

Чайлдс събра от килима падналите писма. Розовият плик с рисунки на Снупи в единия ъгъл привлече вниманието му и той се усмихна, разпознал неравния детски почерк. Облече ризата си, която беше праметната върху парапета на стълбата, влезе във всекидневната и хвърли върху бюрото пощенските пликове, с които му изпрацаха различни сметки. Отвори розовия плик, докато прекосяваше стаята. Габи му пишеше поне веднъж седмично. Понякога писмата ѝ бяха дълги и обстоятелствени, друг път, както днес, те съдържаха само няколко реда, изписани с неравни букви. Мис Падълс все още имаше

блестящ пращец по козината си, Анабел боледуваше от дребна шарка, а Мами бе обещала през следващия уикенд да я научи как се прави пудинг. Чайлдс се наведе и докосна с устни реда с тайнствените знаци: „X X X X X“. Само той и Габи си знаеха, че всички изписани X-ове трябваше да бъдат запечатани с истински целувки.

От банята се чу шум от течаща вода и той върна писмото в плика. Наля скок за себе си и сухо мартини за Ейми, след това отиде в кухнята за лед. Ейми все още беше в банята под шуртящата вода, когато той и занесе мартинито. Гледаше я от вратата и се възхищаваше на златистия загар на тялото ѝ, на изящните ѝ крака, на дългите грациозни пръсти на ръцете ѝ, които стискаха подвижния душ. Косите ѝ, все още потъмнели от морската вода, падаха на преплетени кичури по лицето и раменете ѝ. Смарагдовозелените ѝ очи се притвориха, когато влезе под струите на душа, а от устните ѝ се отрони въздишка на удоволствие.

Чайлдс спря душа и ѝ подаде питието. Тя отвори очи, докато поемаше чашата от ръката му, а усмивката ѝ изразяваше благодарност. Чукнаха се и отпиха. Чайлдс прокара пръсти по струйките, стичащи се по кадифената кожа на тялото ѝ, и продължи надолу към извивката между бедрата ѝ.

Ейми затаи дъх и прехапа устната си.

— Хубаво е — промълви тя, когато пръстите му се забавиха там.

Той се наведе и целуна зърното на гърдата ѝ, а тя зарови пръсти в косата му и ги плъзна към малкото мъхесто триъгълниче на тила му. Чайлдс обсипа с леки целувки рамото ѝ, докосвайки внимателно кожата ѝ със зъби. Сетне устните му докоснаха шията ѝ, така че тя изви глава в страни, изпълнена от чувствена наслада.

Той се отдръпна, не желаше любовната им игра да стигне твърде далеч. Поне не веднага. Тя обърна глава, очите ѝ блестяха.

— Обичам те! — простичко рече Ейми.

Той я целуна бързо и отстрани паднал върху лицето ѝ кичур.

— Горещо очаква широко и уютно легло — прошепна Чайлдс.

Ейми сведе очи, сякаш внезапно я изпълни свян.

— Обожавам да бъда с теб. — Отпи от мартинито и почувства, че по тялото ѝ се разлива приятна топлина.

Той ѝ помогна да изсипе шампоан върху косите си, втриваше го в тях с едната си ръка, а с другата разтриваше гърба ѝ с бавни и лениви

движения. Накрая я изтегли изпод душа и тя застана пред него. Златистата ѝ гъвкава фигура бе така възбуждащо невинна в своята голота, а усмивката ѝ — така разбираща... Чайлдс избърса тялото ѝ с хавлията с внимателни, гальовни движения, сякаш всяко по-грубо докосване можеше да разкъса нежната кожа. Краката ѝ се разтвориха леко, когато започна да ги подсушава. Спря, за да осее с целувки корема, хълбоците и вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Джон! — прошепна тя и в тона ѝ имаше съдържано нетърпение. — Може ли да се качим горе?

Той се изправи, взе закачения зад вратата на банята халат, загърна я и с висящите ръкави се опита да завърже ръцете ѝ.

— Качи се — усмихнато рече той, — а аз ще наляя по още едно питие.

Вече във всекидневната, Чайлдс чу шума от стъпките на босите ѝ крака над главата си, а след това и изскърцването на леглото, когато тя се отпусна върху него. Той бързо напълни чашите и се заизкачва по стълбите, забравил да вземе лед. Ейми, все още обвързана в халата, бе легнала върху завивките и чакаше. Кракът ѝ бе предизвикателно оголен, а халатът — широко разтворен около изящните извивки на гърдите ѝ.

Чайлдс се полюбува на гледката и едва след това влезе в стаята. Остави чашите на нощното шкафче до леглото и седна съвсем близо до нея. Никой не говореше. Гледаха се един друг и умишлено удължаваха усещането за тръпнещо очакване.

Накрая Ейми го притегли към себе си, помагайки му да съблече ризата си в движение. Ръцете му се плъзнаха под халата, продължиха към гърба ѝ. Целунаха се с необузdana страст. Неуморните ѝ длани галеха гърдите му, гърба му, бедрата му, а той обсипваше с ласки снагата ѝ, караше я да стене от удоволствие, да вика името му, преваляла в тръпнеща наслада. Телата им се сляха в едно и двамата се потопиха в блаженство, каквото не бяха познавали...

По-късно лежаха, изтощени и облени в пот. Любувайки се на мъжествения му профил, Ейми прокара пръст по откренатите му устни, а той го захапа леко, затаявайки дъх.

Ейми положи глава върху гърдите му.

— Знаеш ли — рече Чайлдс, — понякога ми изглеждаш на петнадесет.

— Като сега ли?

Той кимна.

— Това смущава ли те?

— Не, защото познавам жената, която се крие зад тази външност.

— Имаш предвид уличицата в мен ли?

— Не, жената...

Тя го ухапа закачливо.

— Радвам се, че ти харесва.

— Ти ощастливи един стар мъж.

— Тридесет и три годишен не означава праисторически.

— Аз съм с единадесет години пред теб.

— Хм, като си помисля, може би си малко старичък. Може да се наложи да преразгледам плановете си.

— Правила си плановете?

— Да кажем, че съм имала известни намерения.

— Искаш ли да ми разкажеш за тях?

— Не сега, не си готов да ги чуеш.

— Чудя се дали баща ти ще ги одобри.

— Защо е необходимо той да одобрява всичко?

— Той е важна част от твоя живот и не мисля, че ще се зарадваш на неодобрението му.

— Естествено, но аз все пак живея свой собствен живот, сама вземам важните решения.

— И сама правиш своите грешки?

— Но защо си такъв черноглед — внезапно възнеговува Ейми. — Мислиш ли, че връзката ни е само едно недоразумение?

Чайлдс се опря на лакът и я погледна.

— Не, Ейми, съвсем не мисля така. Отношенията ни са толкова хубави, че понякога ме обзема страх... Страх, че мога да те загубя.

Тя обви с ръка врата му.

— Ти беше този, който издигаше бариери между нас, които трябваше да преодоляваме.

— Дълго време и двамата се бояхме да се разкрием напълно.

— Когато за първи път те срещнах в колежа, ти беше семеен мъж, независимо че живееше разделен от съпругата и дъщеря си. Изглеждаше някак тайнствен, но може би именно твоята загадъчност ме привличаше от самото начало.

— Необходима ми бе една година, за да се реша да те поканя да излезем заедно — каза той.

— Аз те поканих, нима си забравил? На барбекюто на плажа през онзи неделен ден. Ти ми отвърна, че вероятно ще се отбиеш за малко.

Чайлдс се усмихна.

— О, да, тогава водех доста уединен живот.

— Това не се е променило.

— Не, поне що се отнася до теб.

— Не съм убедена — отвърна тя с внезапно помръкнало лице. — В теб има нещо, до което никога не успях да се докосна.

— Ейми, често имам усещането, че в мен съществува една граница, отвъд която дори аз не мога да премина. Има нещо у мен, по дяволите, което не мога да си обясня, нещо, което се губи в дебрите на моето подсъзнание, скрито, спотаено вътре в него. Понякога го чувствам като чудовище, което дебне, за да връхлети. Това е странно и мъчително усещане и то ме кара да се питам дали просто не съм полудял.

— У всички нас се крие нещо, което не познаваме. Именно то прави хората толкова непредсказуеми.

— Не, това е различно. Това е като... — Мускулите му се бяха обтегли. — Не мога да го обясня — изпъшка той. — Най-точното определение, което мога да му дам, е *зловеща скрита сила*. Може би е прекалено силно, прекалено конкретно, но е така! То е тъй неуловимо и нереално, че би могло да е плод на въображението ми. Просто усещам, че там съществува една част от моето съзнание, в която никога не съм надниквал. А може би тя съществува и у всички нас...

Тя внимателно го наблюдаваше.

— Да, в известен смисъл. Но усещането свързано ли е по някакъв начин с тези „прозрения“, както ги наричаш ти?

Известно време Чайлдс остана замислен.

— Трябва да призная, че при тяхната поява усещането става по-силно.

— Никога ли не си се опитвал да го разгадаеш?

— Как? Към кого да се обърна? Към лекар или към психиатър?

— Може би към някой парапсихолог?

— Не, никога не бих поел по такъв заобиколен път.

— Джон, очевидно е, че притежаваш свръхчувствителни възприятия, защо тогава да не се свържеш с някого, който знае повече за тези неща?

— Ако имаше дори най-малка представа какъв ужас трябваше да изживея заради обажданията и писмата от страна на така наречените „екстрасенси“, никога не би изрекла това. Да не говоря за онези, които преди три години дойдоха дори в дома ми, за да тормозят семейството ми.

— Нямах предвид този тип хора, а истински парапсихолог, който се занимава със задълбоченото изучаване на подобни феномени.

— Не!

Беше изненадана от непреклонността му.

Той отново се отпусна по гръб и се загледа в тавана.

— Не искам да бъда проучван, не искам да правя никакви други експерименти. Искам то да бъде оставено на мира, Ейми, и така усещането може би ще отслабне, дори ще изчезне.

— Защо си толкова уплашен?

Преди да ѝ отговори, притвори очи, а гласът му прозвуча мрачно:

— Защото тая в себе си неизразим страх, можеш да го наречеш и „ясновидско предчувствие“. Ако тази непозната сила действително съществува в мен и ако тя бъде събудена, ще се случи нещо ужасяващо. — Отвори очи, но не погледна към Ейми. — Нещо ужасяващо и немислимо!

Момичето го следеше мълчаливо.

По-късно същата вечер Ейми приготвяше вечеря, докато Чайлдс непрекъснато сновеше от всекидневната до кухнята. След техния разговор атмосферата бе променена, макар че близостта помежду им се запази. Ейми бе едновременно озадачена и разтревожена от думите му, но реши да не настоява за повече обяснения. Връзката им я правеше уверена, че когато настъпеше моментът, Джонатан щеше да сподели с нея своето бреме. Тя съжаляваше донякъде, че бяха провели този разговор, защото след него той бе станал по-умислен и тъжен.

Любиха се отново, преди тя да си тръгне, този път върху канапето във всекидневната. Някак по-свободно, без да бързат, и двамата се стараеха да удължат времето до настъпването на

сублимния миг, наслаждавайки се на всяка минута от дългоочакваното блаженство.

Когато най-после телата им се разделиха, навън бе паднала нощ. Испитаха усещането, че плащът на еуфорията се бе спуснал над тях, беше ги превърнал в едно, сливайки душите им.

Ейми го целуна и с нежелание му пожела „Лека нощ“, след това го остави сам, откъсвайки се с усилие от обятията му. Той я изчака да стигне до входната врата и да завие с колата по алеята. Едва когато червените светлини на габаритите потънаха в мрака, той завъртя ключа.

Преди да влезе в къщата, се обърна да погледа за последно нощта. Местността изглеждаше като омагьосана от синьото сияние на кръглата луна.

Старецът чу, че вратата се отвори, но остана със затворени очи, преструвайки се на заспал. До стаята долетя шум от стъпки, онова особено провлачено движение на тътрещи се крака, което той бе намразил, защото го караше да напруга мускулите на тялото си срещу пристягащите го към тясната кушетка каиши. Отвратителната миризма потвърди предположенията му и той се отдаде на познатата игра, неспособен да задържи езика зад зъбите си.

— Идваш, за да ме мъчиш отново, нали? — със свистящ глас попита старецът. — Не можеш да ме забравиш, нали? Не можеш да ме оставиш на мира.

Отговор не последва.

Старецът изви врат, за да може да вижда. Крушката над главата му, защитена от желязна решетка, едва разпръскваше мъждивия полумрак в стаята, но той виждаше черната фигура, застанала в рамката на вратата.

— Ха! Знаех си, че си ти! — извика лежащият мъж. — Какво искаш този път, а? Не можеш да заспиш ли? Не, не можеш, точно така се говори за теб. Знаеш ли това? Никога не спи нощем, броди като призрак. Знаеш ли, те не те обичат, никой не те обича. Аз не те обичам. В интерес на истината, ти ме отвращаваши. Но да, ти си го знаело през цялото време!

Смехът на стареца наподобяваше пресипнало грачене.

— Защо стоиш там? — продължи той. — Не обичам да ме наблюдават. Точно така, затвори вратата, за да не чуе някой как ме тормозиш. Не би искало да събудиш останалите умопобъркани, нали? Вече казах на лекарите, можеш да ми вярваш. Разказах им какво правиш с мен, когато сме сами. Казаха, че ще побеседват с теб. — Той се изкиска. — Няма съмнение, че ще се отърват от теб, и то съвсем бързо според мен.

Фигурата се отдели от вратата и тръгна към кушетката.

— Обзалагам се — ти си мислеше, че няма да ми повярват — бърбеше възрастният мъж. — Но те знаят, че не всички луди са заключени през нощта. Някои от тях сноват по коридорите, докато останалите спят, същите онези, които денем се преструват на мили и любезни. Същите, чиито мозъци са по-разстроени и извратени от тези на лудите, които заключват.

То се изправи до него и засенчи мъждивата светлина на електрическата крушка. В едната си ръка държеше торба.

— Носиш ми нещо, а? — попита старецът, като напъгнаше очи да види в тъмното лицето на фигурата, възправила се до него. — Още нещо от твоите гадни номерца! Последния път ми останаха белези. Лекарите ги видяха. — Избухна в победоносен кикот. — И тогава вече ми повярваха. Този път не можеха да кажат, че съм се наранил сам. — От ъглите на устата му започнаха да се стичат слюнки, които се плъзнаха по набръчканата му като стар пергамент кожа.

Усети тежестта на торбата върху мъришавите си гърди и чу звука от отварянето на ципа. Огромни ръце затършуваха в нея.

— Какво има в това? — попита с настоятелен глас старецът. — Лъскаво е. Харесвам блестящите неща. Харесвам, когато са остри. Това остро ли е? Да, виждам, че е остро. Знаеш ли, всъщност не казах нищо на лекарите. Само се преструвах, за да те накарам да се притесниш. Не, наистина никога не бих им казал за теб. Нямам нищо против ти да... — Говореше задъхано, накъсвайки думите. — ... Да ми... причиняваш... болка. Ние... само се забавлявахме.

Изви тяло нагоре в опит да се освободи от стегнатите каиши на усмирителната риза, но усилията му останаха без резултат. Странно бе, че ужасът в очите му проясняваше погледа му.

— Кажу ми какво е това, което държиш? — Изричаше думите почти слято, все по-бързо една след друга, докато те се превърнаха във вой. Гърдите му се издигаха високо и кожнените каиши се връзваха болезнено в тях.

Фигурата сведе лице и сега старецът ясно го виждаше.

— Моля те, умолявам те да не ме гледаш с такива очи. Ненавиждам, когато ми се усмихваш така. Не... не слагай това върху... върху челото ми! Недей! Това е... причинява ми болка! Зная, че ако креця, никой няма да ме чуе, но аз ще... ще креця! Така или иначе... Това кръв ли е? Влиза в очите ми! Умолявам те, не мога да виждам... Моля те, не прави това... Боли ме... болката е... режеща... Аз ще... креця! Сега... то влиза... прекалено... дълбоко...

Писъкът се чу само като задавено изхъркване, защото един от чаршафите, върху които лежеше старецът, бе измъкнат и напъхан в устата му.

Фигурата се бе надвесила над кушетката и зашиваше с отмерени и точни движения, докато обитателите и медицинският персонал в лудницата продължаваха необезпокоявани съня си.

* * *

Същата нощ кошмарът споходи Чайлдс. Видението го застигна, докато шофираше към къщи.

В началото го заля гореща вълна, от която му премаля. В колата стана тежко и задушно, въздухът се изпълни с някаква тежка смрад. Ръцете му стиснаха здраво волана и въпреки че пръстите му лепнеха от пот, усети познатото изтръпване. Съсредоточи се върху огрения от лунната светлина път и се опита да не обръща внимание на усиливащия се натиск в областта на тила. Болката се усили, някаква пълзяща мъгла започна да се промъква в мозъка му, мускулите на врата му се стегнаха, ръцете му натежаха като олово.

Първото видение проблесна пред него, разсейвайки връхлетялата го болка за част от секундата. Не можеше да бъде сигурен какво точно бе видял, защото видението бе мигновено. Мрачната тежест отново притисна главата му, принуждавайки го да направи рязък завой с колата. Храстите и къпинаците край пътя застъргаха по стъклата на автомобила. Чайлдс намали скоростта, но не спря.

Струваше му се, че вижда ръце. Огромни ръце. Силни.

Имаше усещането, че главата му бе напълнена с натрошено стъкло. Не оставаше много път до дома му и Чайлдс напрегна волята си. Движеше се с постоянна, макар и ниска скорост, шофирайки по средата на тясното шосе. За миг видя острия инструмент, движен от огромните ръце. Умопомрачаващата сцена го потресе дълбоко и го накара да забрави всичко друго.

Напрегна се да съсредоточи мислите си изцяло върху пътя и видението изчезна също така неочаквано, както се бе появило. Чайлдс отдръпна крака си от педала за газта и започна да намалява скоростта. Малка капчица пот от мокрото му чело се стече в ъгълчето на окото му и той я бръсна с опакото на ръката си. Движеше се бавно и неуверено. Завъртя волана и фаровете на „Мини“-то осветиха редицата малки къщи в далечината. Разбираше какво става с него и със страх очакваше

онова, което щеше да му се разкрие при следващите видения. Почувства отчаяна нужда да бъде зад сигурните стени на дома си. Усещаше се ужасяващо уязвим и податлив на въздействията от лунната нощ, в която околните местности изглеждаха застинали, дърветата — странно плоски, като че ли изрязани от картон, а сенките — плътни и с неестествено ясни очертания.

„Почти стигна, остават само няколко метра, продължавай така!“ — шепнеше той като заклинание. Колата спря пред къщата, Чайлдс загаси двигателя и се отпусна напред, с ръце над волана. Пое дълбоко дъх, напрежението в областта на тила му беше непоносимо. Изтегли ключа от стартера и излезе, залитайки, от „Мини“-то с рамене и глава, облени в сребристо от лунната светлина. Едва улучи ключалката на вратата, отвори я с тяло и се свлече на колене в антрето точно когато видението се вряза с пълна сила в съзнанието му.

Изкривеното от болка лице на стареца бе като живо, в погледа му се четеше единствено ужас. Тънките му изопнати устни изричаха думи, които Чайлдс не можеше да чуе. Докато се опитваше да се освободи от каишите, които го приковаваха към тясната кушетка, от краищата на устата му се стичаха слюнки и капеха на пода. Сухожилията по мършавия му врат изпъваха сбръчканата му кожа всеки път, щом извиеше настрани глава, а уголемената му адамова ябълка трескаво се движеше нагоре-надолу, сякаш човекът преглъщаше. Зениците му бяха разширени, твърде големи на фона на потъмнелите от възрастта ириси. Чайлдс съзря в тях едно отражение — безформена сянка, която увеличаваше своите размери, докато приближаваше все повече към възрастния мъж.

Чайлдс отпусна тежко гръб на стената, когато някакъв метален предмет бе сложен върху челото на стареца. Когато започнаха да разрязват сбръчканото чело, Чайлдс изкрещя и закри с длани очи, сякаш за да закрие сцената от видението. От раната бликна кръв и се стече обилно по лицето на жертвата, обагри белите му коси и скри ужаса, отпечатан в зениците му.

За миг всичко застина неподвижно — единственото движение бе конвулсивното потреперване на съсухреното тяло на стареца, в чието чело дълбоко се бе врязал малкият трион на хирурга. Едно познато усещане изпълни Чайлдс — за съприкосновението на две съзнания. Но само извършителят го бе разпознал.

И го приветстваше с „Добре дошъл“.

* * *

— Оуврой?

— Криминален инспектор Оуврой? На телефона.

— Обажда се Джонатан Чайлдс.

— Чайлдс? — Последва кратко мълчание. — А, да, Джонатан Чайлдс. Измина много време оттогава.

— Три години.

— Наистина ли? С какво мога да ви бъда полезен, мистър Чайлдс?

— Това е... доста трудно за мен. Не зная точно откъде трябва да започна.

Оуврой отблъсна назад стола си и намести удобно крак върху единия край на бюрото. Извади с една ръка цигара от пакета и докато я палеше с обикновената си запалка, предостави на Чайлдс време да събере мислите си.

— Спомняте ли си убийствата? — започна накрая Чайлдс.

Оуврой изпусна дълга струйка дим.

— Говорите за децата, нали? Как мога да забравя? Тогава много ни помогнахте.

„И си платих за това“ — помисли си Чайлдс, но не го каза.

— Мисля, че при мен всичко започва да се повтаря.

— Моля?

Оуврой никак не го улесняваше.

— Мисля, че всичко започва да се повтаря — виденията, прозренията...

— Чакайте, чакайте. Опитвате се да ми кажете, че сте открили нови трупове?

— Не, този път сякаш присъствам на самите престъпления.

Оуврой свали крак от бюрото и се приведе, за да вземе химикал. Ако му се бе обадил друг, Оуврой щеше да го счете за някакъв особняк и изобщо нямаше да го изслуша. Но отдавна бе разбрал, че на изявленията на Чайлдс трябва да се гледа сериозно, въпреки резервите му към тях в миналото.

— Опишете ми точно какво сте... „видели“, мистър Чайлдс.

— Но първо искам да се договорим за нещо.

Полицаят изгледа слушалката, като че ли тя беше Чайлдс.

— Слушам ви.

— Искам да бъда сигурен, че това, което ще ви разкажа, ще си остане само между нас двамата. Никакви намеци пред средствата за масова информация! Не искам да се повтори онова, което се случи последния път.

— Вижте, вината не беше изцяло моя. Пресата има невероятно силен усет към всичко необикновено. Опитах се да ги държа настрана от вас, но веднъж подушили сензацията, никой не можеше да ги удържи.

— Искам да ми дадете гаранции, Оуврой. Не мога да си позволя риска те отново да хукнат по петите ми. Достатъчно щети ми причиниха последния път. А и от това, което ще ви кажа сега, може да не излезе нищо.

— Мога само да обещаая, че ще направя всичко възможно.

— Не е достатъчно.

— Какво очаквате от мен?

— Уверение, поне за момента, че няма да споделяте с никого онова, за което ще говорим. Само ако откриете някакви доказателства, може да отнесете нещата до по-висшестоящите инстанции, които лично участват в конкретните разследвания.

— За кои разследвания говорите?

— Засега само за едно. Възможно е да започна и друго.

— Бих искал да чуя повече неща.

— Мога ли да разчитам на думата ви?

— Доколкото все още не зная за какво ще говорите, считайте, че съм ви я дал. — Оуврой изписа името на Чайлдс върху лист хартия и го подчерта с двойна линия.

Но Чайлдс отсреща продължаваше да се колебае, сякаш нямаше доверие на инспектора. Оуврой търпеливо изчакваше.

— Разкри ли нещо вашето разследване за момчето, чийто гроб беше отворен вандалски, а тялото му — обезобразено?

Веждите на Оуврой се извиха в почуда.

— Доколкото съм наясно — нищо. Какво знаете за него?

— Аз видях всичко.

— Искате да кажете, както преди? Че сте го сънували?

— Не присъствах физически, но и не сънувах.

— Съжалявам, думата е неточна. Видели сте какво се е случило чрез мисълта си.

— Ковчегът беше разсечен с малка брадва, а тялото — извадено и положено на гредата край гроба.

От другата страна на линията пак замълчаха.

— Продължавайте! — подкани го накрая Оуврой.

— Тялото бе разрязано с нож, а вътрешните органи — извадени от него.

— Мистър Чайлдс, не казвам, че не ви вярвам, но тези подробности бяха отразени от повечето национални вестници. Признавам, че предишния път ви бе трудно да ме убедите. Първоначално ви взех за поредния страдащ от маниакална депресираност, но успяхте да повлияете на изхода на следствието. Дори аз не можех да оспоря достоверността на думите ви, когато ни показахте къде бе заровено тялото на втората жертва. Но сега като за начало се нуждая от малко повече информация. Разбирате ли ме?

Гласът на Чайлдс прозвуча апатично:

— Има нещо, за което вестниците не писаха — поне не този, който аз четох. Сърцето на детето беше изядено.

Писалката, която до този момент непрекъснато се въртеше между пръстите на Оуврой, застина.

— Оуврой? Чухте ли ме?

— Да, чух. Сърцето не е било точно изядено, но е било разкъсано. Патологът установи следи от зъби по него. По тялото също имаше такива следи.

— Какво ще е съществото, което...

— И ние бихме искали да разберем. Какво друго можете да ми кажете, мистър Чайлдс?

— За този случай — нищо повече. Бях там, но не мога да опиша извършителя. Имах усещането, че наблюдавах обругаването с очите на онзи, който го извършваше.

Оуврой се прокашля.

— Научих, че сте се преместили на островите в Пролива след последната ни... съвместна работа. Оттам ли се обаждате сега?

— Да.

— Имате ли нещо против да ми оставите адреса и телефонния си номер?

— Искате да кажете, че го нямате въведен в компютъра си?

— Ще ми спестите времето за търсене.

Чайлдс му ги съобщи и след това попита:

— Да разбирам ли, че гледате сериозно на това, което ви разказах?

— Само един рутинен въпрос, мистър Чайлдс, и мисля, че ще разберете мотивите ми да ви го задам. Мога ли да разчитам, че сте били на островите в Пролива през нощта, в която е било обезобразено тялото на детето?

В гласа, идващ отсреща, личеше умора.

— Да, бях тук и ще ви посоча имената на свидетели, които ще го потвърдят.

Писалката на Оуврой отново се движеше по листа.

— Извинете ме за този въпрос — рече полицаят, — но е по-добре тези неща да бъдат изяснени още от самото начало.

— Би трябвало да съм привикнал с процедурата.

— Надявам се, ще се съгласите с мен, но обстоятелствата тогава бяха необичайни. Още ли сте убеден, че не можете да ми кажете нещо конкретно за този случай?

— Боя се, че не.

Инспекторът остави писалката и отново взе цигарата от пепелника. Върху бележките му се посипа пепел.

— Това се случи преди две седмици, затова съм учуден, че не се свързахте с мен по-рано.

— Тогава мислех, че може би беше случайно, просто инцидентно видение.

— Какво ви накара да промените становището си по-късно?

— Аз... снощи имах друго видение — заекна Чайлдс.

Писалката отново се озова между пръстите на инспектора:

— Нещата са съвсем хаотични в главата ми. Като... след сън, който не можеш да си спомниш в подробности. Шофирах към дома си доста късно през нощта, когато в съзнанието ми неочаквано изникна една картина, едно усещане, така разтърсващо, че едва не катастрофирах. С последни усилия на волята успях да се добера до

вкъщи. Като влязох вътре, се свлякох на пода. Имах усещането, че съзнанието ми се бе пренесло някъде другаде.

— Кажете ми какво видяхте! — Оуврой стоеше в напрегнато очакване.

— Намирах се в стая — не можах да огледам помещението добре, но то беше голо, с малко мебели — и гледах към един възрастен мъж. Той беше уплашен, много уплашен и се опитваше да избегне нещо, което му предстоеше. Това нещо — или някой — бях аз, макар че в същото време това бе невъзможно. Виждах всичко, пречупено през нечие чуждо съзнание. Имаше нещо отблъскващо, ужасяващо в това... това чудовище.

— Чудовище?

— Така го почувствах. То беше гнусно, извратено — зная го, защото известно време бях част от неговото съзнание.

— Някакво описание, някакви негови черти, по които би могло да бъде разпознато?

— Не, не, беше както по-рано, както преди три години. Почакайте — спомням си за огромни ръце. Да, то имаше големи, насилнически ръце. И те държаха чантата... с инструменти.

— Хирургически инструменти — каза Оуврой, но не прозвуча като въпрос.

— Не видях точно, но почувствах, че бяха именно такива.

— Извика ли старецът нещо? Може би името на другия?

— Аз не чувах, за мен всичко бе като в ням филм.

— Жертвата съпротивляваше ли се? Опита ли се да се измъкне?

— Не можеше. Бореше се, опитваше се да избяга, но не можеше да помръдне от леглото. Това е другото нещо, което ми се стори странно — той лежеше върху тясно легло, подобно на кушетка, доколкото си спомням, беше привързан към него с някакви каиши. Съпротивляваше се, но беше прикован към леглото. Не можеше да избяга!

— Добре, не се вълнувайте така, мистър Чайлдс. Просто ми разкажете какво видяхте.

— Ръцете, онези огромни ръце, извадиха малък трион от чантата и започнаха да разрязват с него челото на стареца...

В последвалата тишина Оуврой почувства мъквата на мъжа от другата страна на линията. Изчака няколко секунди, след което попита:

— Можете ли да ни дадете някакви ориентери, да си спомните къде точно се случи това?

— Съжалявам, но не мога. Не ви помагам особено, нали? Но знаете ли, причината да се свържа с вас е твърдата ми убеденост, че мъчителят на стареца е същият, който поруга гроба и обезобрази тялото на мъртвото дете.

Оуврой тихичко изруга.

— Какво ви кара да бъдете толкова категоричен? Сам казахте, че и в двата случая не сте видели извършителя.

— Аз... аз просто го зная. Ще трябва да ми се доверите. За части от секундата аз бях вътре в това същество, в неговото съзнание, имах достъп до неговите мисли. Зная, че престъпникът е един и същ.

— Казахте, че това се е случило снощи?

— Да. Беше доста късно, минаваше единадесет, а може би вече бе и дванадесет часът. Не мога да бъда сигурен за времето. Тази сутрин прегледах пресата и реших, че вероятно са научили твърде късно и не са могли да отразят случая. По радиото също не споменаха нищо.

— Доколкото и аз самият зная, нищо от този род не се е случило през последните двадесет и четири часа. Мога да проверя в дежурната централа, но престъпление като разказаното от вас обикновено се разчува твърде бързо. — Инспекторът пак посегна към цигарата и вдъхна дълбоко от нея. — Кажете ми — започна той през облак от дим — това ли са единствените инциденти, на които сте били „свидетел“ през последните няколко месеца? Преди години подобен въпрос не можеше да бъде зададен така пряко.

— Защо питате?

— Ами... — отвърна провлачено инспекторът, сякаш не искаше да казва твърде много. Но накрая се реши: — Една проститутка беше убита преди около месец и ние смятаме, че съществува връзка между нейното убийство и оскверняването на детския гроб.

— Същият извършител?

— Съществуват повече от безспорни улики. Един и същи тип рани по жертвите — и двете тела са били разрязани, а вътрешностите отстранени. Открихме белези по плътта, за които се установи, че са причинени от зъби.

— Преди около месец?

Острият тон, с който бе зададен внезапният въпрос, накара Оуврой да замълчи.

— Приблизително. Това говори ли ви нещо?

— Първото видение... Тогава плувах, видях кръв... вътрешни органи...

— Приблизително по онова време ли? — прекъсна го детективът.

— Да, но всичко беше неясно, не можех да разбера какво виждах. Убедени ли сте, че извършителят е бил същият?

— Съвсем сигурни сме. Сравнихме остатъците от слюнна течност по телата, както и отпечатъците от зъби по тях. А колкото до мотива — е, един луд не се нуждае от мотиви. Върху проститутката е приложено сексуално насилие и ние смятаме, че това е станало, след като е била умъртвена, защото нито една жена, независимо колко е пропаднала, не би се оставила да бъде насилена по този начин. Според заключението на съдебния лекар не е осъществено проникване във вагиналната кухина — не бяха открити остатъци от семенна течност. Но в нея са били напъхани предмети, следователно възможно е насилникът да е бил озверен от собствената си неадекватност. Знам, че трябва да е бил много силен, защото проститутката е била удушена с голи ръце, а тя изобщо не е от леката категория. Нещо повече — самата тя има регистрирани прояви на насилие, предимно над мъже.

Оуврой дръпна от цигарата.

— Има още едно нещо, което ни накара да помислим, че съществува такава връзка. Но искам пак да помислите — „видяхте“ ли нещо друго, необичайно, което бихте могли да разпознаете?

— Вече ви отговорих — не.

— Просто помислете още малко. — Оуврой втренчи очи в бележника пред себе си и зачака. След известно време отново чу гласа на Чайлдс в слушалката.

— Съжалявам, не мога да си спомня нищо друго. Съсредоточа ли се, в главата ми става още по-объркано. Можете ли да ми разясните какво имахте предвид?

— Не веднага. Ще ви кажа какво ще направя, мистър Чайлдс. Първо ще проверя дали мога да науча нещо за случая със стареца, ще погледна рапортите от дежурствата през изминалата нощ. След това ще се свържа със следователя, водещ разследването на случая по

убийството на проститутката и обругаването на детското телце. И чак тогава ще ви потърся.

— Но този разговор ще си остане само между нас двамата?

— На първо време — да. Всъщност не мога да издам кой знае колко до този момент, нали? Въпреки че последния път имаше резултати, в този участък продължават да се разказват шеги по мой адрес, най-вече заради сътрудничеството ми с вас. Затова и аз не горя от желание всичко това да се повтори. Съжалявам за откровеността си.

— Не се извинявайте, и при мен положението е същото.

— В такъв случай, ако науча нещо конкретно, ще ви телефонирам.

След като затвори слушалката, Оуврой продължи да гледа замислено нахвърляните върху листа бележки.

Чайлдс беше искрен, в това нямаше съмнение. Малко особен може би, но това беше заради свръхчувствителните му възприятия.

Полицаят загаси цигарата и огледа пръстите си, смръщвайки вежди при вида на жълтите петна от никотина по тях. Отново и ожесточено започна да трие пожълтялата кожа. Чайлдс се бе оказал прав за мъртвото дете, но се бе наложило да му подсказе някои неща за проститутката, а дори и тогава бе говорил неясно. Какво трябваше да предприеме сега той — един известен със своята упоритост и циничност полицейски инспектор? Може би нищо... Прегледа отново бележките си. Мрачната история със стареца — за какво всъщност ставаше въпрос? Оуврой очерта с кръг една от думите.

Каишка. Чайлдс беше казал, че е бил привързан неподвижно към тясно легло. И стаята била оскъдно мебелирана... „Гола“, да, това беше неговата дума. Какво ли място ще е това?

Оуврой се взря напрегнато в очертаната с кръг дума, а след това погледна с невиждащи очи отсрещната стена. През матовите стъкла на кабинета си наблюдаваше движението на хора по коридора отвън, чуваше тракането на пишещи машини, звън на телефони, гласове, но сякаш тази суетня изобщо не достигаше до него. Имаше един трагичен инцидент от изминалата нощ. Дали съществуваше връзка между престъпленията?

Несигурен, но повече от заинтригуван, Оуврой вдигна телефонната слушалка.

* * *

Полицейският служител чакаше до изхода за пристигащите пасажери. Униформеният му костюм от светлосиня риза с еполети и тънки панталони привличаше вниманието на минаващите. Ръстът му го правеше още по-лесно забележим и няколко от пасажерите, току-що кацнали с покриващия редовната въздушна линия самолет Ес-Ди 330, идващ от Гетуик, които се бяха наредили до гишетото за информация, го изгледаха подозрително.

Малкото летище гъмжеше от пристигащи за сезона туристи и бизнесмени. Слънцето грееше ослепително, навън нямаше и помен от последните захлаждания, характерни за периода преди настъпването на същинското лято. Непрекъснатият поток от движещи се автомобили завиваше покрай забранената за паркиране зона, изсипваше заминаващите туристи и веднага поглъщаше пристигащите. Местата в чакалнята бяха заети от пътници: скучаещи и хленчещи деца се препъваха в изтегнатите крака, уморените майки се преструваха, че не ги забелязват, а групички жизнерадостни летовници се смееха и шегуваха, наслаждавайки се докрай на последните минути от почивката си.

Инспектор Робилиард се усмихна радостно, когато забеляза познатата фигура в коридора за пристигащите пасажери. Първото му впечатление бе, че Кен Оуврой не се бе променил много през изминалите години, но когато се приближи, забеляза оредялата пясъчноруса коса на приятеля си и видимо оформящото му се коремче.

— Здравей, Джеф! — каза Оуврой, премествайки куфара в лявата си ръка, за да се здрависа. Не обърна внимание на служителите на летището, които го чакаха край гишетото. — Много мило, че ме посрещаш.

— Не е проблем — отговори Робилиард. — Изглеждаш ми добре.

— А, да, кого се опитваш да заблудиш? Както се вижда, животът на островите ти понася.

— Ами, понася ми само плуването с яхта през почивните дни. Чудесно е да се срещнем след толкова години.

Двамата полицейски служители се бяха запознали по времето, когато Робилиард беше на тренировъчен лагер за служителите от

криминални отдели в Ню Скотланд Ярд. Срецнаха се още веднъж на квалификационен курс за детективи в Уест Йоркшир. През последвалите години Робилиард бе поддържал връзка с Оуврой и му се бе обаждал винаги когато пристигнеше в Англия. Бе слушал с интерес криминалните истории в столицата, така различни от тези на островите, макар че и там съществуваха мошеничества и измами. А ето че сега той имаше удоволствието да помогне с нещо на лондонския следовател.

Робилиард поведе своя колега към изхода, където ги очакваше колата — един бял форд с герба на Островите върху двете врати, с тъмносин покрив.

— Как е престъпността тук? — попита Оуврой, когато хвърли куфара си на задната седалка.

— Нараства с откриването на туристическия сезон. Бих искал да можехте да задържите вашите джебчии там, където им е мястото.

— Дори престъпниците се нуждаят от почивка — засмя се приятелят му.

Робилиард подкара автомобила и погледна спътника си, който се бе настанил на седалката отпред и палеше цигара.

— Къде ще отидем сега? — попита той.

Оуврой погледна часовника си.

— Малко след три е, така че къде ли би могъл да е той по това време на деня? Може би в училището?

Инспекторът кимна:

— Днес е вторник, следователно трябва да е в „Ла Роше“.

— Тогава към „Ла Роше“ — ще го чакам да излезе.

— Ще се наложи да почакаш доста дълго.

— Няма значение, имам много време. Може би ще е добре да направя резервации в някой хотел преди това.

— Изключено! Уенди никога няма да ми прости, че не съм бил достатъчно настоятелен, за да те убедя да ни гостуваш.

— Не искам да ти създавам главоболия.

— Няма, ще се радваме да ни бъдеш гост, Кен. Поне ще можеш да ни разкажеш безброй криминални истории от порочния град. Уенди много ще се зарадва.

Почувствал се вече по-уверен, Оуврой се усмихна.

— Добре, хайде да се доуточним на път към училището.

Робилиард се отби от натовареното главно шосе и зави по тихите сенчести алеи, водещи към брега. Светлите цветове на крайбрежните скали и свежият морски въздух успокоиха Оуврой. Той хвърли наполовина изпушената цигара от прозореца на колата и вдъхна с пълни гърди соления морски мирис.

— Какво знаеш за Джонатан Чайлдс? — запита той, без да откъсва очи от пътя.

Робилиард намали скоростта, за да даде предимство на насрещно движещ се автомобил.

— Само онова, което ви изпратихме с доклада. Живее на острова сам вече почти три години и както изглежда, води спокоен живот, въпреки че работи като преподавател едновременно в няколко колежа. Общо взето, стреми се да не привлича внимание върху себе си. Не е ли странно — самите ние само преди няколко седмици помолихме Централното управление да ни изпрати сведения за него.

Оуврой го изгледа заинтригувано.

— Така ли? Каква беше причината?

— Един съветник от островите, който се оказа и член на Обществения комитет за съдействие на полицията, поиска от нас да съберем информация за миналото на Чайлдс. Казва се Плато. Член е на управителния съвет на „Ла Роше“, предполагам, че затова поиска тези сведения от нас.

— Но защо точно сега? Чайлдс преподава в училището от доста време, нали?

— Близо две години. Трябва да призная, че и аз самият бях изненадан от този внезапен интерес. В какво е бил замесен Чайлдс, Кен?

— Не се тревожи, чист е. Случиха се няколко инцидента и се надяваме, че той би могъл да ни помогне за тяхното разгадаване. Това е всичко.

— Сега наистина ме заинтригува. Справката, каквато и да е била тя, беше предадена на съветника Плато, който я отнесе към мис Пипрели, директорката на „Ла Роше“. След това не чухме нищо. Помощта, оказана от Чайлдс на полицейските разследвания преди три години, е посочена недвусмислено в документа. Изненадан съм, че не са се свързали лично с теб, след като ти си водил онова разследване.

— Не е било необходимо, всичко е документирано и въведено в паметта на компютъра.

— Е, хайде, кажи ми за какво е всичко това?

— Съжалявам, Джеф, но засега не мога. Може би няма да разкрия нищо, а не бих искал отново да създавам неприятности на Чайлдс. — Оуврой извади цигара. — Изпуснах прекалено много неща пред репортерите и те се нахвърлиха върху него като лешояди.

— Какъв е този приятел? Нещо като ясновидец ли?

— Не точно. Притежава свръхчувствителни възприятия, това знаем със сигурност. Но той не получава свръхестествени знаци, нито пък разговаря с духовете на умрелите. Преди три години по телепатичен път видял къде бяха заровени онези трупове и ни даде достатъчно нишки, по които стигнахме до убиеца. За нещастие бяхме закъснели — когато го открихме, той се беше застрелял.

— Но как?...

— Не зная, дори не се преструвам, че разбирам нещо от тези неща. Наречи го телепатия, ако искаш. Единственото, в което съм сигурен, е, че Чайлдс съвсем не е някакъв налудничав тип. В действителност като че той самият е най-много разстроен от способностите си.

Оуврой видя колежа за момичета още преди приятелят му да го посочи. Главният корпус, боядисан в бяло и издигащ се внушително над останалите сгради, изплува над върховете на дърветата. Слънчевите лъчи придаваха ослепителен блясък на белите му стени. Спряха пред централния вход и инспекторът подсвирна от възхищение при вида на разкриващата се пред него гледка.

— Това се казва изглед — отбеляза той.

Зад високата сграда и нейните многобройни крила се простираше морето, кобалтовосинята му повърхност съперничеше по цвят и необятност на небесната синева. Гъста зеленина покриваше върховете на крайбрежните скали и околните склонове.

До мястото, където бяха спрели, се очертаваха тенис кортовете — сред цветни лехи и зелени морави.

— С удоволствие отново бих станал ученик, ако зная, че ще съм в това училище — каза Оуврой и прогони с ръка дима пред лицето си.

— Като начало ще ти се наложи да смениш пола си — отговори му Робилиард.

— Бих направил дори това.

Инспекторът се разсмя.

— Искаш ли да те закарам до самото училище?

Оуврой поклати глава.

— Ще почакам Чайлдс на онези скамейки край кортовете. Не е нужно да привличаме вниманието.

— Както решиш. Неговата кола е черно „Мини“. — Извади листче от джоба на ризата си. — Регистрационен номер 27292. Проверих го, преди да тръгна за летището. Нека да се уверим, че е тук, преди да те оставя. — Бавно подкара автомобила, премина през железните порти и спря близо до паркинга. — Ето я и нея — посочи пред себе си той, — следователно все още е в училището.

Оуврой се пресегна да вземе сака от задната седалка.

— Ако искаш, можеш да го оставиш — предложи Робилиард. — И без това ще намина по-късно, за да те взема.

— Само да прибера нещо — отвърна следователят, отвори ципа на страничния джоб и извади един кафяв плик. — Не е нужно да се връщаш за мен, Джеф. Надявам се Чайлдс да ме покани у тях, за да поговорим спокойно, а след това ще извикам такси.

— Знаеш ли нашия адрес?

— Да, имам го записан. — Оуврой слезе от колата и замижа с очи срещу силното слънце.

— Джеф — подхвърли той, навеждайки се към отворения прозорец, — ще ти бъда признателен, ако не споменавах нищо за всичко това в участъка. Обещах на Чайлдс, че ще върша всичко без излишен шум.

— Какво ли пък мога да им кажа? — усмихнат, отвърна Робилиард. — Ще се видим по-късно.

Той обърна форда, премина през железните порти и помахна на Оуврой, преди да се скрие зад завоя. Детективът пъкна плика в джоба на якето си и тръгна бавно към пейките, изпълнен със съжаление, че не беше си взел слънчеви очила и че никое от момичетата не играеше тенис по това време.

По алеята от другата страна на кортовете започнаха да пристигат коли и Оуврой предположи, че родителите идваха да приберат

дъщерите си след приключването на учебните занятия. Те паркираха в отделен паркинг, разположен зад сградите. Инспекторът погледна часовника си — Чайлдс скоро щеше да излезе.

Якето му лежеше на пейката до него. Беше навил ръкавите на ризата си до лактите, вратовръзката му висеше разхлабена. Беше много приятно да се припичаш на слънце и да имаш време да мислиш просто за развлечение. Той завиждаше на приятеля си Робилиард заради приятната среда, в която изпълняваше служебните си задължения. Но Оуврой разбираше, че колкото и привлекателни да бяха условията, твърде бързо щяха да отегчат един 39-годишен човек като него, привикнал към напрегнатия живот в големия град. Но на Джийн това би й харесало, каза си той, представяйки си как неговата съпруга се наслаждава на спокойния ритъм на живота тук — на плажовете, на барбекютата, на свежия морски въздух, на по-редките му нощни дежурства. Но колко ли мрачно беше тук през зимата? В това беше проблемът.

Чу се звънец и скоро момичетата започнаха да излизат от различните сгради, глъчката им прогони предишната тишина. Измина известно време, преди да забележи Чайлдс, който вървеше към колата си, придружен от слабо русо момиче в жълта лятна рокля. Докато вървяха, момичето развърза косите си, които свободно се разпиляха върху раменете ѝ. Оуврой внимателно я огледа — млада, със златист загар на кожата, изключително красива. Попита се дали между нея и Чайлдс съществуват близки отношения. Едва забележимо докосване на ръцете им потвърди предположението му.

Когато се приближиха, Оуврой се изправи, хвърли през рамо якето си и пхна ръка в джоба.

Чайлдс тъкмо щеше да влезе в паркинга, когато забележа детектива. Момичето проследи погледа му и видя Оуврой в момента, когато тръгваше към тях.

— Здравейте, мистър Чайлдс — рече той. — Познахте ли ме?

— Не е лесно да се забрави такъв човек. — Оуврой долови нотки на неприязън в гласа му. Двамата мъже си стиснаха ръцете, Чайлдс — доста неохотно.

— Съжалявам, че ви изненадвам по този начин — извини се детективът, — но аз проучих задълбочено... проблема, който обсъждахме по телефона преди седмица, и реших, че ще бъде най-

добре да се срещна лично с вас. — Кимна към момичето, забелязвайки светлозелените ѝ очи. Не беше сгрешил, тя наистина бе изключително красива.

— Ейми, това е полицейски инспектор Оуврой — каза Чайлдс. — Полицаят, за когото ти разказвах.

Ейми протегна ръка на Оуврой, но сега очите ѝ гледаха недоверчиво.

— Можем ли да поговорим насаме? — попита следователят.

— Ще ти се обадя по-късно, Джон — побърза да каже Ейми и понечи да тръгне.

— Не е необходимо, остани — предложи Чайлдс.

— Няма нищо — увери го тя. — Трябва да свърша някои неща. Довиждане, инспекторе. — Поколеба се за миг, сякаш искаше да каже още нещо, но промени решението си. Отиде до своя червен „Мейджър Дженеръл“ и преди да влезе в него, загрижено изгледа Чайлдс. Той изчака тя да премине през портала и едва тогава се обърна към следователя:

— Не можяхте ли да се свържете с мен по телефона? — Не успяваше да прикрие гнева си.

— Не — спокойно отвърна Оуврой. — Ще го разберете, след като поговорим. Можем ли да отидем у вас?

Чайлдс сви рамене.

— Добре, случаят на вас ли е поверен? — попита той, докато отиваха до колата.

— Не изцяло. Да кажем, че аз се занимавам само с един особен аспект на това разследване, защото съм работил заедно с вас.

— Значи съществува връзка.

— Може би.

— Бил ли е убит човек по начина, който ви описах?

— Ще поговорим за това, когато бъдем в дома ви.

Потеглиха от „Ла Роше“ и Оуврой се учуди колко бързо стигнаха до тясната уличка, на която се намираше къщата на Чайлдс. Но след това прецени, че островът не е голям. Оглеждайки къщата, детективът още по-добре проумя недоволството на Чайлдс, че му се бяха натрапили в неговото уютно и спокойно убежище. Малките къщички притежаваха някакво старовремско обаяние, бяха от този тип вили, за

които богатите от континента бяха готови да плащат луди пари, за да избягат от големия град и да се приютят сред природата.

За облекчение на Оуврой, вътре бе хладно. Той се настани на канапето, след като Чайлдс взе якето си оттам и го окачи в антрето.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? — попита Чайлдс с глас, който вече не беше толкова враждебен. — Чай, кафе?

— Една бира ще ми се отрази чудесно.

— Бира да бъде.

Чайлдс се скри в кухнята и скоро се върна с пакет с шест бирички и две чаши в ръце. Отвори една от кутийките и я подаде на Оуврой. След горещината навън инспекторът прие леденото питие с благодарност. Наля си от бирата и повдигна чашата към Чайлдс с приятелски жест. Чайлдс седна срещу него, но не отвърна на поздрава му.

— Какво имате да ми съобщите? — попита той, докато си наливаше бира. Кутийките бяха поставени на малка масичка за кафе, разположена между двамата, сякаш беше някаква демаркационна зона.

— Може би ще се окажете прав за възрастния мъж — започна Оуврой.

— Открихте ли тялото? — Чайлдс се приведе, заинтригуван.

Детективът отпи голяма глътка и поклати глава:

— Когато ми казахте, че е бил вързан за тясно легло, ако си спомням правилно, и че в стаята нямало много мебели, в главата ми започна да изплува нещо. Същата сутрин бяхме получили рапорт за опожаряване на част от психиатрична клиника.

Чайлдс го гледаше втренчено със застинала пред устните му чаша.

— Това е — тихо каза той.

— Е, не можем да бъдем съвсем сигурни. При пожара са загинали двадесет и пет души, включително и от медицинския персонал. Имало и няколко по-възрастни пациенти мъже, една част от които били почти грохнали, а другите — със сериозни умствени увреждания. Може би един от тях е бил старецът, за когото ми разкажете, но всички тела били така обгорели, че е невъзможно да се разбере дали преди това са били малтретирани.

— Как е пламнал пожарът?

— Не става въпрос за случайност, експертите установиха, че е започнал едновременно от две места — от един от горните етажи и от приземието. И на двете места са открити празни туби от бензин. Не знаем кой е подпалвачът. Засега предполагаме, че един от пациентите се е разхождал из сградата през нощта и е намерил двете туби с бензин в приземния етаж. Натоварените със следствието по случая смятат, че вероятно и подпалвачът е загинал в пламъците.

— Как могат да са така уверени?

— Не могат. Но през изминалата седмица бяха разпитани всички оцелели от персонала и от пациентите. Няма основания за подозрение срещу някого от тях. Разбира се, в психичноболните не можем да бъдем абсолютно сигурни. Не бива да забравяме, че е много вероятно подпалвачът да е дошъл отвън.

Чайлдс се облегна и отпи от бирата си, унесен в собствените си мисли. Оуврой търпеливо зачака. Чуваше се далечното бръмчене от прелитащ самолет.

— И какво се получава сега? — попита Чайлдс след известно време.

— Очевидно ако съществува връзка между всички тези престъпления, то ще се нуждаем от най-дребните трошици информация, за да успеем да получим цялостна представа за лудия, който е замесен. Засега трябва да ви кажа, че никой не допуска сериозно съществуването на връзка между двете престъпления и пожара. Никой, освен мен. Но съществуват доказателства, които сочат, че има такава връзка. Ще възразите ли, ако запаля?

Чайлдс поклати отрицателно глава и Оуврой извади цигарите от якето си. Взе една от празните бирени кутии за пепелник.

— С какви доказателства разполагате? — попита Чайлдс.

— Като начало — еднаквите увреждания, нанесени върху телата на проститутката и на мъртвото момче. И двете носят всички белези на ритуално осакатяване: разкъсани и отстранени вътрешни органи, поставени чужди тела в труповете. В случая с жената това са различни предмети от стаята, където е живяла, а при детето — пръст и треви, дори изсъхнали цветя. Отворът на раната е защит. Това са действия на ненормален човек, разбира се, но се отличават с една налудничава методичност.

— Тогава може би става въпрос не само за един извършител, а за някаква секта.

— На двете местопрестъпления открихме, отпечатъци само от един човек — снемме ги от ковчега на детето и от предметите, напъхани в тялото на проститутката. Който и да е бил извършителят, изобщо не се е старал да прикрие следите си. Само от последното престъпление не бяха останали следи.

— Никакви отпечатъци ли нямаше по тубите от бензин?

— Те самите бяха почти овъглени. Разкажете ми за случая със стареца — какво друго видяхте?

Чайлдс пребледня.

— Опасявам се, че доста бързо изгубих съзнание. Сцената бе ужасяваща, мъчението... Не можах да издържа дълго.

— Това е разбираемо. Но сте убеден, че престъпникът бе същият?

— Напълно сигурен съм, но ми е трудно да го обясня. Когато се намирате в нечие друго съзнание, разпознаването е също така лесно, както ако го виждате физически, може би дори по-лесно — тогава той не може да се маскира.

— Споменахте, че сте видели две огромни ръце.

— Да, аз гледах надолу към тях, сякаш те принадлежаха на човека, до чието съзнание се бях докоснал. Бяха големи и груби като на работник. Силни ръце.

— Имаше ли някакви накити по тях? Пръстени, гривна, ръчен часовник?

— Не, нямаше нищо.

Докато разговаряха, Оуврой съзерцаваше човека срещу себе си, забелязвайки умората по лицето му, напрегнатите му движения. Дори и да бе успял да намери спокойствие на този остров, това не личеше. Оуврой съчувстваше на Чайлдс, но знаеше, че няма избор и трябва да го накара да си спомни още нещо от видението си. Следователят заговори, но сега гласът му беше успокояващ:

— Спомняте ли си последния път как успяхме да открием убиеца?

— Той забрави нещо на мястото на престъплението.

— Точно така — една бележка. Бележка, с която съобщаваше, че ще убие друго дете, че не може да спре. Тогава един психиатър

твърдеше, че човекът иска да бъде заловен, да бъде спрян да извършва тези насилия, че с тази бележка ни умолява да направим точно това. Когато ви показахме бележката, вие успяхте да ни опишете убиеца и да ни дадете приблизително точно описание на мястото, където живее, а също и с какво се занимава. На нас ни оставаше само да проверим досиетата на сексуалните насилници, регистрирани в този район, и да ги сравним с описанието ви.

— Все още не зная как научих това. Много хора дойдоха при мен, за да им обясня какво бе станало всъщност, но не можеха да разберат защо не проявявах интерес. Институтът за психологически изследвания искаше да публикува статия за мен, два американски университета ме поканиха да чета лекции и само Бог знае колко бях хората, които искаха от мен да открия техните изчезнали близки. Не знаех какво ставаше в главата ми и бога ми — нямах ни най-малко желание да го узная! Искях единствено да бъда оставен на спокойствие. Имате ли дори смътна представа как се чувствах по онова време?

— Да, като човека феномен. Мисля, че сте преживели твърде дълбоко нещата.

— Бях потресен, изплашен. Не можете да си представите какво трябваше да изживея заради ясновидството си.

— Но въпреки това се свързахте с мен миналата седмица.

Чайлдс отвори друга кутия с бира, макар че чашата му бе едва преполовена. Доля до ръба и отпи.

— Трябваше да го направя — каза накрая той. — Който и да е извършителят, време е да бъде спрян. Моля се огънят да е направил това.

— Може би има и друг начин да го разкрием, освен изчакването на следващия случай.

Чайлдс го изгледа недоверчиво.

— Какъв?

Инспекторът остави чашата си върху масичката за кафе, взе якето си и извади кафявия плик от вътрешния джоб.

— Вече ви казах, че разполагаме с доказателства, че между първите две убийства съществува връзка и че в тях има някакъв ритуален елемент. — Подаде плика на Чайлдс и продължи: — Вътре има предмет, идентичен с друг, който се намира при съдебния лекар. И

двата са взети от мястото на престъплението — единият е изваден от тялото на проститутката, а другият — от трупа на детето. Струваше ми доста усилия, но успях да получа разрешение да взема единия, за да ви го покажа.

Чайлдс се взираше в плика така, като че не искаше да го докосва.
— Вземете го — настоя детективът.

Когато протегна ръка, тя трепереше. Остави я да се свлече в скута му.

— Не мисля, че искам да го направя — каза той.

— Мъчителното напрежение преди ви напусна, когато открихме убиеца.

— Не, когато той се самоуби. Зная, че то изчезна точно в този момент.

— Какво чувствате в този момент? Този маниак загинал ли е при пожара?

— Аз... не мисля така.

— Тогава вземете плика и пипнете предмета вътре.

Чайлдс предпазливо пое кафявия плик от Оуврой.

Премигна сепнато, сякаш беше ударен от слаб ток. Предметът в плика почти нямаше тежест.

Отвори го и търсейки с пръсти, напипа вътре нещо гладко и кръгло. Нещо мъничко.

Чайлдс извади прозрачно елипсовидно камъче. И когато го постави върху разтворената си длан, видя преливация се син блясък в центъра на сребристобелия предмет — син пламък, затворен зад излъчващите слабо сияние стени на камъка.

Чайлдс се олюля и Оуврой го сграбчи за рамото, но веднага го пусна, почувствал нещо като силен токов удар. Детективът отстъпи крачка: виждаше някакво движение по косата на Чайлдс, пробягващи вълни, сякаш по нея протичаше статично електричество.

Изтръпването внезапно се възвърна. Чайлдс чувства как цялото му тяло се сковала и в същото време сякаш нервните му клетки вибрираха. Усети, че тялото му трепери, но не можеше да се овладее. Някакво студено острие проникна в мозъка му. Почувства изненадата — не само своята, но и нечия друга. Долови, че две очи го гледат, но сякаш отвътре. Стисна камъка, ноктите се забиха дълбоко в кожата на дланта му.

Чайлдс усещаше неговото присъствие...

* * *

То усещаше присъствието на другия...

* * *

— Това беше лунен камък — каза Чайлдс на Ейми. — Малък лунен камък, който бе останал вътре в тялото на проститутката. Оуврой каза, че патологът им е открил още един в тялото на момчето.

Ейми седна на пода до краката на Чайлдс и отпусна ръка върху коляното му, а очите ѝ се взираха нетърпеливо в лицето му. Той се облегна на дивана, държейки чаша уиски. Полицията си бе заминала преди два часа, но той продължаваше да пие. Алкохолът малко му бе повлиял, караше го да се чуди дали мозъкът му бе вече твърде замъглен от предишните преживявания.

— А не е ли намерен такъв камък след пожара в болницата? — попита Ейми.

— Имало е твърде големи поражения, за да се открие нещо толкова малко.

— Този мъж, Оуврой, ти вярваше, когато му каза, че същият човек е направил всичко това.

— Той се научи да ми вярва преди години, макар да му беше трудно. — Чайлдс отпиваше от уискито, огнената течност му помагаше да се откъсне от студенината, която усещаше отвътре. — Това е образът, който съм виждал през цялото време, Ейми, блестяща белота, като че виждаш луната през крехки облаци. Видях го дори и в кошмара, който сънувах.

— Нямах ли идея какъв е смисълът му?

— Не, никаква.

— Лунният камък ти е въздействал силно.

— Стреснах до ужас Оуврой, а и себе си също. Това създание, което и да е, каквото и да е, ме познава. Беше тук, в тази стая, вътре в главата ми, Ейми. Изпиваше мозъка ми като някакъв пълзящ паразит.

Опитах се да издържа, да запазя съзнанието си ясно, но то беше твърде силно. Същото нещо се случи и преди, но не беше толкова съкрушително.

— А ти не ми разказа?

— Какво можех да ти обясня? Мислех, че полудявам, след това за малко се успокоих, почувствах се добре. Днес всичко се завръща в пълния смисъл на думата.

— Все още не разбирам защо точно на теб се случи, Джон! Не си твърдял, че си психически зле, с изключение на тези няколко пъти. Отнасяш се към паранормалните явления като към табу.

— Обсъждали сме предишните ми истории.

— Нямах това предвид. Говорех общо за окултизма, паранормалното — все неща, за които хората говорят открито в днешно време. Винаги си отбягвал да се включваш, когато съм заговаряла за нещо, свързано със спиритизъм, призраци и вампири.

— Това са измишльотини.

— Ето че пак заобикаляш въпроса. Като изплашен си от този разговор.

— Глупости...

— Джон, защо наистина никога не си ми говорил за родителите си?

— Що за въпрос!

— Отговори ми...

— И двамата са мъртви, знаеш това.

— Да, но защо никога не ми говориш за тях?

— Едва си спомням майка ми. Тя умря, когато бях малък.

— Когато си бил на седем години, тя е умряла от рак. А баща ти? Защо никога не споменавах за него?

Устните на Чайлдс се присвиха.

— Ейми, достатъчно ми е за днес и без твоите проучвания. Какво целиш? Да не мислиш, че съм син на Светия Дух, нещо мистично? Знаеш ли колко ужасно е това?

— Само се опитвам да ти помогна да се разкриеш. Откакто се познаваме, усещам, че криеш нещо, но не точно от мен, а което е лошо — от теб самия.

Ейми се ядосваше на сляпата му упоритост. Но вече можеше да съди по очите му, че той най-сетне започва да проумява думите ѝ.

— Добре, щом си толкова любопитна да чуеш. Баща ми беше рационален, прагматичен човек, работил двадесет и шест години за една и съща компания, а в свободното си време беше мирски проповедник...

— Каза ми толкова много.

— ... и умря от алкохолизъм.

— Има още нещо, знам, че има още нещо — настояваше тя, макар че вече нервите ѝ не издържаха.

— За бога, Ейми, какво искаш от мен?

— Само истината!

— Миналото ми няма нищо общо с това, което ми се случва.

— Откъде си така сигурен?

— Баща ми мразеше всичко, свързано с мистицизма или свръхестественото. След като умря майка ми, той не спомена за нея. Дори не можах да отида до гроба ѝ.

— Нали е бил мирски проповедник! — възкликна тя недоверчиво.

— Той беше пияница. Задуши се в собственото си повръщане, когато бях на седемнадесет години! И знаеш ли, бях радостен, че се отървах от него! Сега какво мислиш за мен?

Тя коленичи и ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му. Усети, че той се стегна и се опита да се изскубне от прегръдката ѝ, постепенно напрежението му изчезна.

— Разливаш пиенето ми — каза той тихо.

Ейми се отпусна и седна до него.

— През цялото това време си се чувствал толкова виновен, че не можеше да ми кажеш? Не знаеше ли, че това няма да промени взаимоотношенията ни?

— Ейми, не се чувствам виновен за баща ми. Може би огорчен, но не и виновен. Той уби себе си.

— Липсвала му е майка ти.

— Да, така е, но той имаше и друго задължение — син, за когото да се грижи. Справяше се с това донякъде, но имаше неща, за които никога не мога да му простя.

— Жесток ли беше?

— Това не беше според разбиранията му.

— Биеше ли те?

Сянка премина по лицето на Чайлдс.

— Той ме възпитаваше по негов собствен модел. Нека да спрем вече, Ейми, нямам повече сили.

Забеляза, че очите ѝ бяха насълзени и се наведе да я целуне.

— Ти искаше да ми помогнеш, но това в действителност няма да ни доведе доникъде, нали така? — говореше ѝ утешително той.

— Кой може да каже? Но това ми помага да разбера...

— Какво?

— Твоята резервираност. Защо пазиш някои неща за себе си? Мисля, че емоциите ти са били потиснати след смъртта на майка ти. Не си имал баща, когото да обичаш истински, а преди малко го нарече прагматичен, рационален — интересни думи, касаещи единствения ти най-близък човек.

— Така беше...

— И по някакъв начин това те изхабяваше. Никога ли не си разбирал колко често си напълно логичен и отегчително приземен? Нищо чудно, че беше толкова травмиран от първото си психическо преживяване.

— Защо си така враждебна, Ейми?

Въпросът я стресна.

— О, Джон не исках да ти прозвучи така. Само да ти помогна да се самоопознаеш. Трябва да има връзка между теб и този човек, нещо, което да привлича разума ти към неговия.

— Или точно обратното.

— Каквото и да е, вероятно е нещо двустранно.

Откритието ѝ го накара да потръпне.

— Това не е... Това не е човек, Ейми. Това е чудовище.

Тя взе ръката му.

— След всичко, което казах тази вечер, сега искам да помислиш логично. Този убиец все пак е човек, Джон. Някой, който е много силен, според твоя приятел детектива, и в същото време е с извратено мислене.

— Прониквал съм в това мислене, разпознал съм ужаса там.

— Тогава защо не можеш да разбереш кой е той?

— Той... това е... твърде силно същество, неговото въздействие е съкрушително. Чувствам се така, сякаш моят разум е претърсен, опустошен, като че ли това „нещо“ разяжда душата ми, ограбва

мислите ми. Виждам отвратителните му действия, защото имам тази възможност, принуден съм да ги виждам. Това същество се подиграва с мен, Ейми.

Тя взе чашата му и я сложи на пода, като стисна ръцете му.

— Искам да остана с теб тази вечер — каза тя.

Беше негов ред да се изненада:

— Но баща ти...

Въпреки мрачното им настроение, Ейми не издържа и се изсмя.

— Господи, Джон, та аз съм на двадесет и три години! Ще позвъня на мама и ще ѝ кажа, че няма да си бъда вкъщи.

Тя се надигна, но той сграбчи ръката ѝ възпиращо:

— Не съм сигурен, че това е добра идея.

— Не е и необходимо. Оставам.

Напрежението му леко се отдръпна.

— Не искам утре да видя баща ти пред къщи със зареден пистолет. Не мисля, че мога да се разправам и с него.

— Ще кажа на майка ми да скрие патроните.

Тя се изправи на крака и докосна лицето му, преди да влезе в хола.

Чайлдс слушаше приглушения ѝ глас. Затвори очите си, отпусна се върху облегалката на дивана и си мислеше дали Ейми знае колко спокоен бе той за това, че няма да бъде сам тази нощ.

Тя се събуди от бълнуването му. Лежеше до него в мрака и слушаше:

— ... Ти не си там... Той казва не... Той казва... Ти не можеш да бъдеш...

Ейми не го събуди, а само се опита да разбере значението на думите, които се повтаряха.

— ... Ти не можеш да бъдеш...

То бе претърсило човешкия разум. Отначало озадачено, но въодушевено от контакта между тях. Кой беше той? Каква беше неговата сила? Може ли той да бъде опасен? То се усмихваше — тази игра го забавляваше.

Толкова много образи бяха изплували в играта между тях. Понякога силата и бързината им бяха обезпокояващи, но с това се свикваше бързо.

То беше изследвало своя собствен разум, за да намери този изплашен човек, но невинаги успяваше. Все пак неосезаемите връзки ставаха все по-силни. То беше почувствало и усвоило неговата паника — дори спомените си не бе възможно да скрие.

Убийствата на децата, заключени в по-дълбоките ниши на човешкия разум, бяха открити и показани със садистично задоволство. Това беше повече от наблюдение, всичко бе възприето и изживяно като едно голямо опиянение. И то разбра връзките на този мъж с убийствата.

Това беше интересно за него, можеше да бъде използвано ново мъчение. Непознатият можеше да бъде открит, тъй като миналото му все още присъстваше в мислите му. То съобразяваше това. И въпреки че неговият физически образ не можеше да бъде възприет, онези, които той познаваше, бяха забележими.

Скъпоценният камък беше катализатор за срещата на техните мозъци.

Когато убийствата на децата бяха открити, се установи, че връзката между тях е камъкът.

Беше миналата седмица, когато То набра телефонния номер.

То се усмихна, когато слушалката отсреща бе вдигната и тих глас каза: „Ало?“.

* * *

Момичетата излизаха от изкуствената прохлада в сградата на Ротчайлд, а топлината обгръщаше телата им в гостоприемна прегръдка. Дванадесетте девойки, облечени в ларошско синьо, бърбеха непрекъснато и се наслаждаваха на всяка свободна минута. Те се събираха на тротоара пред сградата с кабинетите, докато Чайлдс ги

броеше, за да се увери, че някоя от поверените му ученички не се е отклонила. Той разбра, че посещението на залата за компютри си струваше, въпреки че повечето от момичетата бяха объркани от сложните технически обяснения. Поне сега имаха представа как компютрите помагат на огромни международни корпорации да функционират.

Всичко беше наред, нямаше липсващи. Беше хубава сутрин, Чайлдс свери часовника си: 11,47.

Събраните мачти на яхтите се размърдваха лениво около пристанището, сякаш леко помахваха.

— След малко ще трябва да се връщаме за обяд — каза той на момичетата. — Искате ли да минем, направо покрай пристанището?

Те извикаха въодушевено и бързо се подредиха в колона по две. Чайлдс ги поведе, след като ги предупреди да не говорят толкова силно. За първи път през тази седмица той чувстваше някакво равновесие — ярката слънчева светлина, бъбренето на момичетата. Не само преживяването с лунния камък го бе довело до стрес, но и разговорът му с Ейми бе извикал у него мъчителни спомени. През следващите дни мрачните призраци от детството му отново го преследваха, въпреки че разбра, че не мрази вече баща си. Обезпокояващите спомени можеха да бъдат превъзможнати само когато слънчевите дни и ежедневната му работа го погълнеха. Единствено го ужасяваха мрачните нощни часове.

Чайлдс забеляза празна пейка с изглед към морето. Няколко от момичетата бързо се настаниха на нея, когато им я посочи. Другите се облегнаха на отсрещната ограда.

Пристанището гъмжеше от туристи и местни жители, коли и автобуси си проправяха бавно път, кейовете бяха препълнени с паркирани автомобили. Яхти и моторни лодки от всички размери и видове се полюляваха в тихото пристанище. Светеца кула се издигаше в края на един от вълноломите. Срещу морето пъстрееха фасадите на магазини и бистра. Тук-там се извиваха стълби между сградите, които водеха към мрачни коридори, подканващо хладни и мистериозни.

— Две от вас могат да извършат добрината за деня — каза Чайлдс на седналите момичета. Погледнаха го любопитно и той посочи с ръка: — Направете място за учителя.

— Изабел тежи за двама, сър! — рече Кели с широка усмивка, като сочеше дебеличката си съученичка на другата страна на пейката. Думите ѝ предизвикаха смях и шумен протест.

— Мисля, че ще седна на твоето място, Кели — каза Чайлдс, — докато ти извършиш още едно добро дело.

Тя се изправи, в усмивката ѝ нямаше злоба, но погледът ѝ беше отмъстителен, както винаги.

— Както кажете, сър.

Той потърси портмонето си.

— Момичета, избирайте: сладолед с ванилия или с ягоди! И още две по желание да отидат с Кели да ги вземат.

Изабел скочи самоотвержено, докато другите все още се радваха на изненадата.

— Аз ще помогна, сър — предложи тя високо.

— О, не — промърмори някой. — Няма да остане нищо, докато се върне.

Последва смях и дебеличкото момиченце погледна начумерено.

— Добре — каза Чайлдс, който седеше на освободеното от Кели място и вадеше две банкноти от портмонето си. — Ще отидеш ли с тях, Жанет? — Той се усмихна на мъничкото момиченце, облегло на перилата.

Тя посегна скромно към парите, отбягвайки погледа му.

— За мен вземете сладолед с ванилия — каза той на Кели. — И трите внимавайте за пътя — госпожица Пипрели няма да ми прости, ако не се върна с цялата група.

Тръгнаха. Кели и Изабел си разказваха тайна смешка, а Жанет се влачеше след тях. Чайлдс ги проследи, докато пресекат натоварения път, след това се загледа във ферибота, който трмаво приближаваше кея. Надалеч от пристанището белите платна на лодките обсипваха спокойната морска шир. Пред тях се движеше жълто корабче, което служеше за превоз между островите. Разтоварен от грижи, Чайлдс беше доволен, че момичетата се чувстват спокойни в негово присъствие, очевидно харесваха екскурзията. Чайлдс започна да им задава въпроси, свързани с компютрите в Ротчайлд, отчитайки колко интересни и забавни са отговорите им. Направи си извода, че такива екскурзии са полезни. Запланува подобно пътуване и с класа от

„Кингс“, макар че там трябваше да положи повече усилия, за да обуздае момчешките буйства.

Кели, Изабел и Жанет се завърнаха, натоварени със сладолед. Бяха посрещнати от веселите кръсъци на съученичките си, които бързо ги освободиха от товара. Чайлдс се усмихна на Жанет, когато тя бръкна в джоба си, за да му върне рестото.

— Благодаря ти — каза той.

— Аз ви благодаря, господин Чайлдс — отговори тя и се усмихна, при което боязливостта ѝ се разсея.

— Имаше ли полза от това, което видя тази сутрин? — попита я той.

— Мисля, че да. — Тя млъкна. — Поне повечето неща...

— Не е толкова страшно, щом започнеш да работиш с по-мощни компютри, ще подредиш всичко заучено в съзнанието си, ще видиш — добави той окуражаващо, а след това огледа другите.

— А къде е моят сладолед?

— Извинете — каза Кели, като се заливаше от смях. — Нямахте да го изям, уверявам ви.

Сладоледът във фунийката вече беше започнал да се топи, бели струйки се стичаха по пръстите на момичето. Той взе сладоледа и тя веднага облиза лепнещите си пръсти.

В този миг странна миризма на изгоряло го блъсна в ноздрите. Сякаш се пържеше месо. Като плът, която изгаряше.

Той ужасено гледаше Кели: ръката ѝ, която тя държеше до устата си, беше овъглена, само обгоряла дрипава кожа висеше от белите ѝ оголени кости.

Чайлдс чу смях около себе си, който идваше отдалеч, макар че това бе смехът на ученичките му. Почувства студена лепкава течност по бедрото си и се наведе — сладоледът се стичаше по крака му. Кели се смееше с другите и ближеше ръката си, която сега беше непокътната.

Пътят беше широк и тих.

Къщите, прилепени една до друга, бяха с гаражи и добре обработвани малки градинки отпред.

Колата се движеше бавно надолу, шофьорът търсеше определен номер, определена къща.

То знаеше, че той няма да бъде там: малкото момиченце със смешен писклив глас беше казало по телефона, че бащата вече не живее тук, че се е преселил на малък остров.

Разбира се, момиченцето помнеше името на острова, въпреки че бе на седем години и половина.

То изчакваше в колата и наблюдаваше, без да бъде наблюдавано, тъй като в ранната съботна сутрин местните жители си почиваха от обичайната седмична умора.

Наблюдателят стана по-неспокоен, когато едно малко момиченце изтича иззад къщата, гонейки котка. Ужасяваща тръпка пробяга по грубото тяло на тайнственото същество.

Котката скочи върху ниския зид, който ограждаше градината, и замръзна при вида на сянката, сгушена в паркираната кола. Козината на животното настръхна, опашката му щръкна, жълтите му очи светеха. След това котката се стрелна нанякъде, сякаш бе литнала, а на нейно място се появи лице на малко момиченце, което надничаше любопитно иззад зида.

Фигурата от колата се вгледа втренчено в него и тогава отвори вратата на автомобила.

* * *

Фран се изпъна в леглото и сладко се прозя. Наслаждаваше се на моментите на отпуснатост след съня. Кестенявата ѝ коса се посипа по лицето ѝ и заля възглавницата.

Почивен ден — без ангажименти, без клиенти, на които да угажда, без срещи и телефонни разговори, без нахални журналисти или радио- и телевизионни продуценти на интервюта. Най-сетне имаше възможност да прекара известно време с малката Габи — най-пренебрегваното дете на света.

„О, Господи, дай ми сили да сляза долу и да ѝ приготвя прилична закуска, но преди това ми остави още десет минути за излежаване“ — мърмореше си сънливо Фран.

Но Габи вече бе допълзяла, за да я целуне за добро утро, промъквайки се в топлатата и уютна прегръдка под чаршафите. След като бе обещала чаша хубаво кафе, за да съживи изтощената си майка, дъщеричката напусна спалнята, а вдъхновените ѝ възгласи бяха прекъсвани само от виковете към мис Падълс.

Фран бе облекчена, че Дъглас не бе останал през нощта, още си въобразяваше, че по този начин опазва семейството си. Дъглас Ешби беше солиден бизнес партньор и чудесен, изобретателен любовник, а за нещастие на Фран — и забележителен съпруг. Никога не се отделяше от дома си повече от необходимото. Може би така беше по-добре: един сериозен мъж в живота ѝ вече беше достатъчен. Тя знаеше, че Джонатан липсваше много на Габи и често през изминалите години съжаляваше за безкомпромисното си отношение с него. Но нещата бяха приключили. И двамата бяха принудени да проумеят истината, че не са един за друг.

Въпреки това щеше да е добре, ако имаше мъж до нея точно сега. Предишната нощ винаги оставяше желание за следващата сутрин.

Фран се надигна в леглото и се облегна върху възглавниците. Огледа се в огледалото върху отсрещната стена на стаята. Все още ме бива, каза си тя. Гърдите ѝ бяха стегнати, по тялото ѝ нямаше натрупани тлъстини. Косата ѝ беше дълга и гъста, блясъкът ѝ още не беше се загубил. За щастие огледалото бе твърде далеч, за да може да се забележат издънческите бръчки около очите и шията ѝ. Тя вдигна чаршафа и разгледа корема си. Можеше с няколко упражнения да стегне отпуснатите мускули, преди да стане по-зле. С бедрата нямаше проблеми — бяха слаби и добре оформени, както винаги. Жалко, че толкова хармонично тяло е неизползвано, помисли си саркастично Фран и остави чаршафа да се свлече на пода.

Сетне изви врат и се загледа в тавана. Трябва да направя нещо с Габи днес, помисли си тя. Ще обиколят магазините, за да напазаруват, след това ще обядват някъде. Това ще ѝ хареса. Вечерта вероятно ще отидат на кино, ще поканят и Анабел, това също щеше да хареса на Габи. Трябваше да прекарва повече време с дъщеря си, да зареже работата. Малката се развиваше преждевременно и ставаше твърде

отговорна за възрастта си. Беше учудващо, че с Джонатан прекарваше малко от времето, но все повече заприличваше на него, дори и в късогледството.

Фран чу заминаваща кола, шумът от двигателя заглъхна в далечината.

Тя затвори очи, но беше безполезно: въпреки че бе изморена, сънят не я ловеше. Главата ѝ, както обикновено, гъмжеше от мисли. Защо, когато имаше време за почивка, мозъкът ѝ никога не ѝ позволяваше? И къде беше Габи с това историческо кафе?

Фран стана от леглото и сграбчвайки лекия си халат от облегалката на стола, тръгна към вратата. Като се облягаше по парапета на вътрешната стълба, тя извика:

— Габи, умирам от жажда. Какво става с кафето?

Отговор не последва.

* * *

Ейми се размърда и Чайлдс остана неподвижен, за да не я събуди.

Гърдата ѝ се бе показала от нощницата, деликатните и извивки бяха изкусителни. Чайлдс устоя, но устните ѝ, леко откряхнати в съня, бяха толкова зовящи. Той ги целуна и дългите мигли на Ейми леко се надигнаха.

Тя се усмихна.

Той я целуна още веднъж, тя протегна ръката си към раменете му и го прегърна. Устните им се разделиха, но телата им нежно се докоснаха. Чайлдс провря бедрото си между леко разтворените ѝ крака и мекото напрежение я накара да потръпне. Тя бавно прокара върха на пръстите си по гръбнака му.

Двамата се притиснаха така, че всеки да вижда лицето на другия. Той погали зърната на гърдите ѝ, а тя се надигна, за да го целуне със страст и нежност.

Любиха се бавно и спокойно, без да бързат, буйната страст бе останала в миналата нощ.

Чайлдс отново я целуна, Ейми едва сдържаше вълнението си. Учестеното ѝ дишане секна за миг, когато с пронизващо чувствено

движение той проникна в нея. Беше толкова хубаво, че тя напълно му се отдаде...

Не след дълго напрежението спадна, упойваща топлина пропълзя през телата им. Силите им се бяха изчерпали, бяха останали без дъх.

Лежаха един до друг, уловили ръцете си.

— Спа ли снощи? — попита Ейми.

— Не очаквах, че ще спя така непробудно — отвърна той.

— И нищо не сънува?

— Поне не мога да си спомня.

Тя докосна лицето му и той долови вълнението ѝ по върховете на пръстите ѝ.

— Вчера изглеждаше ужасно — каза тя.

— Бях изплашен, Ейми. И сега съм изплашен. Но защо видях ръката на Кели в този вид? Благодаря на Господа, че момичетата се смееха и не забелязаха колко много се ужасих.

Той стисна пръстите на ръката ѝ:

— Ами ако това е било някакво предупреждение?

— Преди ми каза, че нямаш възможност да предчувстваш.

— Нещо се променя в мен...

— Не, Джон, ти си объркан и потиснат от историята с лунния камък. Някой си прави шеги с разума ти, преднамерено те измъчва — ти самичък го каза.

— Мислиш, че ми внушава тези мисли?

— Вероятно.

— Не, това са глупости. Такива неща в действителност не се случват.

— Господи! — възкликна тя. — Как може да говориш така? Защо продължаваш да изключваш реалността от случилото се?

— Ти наричаш това реалност?

— Трябва да дойдеш на себе си, Джон, престани да отстояваш нещо, което е необичайно за другите и естествено за теб. Приеми всяко излишно усещане и се научи да го контролираш! Ти вече разбра, че някой отвън влияе върху мислите ти, така че опитай да разбереш своята собствена сила, за да можеш да се защитава.

— Не е толкова просто...

— Никога не съм твърдяла, че е лесно. Но сигурно никой друг не може да определи какво виждаш или чувстваш?

— Мисля, че си права. Бих желал да мога да се управлявам, но винаги когато преодолея шока, идва друг и ме сломява. Трябва ми време да помисля, Ейми. Нещо, което ми каза скоро, ме притесни: има врата, която чака да бъде отключена, а всичко, от което се нуждая, е ключът.

— Не можем ли да го търсим заедно?

— Не е само това. Сигурен съм, че има нещо, което само аз мога да реша, така че бъди търпелива.

— Ако обещаеш, че нищо няма да криеш от мен и от себе си.

— Това обещание е лесно за спазване.

— Ще видим...

— Гладна ли си?

— Променяш темата толкова умело!

— Има ли още нещо?

— Много неща.

— По-късно. Какво искаш за закуска?

— Ако нямаш изпечено агне, тогава кафе и препечена филия.

— Щом си толкова гладна, мога да приготвя нещо по-солидно.

— Оставям на теб, но не е ли по-добре аз да сготвя?

— Ти си ми гостенка. Впрочем как ли е баща ти?

— Като на седмото небе. Нуждая се от баня, Джон.

— Добре. Изкъпи се, докато готвя.

Той излезе от стаята, грабвайки хавлията си.

— Дай ми няколко минути — извика Чайлдс, слизайки по стълбите.

Ейми затвори очи и меките ѝ черти се озариха от усмивка.

Чайлдс бързо се избърсна и изми, като пусна крановете в банята за Ейми. Отвори съблекалнята и премести контейнерите за лещи, които трябваше да сложи, преди огледалото да се е замъглило.

Изтича обратно по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Нахлузи протритите си дънки, гуменките и сивия си пуловер, докато Ейми го гледаше от леглото.

— Трябва да напълнееш — каза тя.

— За коя кланица? — отвърна той без намек за хумор, прокарвайки пръсти през тъмната си разрошена коса. — Банята ти е готова.

— Чувствам се като държанка.

— Може, но за такива е трудно да бъдат тук.
— Отново си весел.
— Това е навик. — Изведнъж разбра, че има известна истина в отговора му, вече се стараяше да потиска неприятните емоции.
— Една целувка ще ме вдигне от леглото — каза Ейми.
— А какво ще те накара да отидеш долу в банята?
— Ела и открий.
— Водата ще прелее.
— Понякога изобщо нямаш чувство за хумор.
— Ти не си ученичка. — Той хвърли хавлията ѝ. — Храната е готова след десет минути.

Чайлдс не издържа, отиде до леглото и я целуна по устните, преди да слезе в кухнята.

По-късно Ейми седна до него на малката маса. Изглеждаше като ученичка с мократа си коса и синята хавлия, която Чайлдс ѝ даде. Двамата обсъждаха плановете си за деня.

— Трябва да отида до вкъщи и да събера някои неща — каза тя, хапвайки от бекона с яйца и печените домати.

— Не искаш ли да дойда с теб? — Той се усмихваше, докато я наблюдаваше с какъв апетит се храни. Не беше изненадан, че стегнатата ѝ фигура никога не се влияеше от храната.

Ейми поклати глава:

— Може би ще бъде по-добре, ако отида сама.

— Трябва да се позабавляваме рано или късно — каза той, като имаше предвид Пол Себая.

— Да не бързаме, по-добре да изчакаме. Имаш с какво да се бориш сега.

— Започвам да свиквам с теб.

Тя спря да яде и погледна изненадано.

— По-спокоен ли се чувстваш така?

— Обзема ме вълнуващо спокойствие.

— Само си мислиш така — каза тя ласкаво.

— Сигурно. Само се боя, че ще прерасне в нещо повече — усмихна се Чайлдс.

— Да се преместя ли за постоянно при теб?

Той се замисли, но Ейми не забеляза изражението му.

— Може да опитаме — продължи тя, без да погледне лицето му, — ще видим какво ще излезе.

— Ако не мислиш за баща си, помисли как госпожица Пипрели ще приеме идеята двама от нейните учители да живеят заедно.

— Е, няма нужда Пип да знае.

— Ако някой кихне в единия край на острова, хората от другия край настиват. Сигурно се шегуващ? Пипрели вероятно знае какво става между нас двамата точно сега.

— Тогава няма проблеми.

Той въздъхна облекчено.

— Има разлика, знаеш го.

Ейми остави вилицата и ножа си.

— Опитваш се да избягаш ли?

Чайлдс се засмя:

— Звучи ми като страхотно предложение. Но... — Той млъкна, сетне я погледна с неவிждащи очи.

— Джон...

Тя посегна през отрупаната маса и докосна ръката му.

Кафеварката клокочеше в ъгъла на кухнята. В рамката на прозореца бръмчеше муха. Прашинки се носеха в лъчите на слънцето. И все пак всичко изглеждаше неподвижно.

— Какво става? — попита Ейми разтревожена.

Чайлдс премигна. Започна да се изправя, но застина по средата на движението си.

— О! — простена той. — Не! Само не това...

Кокалчетата на ръцете му изведнъж побеляха, раменете му се присвиха, главата му странно се олюляваше.

Ейми потръпна, когато за миг видя застиналата болка в очите му.

— Джон! — извика тя, докато той връхлиташе към вратата на хола, събаряйки по пътя си кафената чаша от масичката.

Ейми скочи от стола си и го последва. Той стоеше до телефона и опитваше да набере някакъв номер с треперещи пръсти, но му беше трудно, защото непрекъснато се връщаше на началната цифра. Джон я погледна умоляващо.

Тя се приближи и го прегърна през раменете.

— Кажи ми какво видя! — настояваше тя.

— Помогни ми, Ейми. Моля те, помогни ми! — Очите му блестяха от сълзи.

— На кого искаш да се обадиш, Джон?

— На Фран! Бързо! Нещо се случва с Габи!

Сърцето ѝ потръпна, но тя грабна слушалката от Чайлдс, опитвайки се да се контролира. Помоли го да ѝ каже номера, но в първия миг, за неин ужас, той не можа да си го спомни. След това числата нахлуха вкупом в съзнанието му и той трябваше да ѝ ги повтори по-бавно.

— Звъни — каза тя, като му върна слушалката. Усещаше как тялото му трепери.

Най-сетне телефонът отсреща бе вдигнат.

— Фран... — Чайлдс говореше задъхано.

— Ти ли си, Джонатан? О, господи, радвам се, че се обади!

В гласа ѝ имаше някаква крехкост, която изплаши още повече Чайлдс.

— Габи... — започна той.

— Нещо ужасно се случи, Джон, нещо отвратително.

— Фран... — едва изрече той, сълзите му го заслепяваха.

— Приятелката на Габи — Анабел... Няма я, Джон! Тръгнаха да играят с Габи, но тя не се върна. Полицията е у Мелани и Франк сега. Мелани е почти полудяла. Никой не е виждал Анабел, откак е излязла, сякаш се е изпарила. Габи е разстроена и постоянно плаче. Джонатан, чуваш ли ме?...

Единствено подкрепата на Ейми спаси Чайлдс да не се строполи на пода.

* * *

Ейми закара Чайлдс до летището, като хвърляше често погледи към безизразното му лице. Той нищо не отрони по време на цялото пътуване. Облекчението от оцеляването на Габи бе примесено с тъга за изчезналата ѝ приятелка. Той добре познаваше Анабел. То бе допуснало грешка, Чайлдс бе сигурен в това! Неговата дъщеря трябваше да е жертвата. То трябваше вече да е разбрало грешката си.

Ейми паркира колата, докато Чайлдс провери полетите. Тя го последва в барчето на чакалнята, където престояха, без да си кажат дума, докато полетът му бе обявен. Ейми отиде с него до изходната врата, беше го прегърнала през кръста, а той нея — през раменете, сякаш търсеше опората ѝ.

Ейми го целуна нежно и го задържа за няколко секунди, преди да тръгне.

— Позвъни ми, ако имаш възможност, Джон — умолително рече тя.

Той кимна мрачно. И бързо тръгна, загубвайки се между другите пътници за Гетуик.

Като излезе от летището, Ейми седя в колата си, докато се увери, че самолетът се издига в ясното небе.

Тя плачеше.

* * *

Чайлдс позвъни на вратата и веднага видя, че нещо се размърда зад рамката на тънкото стъкло, Фран мигновено се появи, а върху лицето ѝ бе изписана смесица от радост и мъка.

— Джонатан — каза тя, устремявайки се напред, сякаш понечи да го прегърне, но се поколеба, като видя фигурата зад него.

— Здравей, Фран — каза Чайлдс, полуобърнат към придружителя си. — Вероятно помниш детектив Оуврой.

Притеснение, последвано от враждебност, премина по лицето ѝ.

— Да, как мога да забравя?

Тя проучваше изпитателно с очи бившия си съпруг.

— Ще ти обясня всичко вътре — каза Чайлдс.

Тя се отстрани, за да им направи път да влязат и Оуврой я поздрави, докато минаваше край нея.

— Да влезем във всекидневната — каза Фран, но в същия миг подът над тях изскърца под стъпките на детето.

— Татко, татко! — долетя развълнуваният глас на Габи, след това тя изтрополи по стълбите, прескочи последните стъпала и се хвърли в протегнатите ръце на Чайлдс. Тя го прегърна силно, като намокри бузите му с целувки и сълзи, а очилата ѝ се плъзнаха настрани по

лицето ѝ. Чайлдс притвори очи и притисна към себе си безпомощното тяло.

Габи хлипаше и говореше неясно:

— Татко, те отвлякоха Анабел.

— Знам, Габи, знам.

— Но защо, татко? Гаден човек ли я е отвлякъл?

— Не знаем. Полицията ще открие.

— Защо не я пусне? Майка ѝ не може без нея, аз също — тя беше най-добрата ми приятелка.

Лицето ѝ бе подпухнало от плач, очите ѝ искряха иззад очилата.

Чайлдс пусна дъщеря си и седна до нея на стълбището, като извади носна кърпичка от джоба си, за да изтрие влагата от бузките ѝ. Взе очилата ѝ и ги избърса, говорейки ѝ тихичко. Пръстите на детето стискаха китката му през цялото време.

— Мисля да отида до съседите — прекъсна ги Оуврой — и да поговоря с господин и госпожа...

— Беридж — довърши вместо него Фран.

— Иди — каза Чайлдс, прегръщайки разтрепераните раменца на Габи. — Ние ще говорим с тях след теб.

Като кимна леко на Фран, Оуврой излезе и затвори вратата след себе си. Тя заключи моментално след него.

— Какво, по дяволите, прави той тук? — извън себе си кресна Фран.

— Позвъних му, преди да тръгна — обясни Чайлдс. — Той ме взе от Гетуик и ме докара.

— Да, но какво общо има той с изчезването на Анабел!

Чайлдс разроши косата на дъщеря си и Габи погледна обезпокоена към майка си. Той не желаше да спори пред нея.

— Габи, качи се горе, след малко ще дойда да те видя. Трябва да говорим с майка ти насаме.

— Няма да си крещите, нали?

Тя все още помнеше кавгите им.

— Не, разбира се, че няма. Просто трябва да обсъдим нещо лично.

— За Анабел ли?

— Да.

— Но тя е моя приятелка, искам и аз да присъствам!

— Когато се кача при теб, можеш да ми разкажеш каквото искаш.
Тя тръгна, но застана на първите стъпала и ръцете ѝ отново се увиха около врата на Чайлдс.

— Обещай им, че няма да се бавиш!

— Обещавам!

— Липсваш ми, татко.

— Ти също, скъпа.

Тя се качи по стълбите, обърна се и помахаша, преди да тръгне към своята стая.

— Габриел — извика Фран след нея, — мисля, че е време да се приготвяш за лягане. Розовата ти нощница е в най-горното чекмедже.

Габи измърмори нещо като протест и сетне млъкна.

— Лош ден за нея — отбеляза Фран.

— Изглежда, че и за теб — каза Чайлдс.

— Представи си как го преживяват Франк и Мелани.

Тя се задържа на разстояние от него още само миг, гледайки го несигурно, след това се хвърли в прегръдките му и отпусна глава. Косата ѝ се разпиля по раменете му.

— О, Джон, толкова е ужасно!

Той я погали, както бе направил с дъщеря си.

— Съвсем възможно бе Габи да е на мястото на Анабел — каза тя.

Той не отговори.

— Странно е — промълви Фран, — но усетих, че нещо не е наред тази сутрин. Габи беше на първия етаж, правеше кафе и аз станах да видя защо се бави толкова. — Фран се усмихна уморено. — Вярваш ли, че тя бе разляла захарта и събираше зрънце по зрънце, така че да не я открия. Анабел трябва да е дошла през градината по това време, за да играят. Може би е излязла на пътя — кой знае, никой не я е видял. С изключение на... този, който я е отвлякъл. О, господи, Габи и Анабел са предупреждавани толкова пъти да не излизат извън оградата!

— Да пийнем — предложи уморено той.

— Страхувах се да отворя бутилката, не знаех дали ще мога да се спра. Няма да съм от полза за Мелани, ако отида пияна. Това, че си тук, е по-добре. Винаги си умеел да контролираш пиенето ми.

Влязоха във всекидневната прегърнати. Всичко беше толкова познато за Чайлдс, с изключение на мебелите, внесени след неговото напускане. Пет години живот в тази къща — трудно бе да се забрави. Изпитваше странно, но не и приятно усещане.

— Седни — каза той. — Аз ще приготвя питието. Пак джин и тоник ли?

Фран кимна:

— Все още. Но за мен направи голям.

Тя се тръшна на дивана, изрита обувките си и подви краката си, като го гледаше през цялото време.

— Джонатан, когато ми се обади тази сутрин, не ти дадох възможност да говориш много, но след това от начина, по който изрече името ми, разбрах, че предварително беше разтревожен.

— Искаш ли лед?

— Без значение, само ми дай джина. Беше ли потиснат, когато позвъни?

Чайлдс ѝ напълни чашата и посегна за тоник в барчето.

— Мислех, че се е случило нещо с Габи — отговори той.

— С Габи? Защо? — Гласът ѝ потрепери. — О, не, никога отново старите истории! — простена тя леко.

Той ѝ поднесе напитката, а тя не го изпускаше от очи.

— Каж ми! — Изрече го почти като молба.

Чайлдс си наля уиски, след това седна до нея на дивана.

— Виденията се завръщат отново.

— Джон!...

— Тази сутрин имах чувството, че Габи е в опасност...

Можеше ли да ѝ обясни, че е знаел, че точно дъщеря им е в опасност, а Анабел е отвлечена по погрешка? През целия ден той беше подиграван от другия разум, получаваше ужасни картини. Съществуващото, което и каквото да бе, го тормозеше, като се промъкваше в съзнанието му с болезнени видения. Странно, но не след дълго Чайлдс беше привикнал към виденията, тъй като знаеше, че най-лошото се е случило: Анабел вече не чувства мъчението. Тя не бе го усетила и от самото начало. Трябваше да каже на Фран поне за това.

— Но не беше Габи, а нейната приятелка Анабел — каза бившата му съпруга.

— Да, нещата са били объркани в главата ми. Продължаваше да я лъже, защото тя трябваше да чуе още нещо, преди да разбере цялата истина. „По-бавно — каза на себе си той, — по малко.“

— Фран, има нещо, което трябва да разбереш.

Тя отпи голяма глътка джин, сякаш за да се подкрепи, понеже знаеше, че предчувствията му винаги бяха лоши.

— Анабел е мъртва, нали?

Той сведе глава, като избегна погледа ѝ.

Лицето на Фран посивя, питието ѝ се разля по треперещата ѝ ръка — Чайлдс взе чашата ѝ и я постави на подвижната масичка до дивана. Сетне прегърна Фран, придърпвайки я към гърдите си.

— Толкова е жестоко и гадно! — простена тя. — О, господи, какво ще кажем на Франк и Мелани? Как можем да им го кажем?

— Не, Фран, не можем да им кажем все още нищо. Това ще направи полицията, когато... когато открие трупа ѝ.

— Но как да гледам Мелани в очите, как ще издържа, когато знам? Сигурен ли си, Джон, абсолютно ли си убеден?

— Както преди.

— Ти никога не си грешил.

— Не.

Той усети, че тялото ѝ се вцепенява.

— Защо мислеше, че Габи е била отвлечената? — Фран се отдръпна, за да вижда лицето му.

„Тя никога не е била глупачка“ — помисли си Чайлдс.

— Не съм сигурен. Предполагам, че съм бил притеснен, защото се е случило толкова близо до вкъщи.

Тя се намръщи недоверчиво и щеше да каже още нещо, когато чуха звънеца.

— Това ще е Оуврой — каза Чайлдс, облекчен. — Ще му отворя.

Изражението на детектива беше мрачно.

— Преживяват го лошо — каза той.

— А вие какво очаквахте? — изкрещя Фран и изненада с острия си тон двамата мъже.

— Съжалявам, бях доста банален — извини се Оуврой.

Той кимна, когато Чайлдс му показа бутилката с уиски.

— Мога ли да ви задам същия въпрос, който зададох на родителите на Анабел, госпожо Чайлдс? Все още сте Чайлдс, нали?

— Чайлдс звучи по-добре от моминското ми име, така че никога не съм се притеснявала. По-добре е и за Габриел. Що се отнася до първия ви въпрос, задаван ми е вече няколко пъти днес от ваши колеги и отговорът е един и същ: Не съм забелязала никой, който може да бъде заподозрян в отвличане през изминалата седмица, а дори и през последните месеци. Сега нека аз да ви задам един въпрос.

Оуврой взе чашата с уиски от Чайлдс и очите им за миг се срещнаха.

— Седнете, инспекторе, изглежда, че не ви е удобно да стоите прав.

Фран посегна за джина и забеляза, че все още ръката ѝ трепери. Ново подозрение се загнезди в съзнанието ѝ. Чайлдс се приближи и седна до нея.

— Интересно ми е защо Джонатан веднага ви се е обадил след едно от поредните си видения, а вие тутакси го вземате от летището и го довеждате тук. Имам предвид точно вие, когато не сте се виждали близо три години?

— От колегите само аз съм запознат с неговите необикновени способности, госпожо Чайлдс.

— Да, знам, че вярвате в това, но чак да зарежете всичко, за да го видите? Чудя се дори дали днес сте дежурен. Събота е все пак.

Този път отговори Чайлдс:

— Между другото аз се обадох на инспектор Оуврой вкъщи.

— А, ти си имал и домашния му телефон?

— Не мислехме да крием нищо от теб, Фран. Просто сметнахме, че ти ще бъдеш достатъчно разтревожена от изчезването на Анабел и трябваше да те уверим, че не е необходимо да се притесняваш повече.

Нов страх се появи в очите ѝ. Фран надигна с две ръце джина до устните си, отпи и бавно спусна чашата, за да я задържи в дланта си. Гласът ѝ бе несигурен, когато каза:

— Мисля, че е време да ми разкриете всичко.

Беше късно вечерта.

Чайлдс и бившата му съпруга седяха сами на кухненската маса, пред останките от набързо сготвената храна. Габи отдавна беше заспала и в къщата цареше тишина.

— Трябва да видя как е Мелани.

Фран прехапа устната си — лош навик, за който Чайлдс я упрекуваше през цялото време на съвместния им живот.

— Доста след девет е, Фран, не трябва да я безпокоиш сега. Освен това лекарят ѝ може да ѝ е дал сънотворни и тя да е заспала.

— Но какво ще ѝ кажа, при положение че знам какво си ми говорил? — отчаяно въздъхна Фран. — Наистина ли си толкова сигурен?

Той знаеше на какво разчита тя.

— Бих искал да имам някакви съмнения.

— Не, ти никога не си грешил за... за такива неща. — Тъга прозираше в думите ѝ. — Но в този случай има нещо различно, нали? Не е като през миналите години.

Той отпи от изстиналото кафе.

— Нямам отговор. По някакъв начин това чудовище ме познава, прониква в мозъка ми. Как и защо — е загадка.

— Вероятно случайно е попаднал на твоя „код“?

Чайлдс се обърна към нея изненадано:

— Сигурна ли си? Аз не съм...

Фран избута чинията си и се облакът върху масата.

— Погледни нещата по този начин, използвай твоите любими компютри като аналогия. Когато искаш да се добереш до друга система, ти се нуждаеш от специален код, само така можеш да влезеш в нея, нали? След като веднъж имаш този код, вече можеш да влезеш в паметта на другата машина. Всъщност получава се диалог между два компютъра... Така може би този мозък има достъп до твоя код случайно или по друг начин. А може и подсъзнателно да имаш информацията му.

— Не съм знаел, че се интересуваш от такива неща.

— По принцип не се интересувам, но това, което ми се случи миналия път, ме заинтригува. Направих малко проучвания. Доста неща все още не ми са ясни, но поне опознах различните теории върху психичните явления. Повечето изглеждат ужасяващи, въпреки че имат определена логика. Само съм учудена, че ти никога не си задълбочавал проучванията върху себе си.

— Искях да забравя всичко, което се случи. — Чайлдс стана раздражителен.

Тя се усмихна студено:

— Помня, че дори не си харесвал историите с призраци. Винаги съм отдавала това на увлечението ти по компютрите, в техническия ти мозък няма място за подобна романтика. Каква ирония: някой като теб в подобна ситуация!

— Променил съм се в много отношения.

— Интересно ми е да чуя в какви.

— Компютрите вече са на заден план. За мен те са само работа, една част от времето ми.

— Тогава наистина си се променил. Има ли и други чудеса покрай теб?

— Повече почивка, повече време за отмора и радост от нещата, които са около мен.

— Ти не беше вманиачен в работата си, Джон, въпреки че ѝ отделяше много време. Обръщаше внимание на мен и Габи само когато имаше възможност.

— Сега разбирам, че никога не е било достатъчно.

— Аз бърках също, имах си моите изисквания, които бяха дори несправедливи. Но това е минало, няма защо да се връщаме.

— Минало? — Той сложи кафената чаша на масата. — Фран, страхувам се да останете двете тук сами.

— Тогава ти наистина мислиш, че чудовището е трябвало да отвлече Габи?

— То е искало да стигне до мен чрез нея.

— Откъде знаеш, че е същият човек? — избухна Фран. — И защо го наричаш „То“?

— Не мога да мисля за него като за човек. Усещането за пълно опустошение е твърде нечовешко. Когато мислите му връхлитат между моите, почти виждам неговата поквара. — Той поклати глава уморено. — Чувството е отвратително, Фран, ужасяващо!

— Разбирам, Джонатан, че наистина преживяваш отвратителни неща, но сигурен ли си, че не губиш контрол върху собствения си разум?

Той се опита да се усмихне:

— Имаш предвид дали не полудявам?

— Не, не мисля това. Но тези ужасни неща не могат ли да ти причинят халюцинации?

— Трябва да ми повярваш: личността или „това същество“, убило проститутката и стареца и осакатило мъртвото момче, е същото създание, което погрешно отвлече Анабел. То ме познава и иска да ме нарани. Ето защо ти и Габи трябва да бъдете защитени.

— Но откъде може да знае къде живеем? Да не е прочело адреса в мозъка ти? Всичко това е лудост, Джонатан!

— Не мога да скрия миналото си от него, Фран!

— Не, по дяволите, не разбирам!

— То е в моята памет като в компютър, както каза и ти. Може би То е открило какво се е случвало с мен преди това. — Изведнъж му проблесна една мисъл: — Фран, този номер беше ли вписан в телефонния указател?

— Старият — не, след всички досадни обаждания. Записах нов телефонен номер.

Чайлдс се отпусна на стола си:

— Това може би е отговорът.

Тя тропна нервно с крак.

— Опитах се да ти обясня — бавно и отчетливо изрече Чайлдс. — Това нещо е твърде интелигентно, иначе полицията щеше да го разкрие досега.

— Но не е достатъчно интелигентно, за да отвлече точно момичето, което трябва — отговори троснато тя.

— Не е... — Той се въздържа да завърши изречението. Моментната вина някак си успокои напрежението между тях.

— Въпросът е — продължи Чайлдс по-бавно, — че То ще разбере скоро грешката си, ако вече не я е разбрало чрез Анабел.

— От вестниците ли?

— От всички медии.

Очите ѝ се разшириха от ужас:

— Джон, ако направят връзката...

— Ще трябва да обмислим нещата още веднъж. Повече от съвпадение е, че е отвлечено дете, което живее в съседната къща на човека, асистирал на полицията.

— Не мога да издържа на това напрежение отново.

— Още една причина да се преместиш за малко. Оуврой е ангажирал човек, който ще наблюдава къщата, но той не може да ви отърве от журналистите. Всъщност претекстът е, че полицията ще

охранява къщата на Мелани и Франк, но това няма да заблуждава дълго време вестникарите. Когато открият истината, за тях ще настане истински празник. Мисля, че ще е добре, ако и двете се върнете при мен за известно време — изрече предпазливо Чайлдс.

— Няма начин да направя това, Джон — отговори тя веднага. — Заета съм в службата, забрави ли? И Габи е на училище.

— Няколко седмици отсъствие няма да е фатално за нея. А и ти можеш да излезеш в отпуск.

— Агенцията е твърде заета точно в този момент, не можем да си позволим да връщаме клиенти. Освен това с Габи все някога ще трябва да се върнем отново. И какво ще стане тогава?

— Надявам се, че убиецът вече ще е заловен...

— Интересно как? Идеята ти не е практична, Джон, но има едно компромисно решение: мога да отида при майка ми, тя ще се радва да се погрижи за Габи, а живее и наблизо до града, така че ще мога да пътувам за работа.

— Защо не пуснеш Габи с мен?

Отговорът на бившата му съпруга беше категоричен:

— Съдът не ми дава това право. Просто постъпи разумно. Не се ли досещаш, че ти си опасният в тази ситуация? Не си ли мислил, че твоят инквизитор идва в тази къща, за да търси теб?

Тази възможност беше обсъдена между Оуврой и Чайлдс по време на пътуването.

— Може да си права, Фран, не е сигурно... Но ако е така, това доказва, че То не знае къде живея в момента.

— Колкото повече се рови в съзнанието ти, толкова повече ще научава за теб. — Тя продължаваше да мисли за похитителя на Анабел като за човек.

— Мислите ми, до които се домогва, за него не са толкова ясни. То ще има представа за околностите, но не и за мястото. Не помниш ли как аз описвах пространството, където бяха открити убитите деца?

— Съгласна съм донякъде, но въпреки това ти все още си в опасност.

Чайлдс се принуди да отстъпи.

— Трябва да бъдеш охранявана дори ако отидеш при майка си.

— О, тя ще е възхитена от охраната ни!

— Няма да пускаш Габи на училище, нали?

— Ако мислиш, че така е най-добре. Може би ще намерим друго училище, близо до майка ми.

— Така е по-разумно.

— Добре, съгласна съм. — Фран прокара ръка през кестенявата си коса — жестът ѝ показваше, че се е поотпуснала.

— Искаш ли още кафе?

— Не, твърде изморен съм. Може ли да остана тук през нощта?

— Разбира се. Въпреки всичко случило се между нас, тук си добре дошъл. — Тя изненадващо докосна ръката му през масата. Той ѝ отвърна с кратко стискане на пръстите ѝ. — Може да не сме били много щастливи, докато бяхме заедно, но има нещо, което ни свързва, нали?

Въпреки че беше изморен, Чайлдс успя да се усмихне.

— Бяха хубави години, Фран.

— В началото...

— Променихме се, станахме непознати един за друг.

— Помниш кога! — подсети го тя, но той я прекъсна:

— Минало, Фран.

Тя сведе очи.

— Ще ти приготвя леглото в свободната стая. Ако искаш да спиш там... — Фран преднамерено не довърши думите си.

Чайлдс бе изкушен, Фран не бе по-малко съблазнителна от преди, а вълненията от изтощителния ден отново ги бяха сближили. След кратко мълчание той отвърна:

— Имам връзка.

— Някоя колежка, учителка? — Във въпроса на Фран пролича неприязън.

— Откъде знаеш? — изненада се Чайлдс.

— Габи беше възхитена от добрата жена, която срещнала последния път при теб. Отскоро е, нали? Не се притеснявай, можеш да говориш спокойно, отдавна не те ревнувам. Нито пък имам това право след развода.

— Името ѝ е Ейми Себая.

— Французойка.

— Само като име. Познавам я повече от две години.

— Звучи сериозно.

Той не отговори.

— А аз се свързах с женен мъж — въздъхна Фран. — Мисля, че никога не съм правила добър избор.

— Все още си красива, Фран.

— Но устойчива към съблазните.

— При определени условия.

— Добре, нарочно те разпитах. Независимостта на една жена не е всичко дори в тези времена. Топло тяло, в което да се сгушиш, мъжко рамо, на което да заспиш... Все още това е необходимост за нас, свободните жени.

Тя се изправи бавно от масата и той за първи път забеляза сенките под очите ѝ.

— Ще взема завивките. Не ми каза какво смятате да правите ти и инспектор Оуврой с нашия жесток приятел.

Той погледна Фран: тонът и смисълът на думите ѝ го озадачиха.

— Досега То търси мен, проучва моя разум. Оуврой мисли, че е време да опитам да обърна нещата.

* * *

Чайлдс се събуди и усети, че някой друг беше в стаята с него. За няколко секунди бе объркан: светлината бе непозната, меките форми — неясни. Случките от деня се върнаха отново в съзнанието му. Той беше вкъщи. Не, не вкъщи, временно се бе върнал в стария си дом с Фран и Габи.

Сянката се приближаваше все повече. Чайлдс седна в леглото, движението му бе рязко, издаваше внезапен страх.

— Извинявай, Джон — чу се притихналият глас на Фран. — Не мога да спя сама, не и тази вечер. Моля те, не се сърди.

Той надигна завивката си и Фран се свря до него. Меката ѝ нощница погали кожата му.

— Няма нужда да се любим — прошепна тя. — Не съм тук за това. Само ме гушни за малко.

Чайлдс я прегърна и започнаха да се любят.

* * *

Той се събуди ненадейно още веднъж през нощта. Една ръка го бе сграбчила за рамото.

— Какво е това? — шепнеше Фран.

— Господи, кое?...

Звукът се чу отново.

— Габи! — прошепнаха и двамата в един глас.

Чайлдс скочи от леглото, Фран го последва. Смразяващ ужас внезапно обля голото му тяло. Той напипа ключа за лампата в хола, светлината прониза очите му и го заслепи за момент.

Видяха черната котка пред отворената врата на спалнята на Габи. Гърбът ѝ бе извит, очите ѝ блестяха. Мис Падълс се взираше с жлъчен поглед, просъскваше, оголила зъбите си. Последва пронизителният вик на Габи.

С щръкнали косми котката се стрелна надолу по стълбите.

Чайлдс и Фран нахлуха в стаята на дъщеря си. Габи седеше права в леглото, втречена в ъгъла до вратата. Слабата светлина на нощната лампа оформяше дълбоки сенки под очите ѝ.

Габи не погледна към тях, когато изтичаха към леглото ѝ, а продължаваше да се взира в тъмния ъгъл. Навярно там виждаше нещо, което бе невидимо за майка ѝ и баща ѝ.

Когато Фран я прегърна силно, тя премигна, сякаш се отърсваше от сън. Чайлдс гледаше потресен. В един миг Габи се дръпна от майка си, порови около нощното си шкафче, намери очилата си и бързо си ги сложи. Взря се още веднъж в сенчестия ъгъл.

— Къде е тя? — просълзена попита Габи.

— Коя, скъпа, коя? — Фран я притискаше към себе си.

— Пак ли е изчезнала, мамо? Тя изглеждаше толкова тъжна.

Чайлдс почувства, че челото и дланите му лепнат от студена пот.

— Кажи ми, Габриел — молеше се майка ѝ, — кажи ми кого видя!

— Анабел ме докосна и беше толкова студена, мамо, толкова ледена и тъжна.

Дълбоко у Чайлдс се завърна отдавна забравен спомен.

* * *

Пратката пристигна с първата поща в понеделник сутринта и беше адресирана до Джонатан Чайлдс. Името му и адресът на бившата му съпруга бяха написани с малки, чисти главни букви. Кафявият плик бе със стандартен размер. Вътре имаше малка картонена кутийка, в която бяха опаковани шест предмета: пет малки детски пръсти с палеца.

И един гладък бял лунен камък.

* * *

Животът продължаваше, както преди.

Чайлдс се върна на острова след два дни, през които полицията го бе подложила на изтощителни разпити. Бившата му жена и дъщеря му бяха изпратени при майката на Фран, която живееше в тихо село недалеч от Лондон. Той не замина с тях.

Въпреки че Чайлдс не можеше да помогне повече на разследването, той подозираше, че само инспектор Оуврой е дал гаранция, за да му позволят да замине. Нито пощенската марка, нито прилежно изписаният адрес върху страховития плик даваха някакъв полезен ключ на следствието. Нямаше никакви следи от слюнка върху плика, тъй като беше самозалепващ се, нито ясни отпечатъци от пръсти можеха да бъдат различени върху хартията или кутията вътре. В медиите не се споменаваха за полускъпоценния камък, намерен между осакатените човешки пръсти — плагиатските престъпления никога не бяха предпочитани от полицията.

Чайлдс се възползва от тяхната дискретност и успя да напусне континента. Психическият му контакт с убиеца бе останал в пълна тайна. Резултатите на патолога гласяха, че пръстите са били отсечени от мъртво тяло. В това имаше милост.

Чайлдс не получаваше никакви видения през следващите няколко седмици.

* * *

В съня си той виждаше тъмнокосото момче и знаеше, че всъщност това бе самият той.

Чайлдс се изправи в тясното легло, чаршафите бяха увити около него и той беше млад, много млад. Повтаряше едно и също като безсмислена литургия:

— ... Ти... не може... да бъде...

Фигурата на жена стоеше на края на леглото. Приличаше на статуя от слонова кост. Бе неподвижна в лунната светлина и гледаше като него — сънуващия. Страшна мъка се излъчваше от нея и тъй като спящият наблюдател знаеше, че момчето бе той като по-малък, бе наясно, че това е неговата майка. Но тя беше мъртва.

— ... Той... казва... ти не можеш... да бъдеш... — мърмореше момчето и мъката между майка и син ставаше все по-голяма.

Тогаво синът забеляза наблюдателя, изплашените му очи гледаха нагоре, в най-тъмния ъгъл на стаята. Той наблюдаваше себе си.

Но моментът премина, тъй като от коридора се чува тежки тромави стъпки. По същия начин изчезна образът на майка му. Мрачната сянка на мъжа се поклащаше на вратата и Чайлдс — наблюдателят — бе проникнат от разрушителния гняв, който се отделяше от баща му на заплашителни вълни.

Чайлдс се сви, както и по-младият му двойник — момчето, когато пияният мъж се наклони напред с вдигнати юмруци.

— Казах ти! — изкрещя бащата. — Няма повече! Няма повече...

Момчето пищеше изпод завивките, докато понасяше ударите.

Чайлдс се опита да извика, да предупреди баща си да остави детето. Да му обясни, че той не е издържал да гледа духа на майка си, защото тя се е върнала, да го убеди, че любовта ѝ към него не е изчезнала, че тя ще го обича винаги и той ще разбере това чрез особената си способност да вижда... Но баща му, обладан от гняв, не чуваше. Той бе казал на сина си, че не вярва в задгробния живот, според него мъртвият никога не се връщал, за да измъчва. Майка му умряла зловна и била заслужила продължителните страдания, защото господ ги е отредил за хората с разрушени от омраза сърца. Бащата го бе предупредил, че тя не може да се изправи и да заговори отново за любов, щом е била изпълнена с отвратителна омраза към собствения си съпруг, че няма такива неща като духове и призраци, защото дори църквата ги отрича.

Письците на момчето утигнаха в стенания — боят бе по-жесток от всеки друг път. Скоро съзнанието му започна да чезне, тъй като той преднамерено затвори мозъка си, отказвайки да се включи в това, което ставаше. А Чайлдс, сънуващият свидетел, разбираше, че разумът на момчето се е затворил за това, което се случи.

Той се събуди, хлипайки — беше преживял всички тези минали години, когато бе малко момче.

— Джон, добре ли си?

Ейми бе наведена над него, косата ѝ галеше лицето му.

— Сънуваше кошмари, както преди, изричаше същите думи и след това виеше срещу някого, крещеше му да спре.

Гърдите му се повдигнаха в остри движения. Тя бе запалила нощната лампа и сладкото ѝ измъчено лице беше като облекчение от кошмара.

— Той... той ме накара — прошепна Чайлдс.

— Кой, Джон? И какво?

Безпокойството се връщаше бързо. Чайлдс лежа още няколко секунди, събираше мислите си, след това се изправи и се облегна на стената. Ейми бе коленичила до него, сенките подчертаваха извивките на тялото ѝ. Тя отмести леко тъмната му коса, която висеше над челото му.

— Какво казах в съня си? — запита я той.

— Бълнуваше: „Ти не можеш да бъдеш!“. Продължаваше да го повтаряш, докато започна да викаш.

Въпреки че беше късно, не бе студено, дори ветрец не появяваше от отворения прозорец.

— Ейми, мисля, че започвам да разбирам — каза той с категоричен тон.

Тя склони глава на рамото му:

— Изплаши ме толкова много. Говори ми сега, Джон, кажи ми какво разбра. Моля те, не крий нищо от мен.

Той погали гърба ѝ, като поглъщаше топлината ѝ през чувствителните върхове на пръстите си. Започна да ѝ говори с нисък глас — отначало колебливо, сякаш думите бяха предназначени повече за него, отколкото за нея.

— Когато Габи мислеше, че вижда Анабел в онази нощ, след като Анабел беше... отвлечена... нещо се възроди у мен — мисъл,

чувство, спомен. Нещо, което криех много, много време. Сложно е и знам, че няма да мога да го обясня изцяло, но ще се опитам, дори само заради себе си.

Ейми се отпусна върху гърдите му, слушайки го внимателно.

— Предполагам, че никой в действителност не иска да мрази баща си — продължи Чайлдс — и помня, че толкова много години той бе единственият ми родител. Така тази малка вина може да е изиграла роля в отказа ми да приема определени факти за себе си. Не мога да съм сигурен, просто се опитвам да намеря някакъв разумен отговор.

Той утихна, сякаш претърсваше собствените си мисли. Опитваше се да ги въведе в някакъв ред и Ейми реши да му помогне:

— Твоят сън, Джон... Вероятно трябва да започнеш оттам.

Чайлдс притисна с пръсти слепоочията си.

— Да — каза той след малко, — сънят. Това е ключът. Само че не съм сигурен, че това бе просто сън, Ейми.

Потърси ръката ѝ и я задържа, гледайки към отсрещния прозорец.

— Видях себе си като момче, на възрастта на Габи, мисля. И сякаш гледах чрез него към „себе си“ — все едно че се носех над леглото му. Момчето седеше изправено там, изплашено, но в същото време почувствах, че бе някак радостно. Още някой имаше в стаята, Ейми, стоеше в лунната светлина и гледаше като мен момчето. Жена. Знам, че това беше майка ми.

Чайлдс въздъхна дълбоко, докато Ейми го изчакваше мълчаливо. Блясъкът в очите му издаваше тъга и потиснато вълнение от откритието.

Тя нервно потръпна, когато го чу да казва:

— Но майка ми беше умряла преди повече от седмица.

— Джон!

— Не, само слушай, Ейми. Габи не сънуваше, когато видя Анабел през онази нощ. Не разбираш ли? Тя има моята способност, тя е медиум. Не знам какъв термин би използвала, защото това е нещо, което съм изпитвал през целия си живот. Габи и аз сме еднакви, тя е наследила силата от мен. Но баща ми, господи, избяга от тези идеи от главата ми. Той отказваше да признае такава сила и не ми позволяваше да я приема! В съня си го видях, че влиза в стаята и бие момчето, бие мен! Накрая загубих съзнание. И това не беше за първи път и не мисля,

че бе за последен. Той ме караше да отхвърля тази си способност, изнудваше ме да зачеркна силата на мозъка си.

— Но защо му е било?

— Не знам! Чувствах го, макар че беше насън. Той беше объркан и ядосан и — господи! — беше изплашен, но имаше и вина! Може да се е обвинявал в нещо за смъртта на мама или... — Чайлдс стисна очи, за да си спомни. — ... Или може за това, че не се разбираше с нея през последните седмици преди смъртта ѝ. Той беше пияница, егоист, който никога не можеше да посрещне отговорностите си. Не мисля, че можеше да ѝ отнеме страданията, той не можеше да ѝ помогне при болките. Възможно е да се е държал зле и след това да се е срамувал. Баща ми искаше да изтрие спомена от нея изцяло, но виденията ми, моите „образи“, не позволяваха това. Разрушавах бариерата, която беше издигнал около емоциите си.

Чайлдс спря, за да си поеме дъх, тъй като думите му се лееха като порой.

— Не мисля, че някога ще узная тайната, Ейми, само мога да ти кажа какво усетих. Следователно се заех да направя нещо със свръхсилата, която, въпреки всичко, е останала заключена дълбоко в мен. Можеш ли да си представиш конфликта, който се е вихрил в младия ми мозък? Обичах майка си и тя ми липсваше, търсех спокойствието ѝ, а в същото време баща ми ме принуждаваше да я отрека, а с нея — и възприятията си. Предполагам, че разумната страна от съзнанието ми накрая победи, но това не бе победа, валидна завинаги.

Ейми докосна лицето му.

— Това обяснява толкова много за теб — каза тя и се усмихна. — Вероятно и затуй си избрал такава професия. Чудно е само, че не си много нервен, Джон.

— Кой казва, че не съм?

Той се премести в леглото, като усещаше вътрешното си напрежение.

— Но защо сега, Ейми? Защо всичко това излезе на повърхността точно сега?

— Не се е случило сега, не разбираш ли? Процесът е започнал преди три години.

— Убийствата на тези деца?

— Тогава чувството е изплувало отново. Но кой знае какво друго си усетил по този неестествен начин, който отдаваш само на интуицията си.

Той се замисли, след това бавно продължи:

— Може би То е изплувало от друг мозък, затова. — И добави по-тихо: — Някой може да е открил кода ми.

— Какво?

— Нещо, което ми каза Фран, като сравни умовете с компютрите и допълнителните кодове. Сравнението не е важно, а принципът.

Той внезапно се наведе напред.

— Друг момент, който си спомням от съня тази нощ, ако това може да се нарече така. Момчето ме видя, Ейми. То ме усещаше.

— Не разбирам...

— То ме гледаше от леглото си. Аз гледах към „себе си“, Ейми! Не, не съм сънувал тази вечер, било е спомен, връщане назад. Помня идването на майчиния дух, който ми говореше за любовта ѝ и за това, че смъртта не била крайна. Помня и различни очи, които ме гледаха. Кълна ти се, че помня тази нощ от момчешка гледна точка и тези очи са били на някой, който се е тревожил, като майка ми, някой, който е мислил за мен. Ейми, сега разбираш ли? Имах възможността да видя бъдещия си образ! Дали не съм луд, Ейми, или това е истината за То? Тази вечер имах възможност и да се върна в миналото, да видя себе си там!

Той потрепери и тя се притисна в него.

— Усещането ми е силно — каза той. — Господи, чувствам силата в себе си толкова добре...

Светлината беше пред него, проблясваше мъгляво, той все още знаеше, че образът е в главата му, не там — в стаята. В началото — малък, постепенно ставаше по-голям, започна да се заобля и да приема форма.

Лунен камък.

Продължаваше да нараства, да променя формата и оцветяването си. Това вече не бе лунен камък. Пукнатини и кратери нацепиха повърхността му. Планински вериги засенчиха белотата му. Той видя самата луна. И заедно с образа се появи ужасното, пронизително предчувствие.

* * *

Жанет тичаше през поляната към научния отдел, като се молеше никой от персонала да не забележи, че газии тревата. Тя мина покрай статуята на училищния основател. Тъмната ѝ коса бе пусната и бухнала, стискаше под мишница учебниците си за следващия урок. За щастие часът беше по компютри и господин Чайлдс рядко се ядосваше на закъсненията им.

Тя се успокои, когато бе вече извън поляната — на паркинга за коли на посетители. Претичвайки по каменните стълби, Жанет се втурна през стъклената врата до кабинета, който се намираше на първия етаж заедно с научната лаборатория. Без да иска, разпръсна учебниците си и трябваше да се върне, за да ги събере.

Спря пред кабинета по компютри, за да се постегне. Пое си дълбоко дъх, разреса бързо косите си с пръсти и влезе.

— Здравей, Жанет! — Чайлдс я поздрави, леко намръщен. — Малко закъсня.

— Знам, господине, съжалявам — каза тя, все още задъхана, макар че опитваше да се успокои. — Оставих програмата си в спалнята тази сутрин и не успях да я взема между часовете.

— Добре — каза Чайлдс. — Сега ще трябва да работиш с Никол и Изабел. Ти ще седнеш пред екрана, след като свършат. Надявам се, че си работила и ще излезе добра програма.

— Проверка на правописа ли, господине?

Някой се изсмя.

— Добре, малко е простичко, Жанет, но ще стане — каза Чайлдс, след което направи пояснение за целия клас. — Всеки трябва да намери свой начин за работа с компютрите, няма правила, с които да започнете. Необходимо е време, за да усетите чистата логика, но схванете ли я, ще можете да напредвате бързо.

Жанет дръпна един стол зад Никол и Изабел и погледна през раменете им в екрана на монитора. Видя, че играят анаграмна игра.

Чайлдс се разхождаше от компютър на компютър и предлагаше на учениците си варианти, чрез които можеха да увеличат информацията в програмите си и да ги правят по-интересни. Той се задържа зад Кели и кимна със задоволство. Тя разделяше плавателното

време на местното пристанище, като бе приела, че си има яхта там и че е посетила главното пристанище за подобна информация на движението и регулацията. Кели усети интереса му, извърна лице и му се усмихна.

„Както винаги — помисли той, — ти си просто една самодоволна сладурана, Кели, но не мога да отрека, че си ми най-умничка.“

— Това е добро упражнение, Кели. Ако е поглед към бъдещето, нали?

— Да, господин Чайлдс, близкото бъдеще. Но яхтата ми най-вероятно ще бъде на Бахамските острови.

Той сдържа усмивката си.

— Не се съмнявам.

Тя се обърна към машината и той погледна сръчните ѝ пръсти, които натискаха решително копчетата. Единственото петно на ръката ѝ бе от мастило и той си мислеше не за пръв път какво го бе накарало да види ръката ѝ ужасно изгорена преди няколко седмици. Предчувствията не бяха част от необикновената сила, която притежаваше. Но още като момче не бе ли виждал себе си в бъдещето? Той бе объркан и уплашен, но не желаше да бъде жертва на чудовището, което се бе подигравало с него чрез собствения му мозък. Накрая Чайлдс бе започнал да изучава себе си чрез тактика, която бе му предложил Оуврой. Той взе да изследва извратената психика на своя изнудвач. Все още не бе официално обявен заподозреният за пожара в психиатричната болница, но нито той, нито Оуврой се съмняваха, че това бе човекът, осакатявал и убивал и преди това. Мислеше си, че трябва да е благодарен за доверието на детектива и Оуврой със сигурност бе работил много, за да защити името на Чайлдс във връзка с изчезването на Анабел. Детективът компенсираше заради лошото отношение на обществеността към Чайлдс, който обаче все още не можеше напълно да му се довери.

Последният им разговор бе точно преди три дни, тогава Оуврой му бе казал, че е вече главен отговорен офицер за разследването на всичките четири престъпления. Връзката му с Чайлдс била главната причина за това. За нещастие все още нямаше сериозни следи. Имаше ли повече информация, която Чайлдс да му даде, за да не изглежда пълен профан в професията си? Нищо, бе отговорил Чайлдс, след това, почти извинявайки се, бе споменал любопитното видение на лунния

камък, който се бе променил постепенно в луна. Какво, по дяволите, значеше това? Не, все още нямаше никакъв контакт с другия мозък. Всъщност, след като бе приел, че има необикновена способност, Чайлдс вече се чудеше дали силата не го е напуснала.

„Дали не е изчезнало това То? — умуваше той. — Дали създанието, както и детеубиецът преди това, вече не съществуват? Дали ужасните видения и кошмари не свършиха?“

— Господине, господине!

Гласът на Кели се удави в мислите му. Той погледна внезапно и видя, че тя се обръща към него, а на лицето ѝ е изписан ужас.

— Какво е това, Кели? — попита той, изправяйки се от бюрото.

— Моят компютър се повреди! — Тя натисна копчетата.

— Не го изключвай — рече той. — Нека само да помислим логично.

Наведе се над нея и застина.

Думите му приседнаха в гърлото. Сграбчи облегалката на стола ѝ, за да се овладее.

— Какво те накара да напишеш това, Кели? — насили се да попита спокойно той.

— Не го направих аз — отвърна тя възмутено. — Това се появи и всичко останало изчезна.

— Ти знаеш, че е невъзможно.

— Честно, господине, не съм направила нищо!

— Добре, изчисти екрана и стартирай отново.

Момичето натисна копчето за връщане. Нищо не се получи.

Тъй като Чайлдс не бе сигурен, че Кели не се шегуваше глупаво с него, сам натисна нетърпеливо същото копче. Нямаше ефект.

— Но, Кели, какво правиш?

— Нищо, господине! Няма начин, по който да накарам компютъра да направи това.

— Добре, нека седна на мястото ти.

Чайлдс приседна, като гледаше монитора разсеяно, сякаш не вярваше на очите си. Ръцете му трепереха нервно. Другите момичета в класната стая гледаха любопитно към тях.

— Ще опитаме да наберем отново — мърмореше Чайлдс, като се опитваше гласът му да бъде спокоен и да не дава израз на паниката,

която се надигаше у него. Но не можа да скрие капчиците пот, избили бързо по челото му.

Чайлдс докосна копчето. Екранът се изчисти и той въздъхна облекчено.

Но единствената дума се появи отново.

— Не разбирам... — простена той. — Не може да бъде, не е възможно! Може би някой отвън се е включил в твоята верига.

Спомни си за аналогията за компютрите и мозъка, която бе направила Фран. Глупости, това нямаше нищо общо със случая! Натисна копчето за набиране отначало още веднъж.

Думата изчезна. След това пак се появи.

— Не искам да губя програмата ти — каза Чайлдс с глас, който бе твърде спокоен в сравнение с бъркотията в главата му, — но се страхувам, че ще се наложи.

Този път той натисна копчето за изключване. Екранът избледня и стана черен. Чайлдс се отпусна в стола.

Но думата проблесна от черното още веднъж.

Той се втренчи в екрана, но очите му се разшириха. Зелената светеща дума се отрази в контактните му лещи.

На компютъра бе изписано: „Луна“.

Някои от момичетата се бяха събрали наоколо. Тези, които бяха останали по местата си, изведнъж изпищяха. Чайлдс скочи от стола си и се огледа. Същата дума бе изписана върху всеки монитор.

С нервни жестове, които обезпокоиха момичетата, той се наведе под плотовете и изключи щепселите. Компютрите премигнаха и изгаснаха. Той изчака в средата на класната стая, дишайки шумно, а момичетата започнаха да се скупчват на едно място, сякаш учителят им беше полудял.

Чайлдс се приближи внимателно до компютъра на Кели. Коленичи и отново включи щепсела в контакта. Екранът светна, но думата, която го бе изплашила толкова много, вече липсваше.

Той намери Ейми в края на часа, след като едва бе успял да запази самообладание пред ученичките си през останалата част от урока. Обясни им, че това, което се бе появило, е било в резултат на особена повреда или влияние на друг компютър. Разяснението едва ли бе задоволително, но изглежда, че момичетата го бяха приели.

Чайлдс отведе Ейми от училище, беше благодарен, че урокът бе преди обедната почивка. Той не спря, докато не откриха самотно място на върха на скалите.

Чайлдс изключи двигателя на автомобила си и погледна към морето. След известно време, когато дишането му се успокои, се обърна към Ейми:

— То е тук, мила. То е тук, на острова.

* * *

Денят беше чудесен. Само няколко малки облачета се придържаха към небето като залепени памучни къдели. Изглеждаха прикрепени към яркосинята граница в далечината. Бледа ниска мъгла се простираше над морето и другите острови едва се виждаха в далечината.

Наниз от малки моторни лодки оставяше къси бели следи, докато яхтите, напразно се надяваха на най-слаб вятър. Близо до брега се движеха сърфисти, пищните им платна се отразяваха във водата. Пясъчните брегове бяха пълни с летовници. Само малко достъпните заливчета бяха тихи и ненаселени — убежище за тези, които ценяха спокойствието.

На върха на скалата, с изглед към един такъв безлюден залив, беше девическият колежа „Ла Роше“. Главната му сграда блестеше ослепително на слънцето.

Бе важен ден за училището: награждаване, отличия, дипломи за успех през годината, речи от директорката госпожица Естел Пипрели, също от члена на ръководството — консула Виктор Плато, изказване на отличилото се момиче, което по традиция е свързано в рими, проверка на нервите на събраните гости. Бе разнообразен ден за училището: различни лотарийни игри, разпродажба на униформи за втора употреба, щанд за ягодов крем, конфитюр, бонбони и кейкове, щанд за хотдог и барбекю, щанд за вино и портокалов сок, гимнастически упражнения и народни танци — цялото това увеселение беше на поляните пред колежа.

Ден, в който нещата трябваше да вървят добре.

Наоколо се трупаха родители, пристигаха автомобили, които търсеха място на пренаселения паркинг, момичетата се смееха и се преструваха на сериозни, каквито трябваше да бъдат според нарежданията. Чайлдс бе напуснал кабинета по компютри, когато срещата между учители и родители бе свършила. Сега той наблюдаваше игрите. Опитваше се да не дава израз колко внимателно оглежда всяко преминаващо лице, но повечето родители почувстваха това.

Не след дълго той също имаше усещането, че е наблюдаван. Озърна се бързо и установи, че госпожица Пипрели бе само на няколко крачки от него. Разговаряше с група родители, но в същото време го гледаше внимателно. Очите им се срещнаха и между тях премина странният ток на разпознаването, „разпознаване“, което не бе се случвало досега. Тревога се четеше по лицето ѝ. Тя каза нещо на околните и се отправи със скованата си походка към Чайлдс. Приемаше поздравии от други посетители, покрай които минаваше, и им се усмихваше учтиво. Застана пред Чайлдс и го погледна в лицето. Той неволно премигна, като забеляза енергията, която излъчваше. Явлението бе необикновено — нещо, което забелязваше не за първи път напоследък. Излъчването беше като лек многоцветен пламък, който гореше леко и угасваше при погледа му. Това го объркваше и малко го сковаваше. Необикновеният ефект се изпари, когато госпожица Пипрели заговори и вниманието му бе погълнато от думите ѝ.

— Мисля, че е по-добре да не стоите там с изучаващ поглед, господин Чайлдс. Вероятно имате да ми съобщите нещо нередно?

В очите ѝ се четеше тайнствено безпокойство. Постепенно той започна да вижда училищната директорка в различна светлина. Все още връзката им не беше променена. Чудеше се дали тези свежи отблясъци в излъчването на жената не бяха благодарение на обърканото му състояние.

— Господин Чайлдс? — Тя очакваше отговор.

Изпита необуздано желание да ѝ каже почти всичко, но как можеше да му повярва тя? Естел Пипрели беше умна, чувствителна директорка, енергична и амбициозна. Другото, което го озадачаваше в нея, бе какво е онова неуловимо нещо, което подвеждаше във вида ѝ.

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Господин Чайлдс?

— Съжалявам, бях се разсеял.

— Да, разбрах. Извинете ме, но изглеждахте зле. Имахте измъчен вид след краткотрайното ви отсъствие.

Времето, което бе прекарал на континента покрай изчезването на Анабел, той обясни с лятна простуда.

— Добре че срокът изтече и ще има много време, за да си почина — вдигна рамене Чайлдс.

— Не мислех, че програмата ви е толкова натоварена, господин Чайлдс.

— Вероятно не е.

— Но за какво мислите?

Той се поколеба, но не бе тук мястото, където можеше да бъде искрен с нея. Вероятно щеше да му предложи да поговорят, ако той пожелаеше.

— Не, аз... по-скоро наблюдавах родителите, опитвах се да бъда с тях в радостта им. Забелязали ли сте, че някои от момичетата много приличат на майките и бащите си, а други изобщо не? Невероятно наистина!

Тя не беше доволна, но бе твърде заета, за да се задълбочи в разговора.

— Не намирам, че това е невероятно. Сега ви предлагам да забравите играта си на наблюдение и да дойдете при гостите ни. — Госпожица Пипрели се обърна да тръгне, но внезапно се спря. — Вие знаете, господин Чайлдс, вратата ми е отворена за вас, ако има някакъв проблем.

Той отбегна погледа ѝ, изпитвайки неудобство. В забележката ѝ имаше нещо повече от случайна покана. Всъщност какво ли знаеше за него тя в действителност?

— Ще го имам предвид — отвърна той, след това я проследи, докато се отдалечаваше.

Ейми забеляза Оуврой, който се бе опитал да прилича на родител, но бе успял да се докара само като обикновен полицай на лов за джебчии. Преднамереният му поглед и неспокойната стойка го издаваха. Тя не успя да въздържи усмивката си. А може би ѝ

изглеждаше така само на нея, защото тя знаеше кой бе той и защо бе тук. Ейми се въздържа да помахва и да извика: „Инспекторе!“. Вместо това, каза на двете момичета, които бяха до щанда за яagodов крем:

— Поемете нещата за малко, но внимавайте. Слагайте само по четири ягоди в кофичка, иначе няма да стигнат и дори няма да има никаква печалба.

— Добре, госпожице Себая — отговориха в един глас те, доволни от това, че ще поемат отговорност.

Ейми излезе от щанда, като разменяше поздрав с всеки познат родител. Оуврой стоеше под едно дърво и пиеше вино от пластмасова чаша. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, носеше самото си в ръка.

— Изглежда, че ви е горещо, инспекторе — каза Ейми, когато се приближи. Той се обърна към нея, изненадан за миг.

— Здравейте, госпожице Себая. Мислех, че сте заета на щанда.

— Ягодите и сладоледът са най-търсеното нещо в ден като този. Искате ли да ви донеса?

— Много мило, но не желая, благодаря ви.

— Ще помогне на „маскировката“ ви.

Той се усмихна:

— Прозрачен съм, нали?

— Вероятно само за мен.

Той кимна иронично.

— Да, знам. Съжалявам за това, но сега съм в извънработно време. Трудно е да убедя ръководителите, че за тази малка акция е необходим скрит отряд. За щастие инспектор Робилиард е мой стар приятел, така че съм тук за уикенда като негов гост.

— Мисля, че го видях да се разхожда някъде с жена си.

— Като мен и той е на неофициално дежурство.

— Търсите нашето чудовище?

— Да, но ни е малко трудно, щом не знаем как изглежда.

— „Чудовището“ имате предвид. Джон отказва да се отнасям към убиеца като към човек.

— Забелязал съм.

Притеснен, Оуврой пипна бузата си с пръст, оцветен от никотин, като внимаваше да не разлее виното.

— Господин Чайлдс е странен човек в някои отношения, госпожице Себая — каза той.

Ейми се усмихна сладко.

— Вие нямаше ли да бъдете такъв, ако преживявахте нещо подобно?

— Не, щях да съм по-лош, щях да съм полудял досега.

Усмивката ѝ бе сменена с мимолетна гримаса.

— Не можете да бъдете сигурен, че той не е луд.

Детективът държеше пластмасовата чаша между тях като бариера.

— Не мисля нищо, госпожице Себая. Всъщност намирам го за забележителен, земен характер, разумен. Просто имам предвид, че тази афера, свързана с психиката, е нещо странно, това е всичко. Мислех, че сте свикнали досега.

— Той не е, нито аз.

— Джон започва да приема странната си способност.

Премина група от родители, които поздравиха Ейми и тя им отвърна. След това отново се обърна към инспектора.

— Наистина ли мислите, че тази личност може да е дошла тук, на острова?

Оуврой отпи от виното си, преди да отговори:

— То знае, че Чайлдс е тук, така че възможно е. Страхувам се, че това вече се превръща в лична вражда срещу Чайлдс.

— Наистина ли предполагате, че То може да чете мислите на Джон по този начин?

— Имате предвид, че намира местонахождението му? О, не, То не се нуждае от това. Дъщерята на Чайлдс, Габриел, е имала странен телефонен разговор ден или два преди приятелката ѝ да бъде отвлечена. Предполагаме, че това е бил изнудвачът.

— Джон спомена за нещо подобно.

— Не можем да разберем точно от Габриел дали тя или Анабел са приказвали с някакви чужденци през дните преди приятелката ѝ да изчезне. След това тя си спомни телефонния разговор.

Очите му зашариха над тълпите, докато си спомняше нещо неприятно.

— Габриел не можеше да опише гласа, затова го възпроизведе. Целият бях в слух...

Той доизпи виното си и потърси място, където да изхвърли пластмасовата чаша. Ейми я взе.

— Моля ви, продължавайте — каза тя.

— Гласът беше необикновен, нещо като ниско ръмжене. Грубо, но с определен акцент. Ала не можем да направим някакъв извод от това. Разбира се, тя е само едно дете и обажданият се може преднамерено да е преправил гласа си. За нещастие, когато той я попитал дали може да разговаря с баща ѝ, тя му каза, че той вече не живее там, че е вече на острова.

— Тогава, когато То отиде в къщата...

— То отиде там специално заради Габриел или най-малко, за да направи някоя пакост. Не сме споменали предположенията си пред родителите на Анабел — би било жестоко, но вярваме, че То е объркало Анабел с дъщерята на Чайлдс. Тя е казала на майка си, че излиза да играе с Габриел, следователно е била в градината на Чайлдс, откъдето са я отвлекли.

— Все още ли не сте намерили тялото ѝ?

Оуврой поклати глава.

— Никаква следа — каза той отчаяно.

— Но тогава убиецът не цели тялото ѝ да бъде открито. Само ни показва лунния камък заедно с пръстите на момичето.

Въпреки жегата на деня, Ейми потръпна.

— Защо му трябваше да прави това?

— С лунния камък ли? Или имате предвид осакатяванията? Оскверняването на телата има всички белези на ритуал и лунният камък може да играе някаква роля.

— Джон каза ли ви за онзи сън?

— За превръщането на лунния камък в луна? Да, разказа ми, но какво значение има това? И защо думата „луна“ се появява на мониторите на компютрите в класната му стая? И дали То е било „наистина“ там?

Ейми се изплаши:

— Не знам какво имате предвид?

— Мозъкът е интересно нещо, а този на Чайлдс е очевидно малко по-различен от другите. Какво ще кажете, ако предположим, че си е „представил“, че вижда думата на екрана?

— Но момичетата от класа също са я видели.

— Момичетата във възрастта на пубертета са чувствителни, фантазията им е развихрена. Говоря за някаква форма на масова хипноза или колективна халюцинация. Такива неща не са рядкост, госпожице Себая.

— Обстоятелствата не са били такива...

— Просто сме решили да сме нащрек. — Той вдигна ръка. — Нямахте да съм тук, ако Чайлдс измисля всичко това. Работя върху една определена теория, която може да изясни нещата, но се нуждаю от повече изследвания.

— Не може ли „Луна“ да е нечие собствено име?

— Първото нещо, което ми хрумна, бе това и проверих дали убитата проститутка не е имала някаква връзка или редовни клиенти с това име. Дотук — нищо. Проследих също списъка на персонала и обитателите на болницата, но не открих нищо и там. Рано или късно нещата се откриват случайно — това е естественият ред на събитията в повечето криминални проучвания.

— Има ли начин, по който мога да ви помогна? — предложи Ейми.

— Бих желал, нуждаем се от повече помощ. Просто наблюдавайте дали покрай Чайлдс няма някой, който да се държи подозрително. И във връзка с това — и покрай вас. Помнете, убиецът се опита да се добере до него чрез дъщеря му, следващия път може и чрез вас.

— Мислите ли... мислите ли, че тази личност сега е тук?

Той въздъхна, оглеждайки се наоколо.

— Трудно е да се каже. В крайна сметка какво ни остава? Думата върху компютрите? Не ни казва много, нали? Но ако То е тук, ще знае къде живее Чайлдс. Всичко, което трябва да направи, е да провери, че в телефонния указател има само един номер с името на Чайлдс.

— Поне наблюдават ли жилището? — попита Ейми обезпокоена.

— Нямам думата тук, госпожице Себая.

— Инспектор Робилиард...

— Какво може да направи той? Достатъчно работа свърших, за да склоня хората си да ми повярват. А какво може инспектор Робилиард, който мисли, че съм мръднал и го е казал на шефовете си!

— Но това прави Джон толкова уязвим!

— Може да открием нещо днес. Чайлдс се страхува за сигурността на момичетата, ето защо съм тук. Убедих и Джеф Робилиард да ми се притече на помощ. Нямам никаква определена задача, но според обстоятелствата може да разберете всичко. Мислехме да разкрием тайната си на директорката, но каква нормална причина можехме да изтъкнем за нашето присъствие? Знаете, че не съм самоуверен, но бих съжалявал, ако се случи нещо тук, без да вземем предварителни предпазни мерки.

Ейми мълчаливо оценяваше Оуврой, докато той приказваше.

— Мисля, че Джон е бил късметлия в приятелството си с вас — каза тя. — Трудно е да си представиш, че друг полицаи би го приел насериозно.

— Дължа му го — каза Оуврой смутено. — Освен това той е определена връзка, иначе защо този „лунатик“ ще му изпраща лунен камък? Откровено казано, госпожице Себая, Джонатан Чайлдс е всичко, което трябва да наблюдаваме.

Той продължаваше да се оглежда между пешеходците, търсейки нещо неопределено — следящи очи, странни движения, които да издадат необикновеното му самосъзнание. Малък нюанс, който би направил индивида подозрителен за тренираното око. Дотук всичко изглеждаше нормално, но денят все още бе в началото.

Ейми вече си тръгваше, когато Оуврой я попита:

— Той каза ли ви за съня на дъщеря си?

— Че Габи е видяла Анабел, след като е била отвлечена?

Той кимна.

— Да, каза ми.

— Не е било просто сън, нали?

— Джон вече ви е обяснил.

— Беше разсеян. Каза, че той и госпожа Чайлдс са чули как Габи вика посред нощ от другата стая и когато са отишли при нея, тя е стояла изправена в леглото. Била много разтревожена и говорела, че сънувала Анабел. Това бяха думите му. Бих желал да разбера дали наистина тя е сънувала. Просто съм любопитен, госпожице Себая, дали Габи има същия дар като баща си.

Той не забеляза, че това, което бе казал, накара Ейми да потръпне.

— Джон не вярва, че е било сън — отговори нервно тя. — Може да ви го е разказал, за да я защити.

— От мен!

— Вие изпуснахте нещата миналия път. А той не би желал Габи да преживее същото, което стана с него. Изненадана съм, че дори ви е споменал за това.

— Той не ми го каза, а госпожа Чайлдс. По-късно той го обясни като кошмар.

— Вероятно не трябваше да ви го съобщавам.

Този път детективът усети, че първоначалното й благоразположение се изпари и погрешно си помисли, че тя съжалява за искреността си.

— Както ви казах, това не е важно, така че да оставим въпроса. Съжалявам, че Чайлдс все още не ми вярва. Неприятно ми е, че крие нещо от мен.

— Сигурна съм, че не е така, инспекторе. В момента е много изплашен.

— Ако трябва да бъда честен — не е единственият. Видях съдебните снимки и разбрах какво може да направи този маниак.

— Не мисля, че повторно искам да чуя това, което вече зная.

Ейми погледна към щанда за сладолед.

— Ще трябва да се върна и да помогна на момичетата, има много купувачи.

— Аз и инспектор Робилиард ще се разхождаме тук целия следобед, така че ако се появи нещо подозрително, известете ни. Не мисля, че ще се случи каквото и да е с всички тези хора наоколо, но знае ли човек... И, госпожице Себая — подвикна той след нея, — ако случайно ме срещнете отново, опитайте се да не ме наричате „инспекторе“.

Детективът се усмихна, но очевидно Ейми мислеше за друго, тъй като не му отговори учтиво.

— Ще запомня — бе всичко, което каза тя и след това се загуби сред събраните около щанда хора.

Чайлдс погледна часовника си, скоро щяха да започнат гимнастическите упражнения и танците.

Той наблюдаваше внимателно посетителите, персоналът започна да се придвижва към голямата поляна зад училището. Продължаваше

да се чувства неспокоен, макар че не се беше появило нещо, което да го смути. Не бе попаднал на никой, който да го накара да изтръпне — реакция, която знаеше, че ще се получи при срещата със съществото, което търсеше. Можеше ли да сбърка? Дали идеята, че То бе на острова не беше заблуда? Той не мислеше така, тъй като чувството беше много силно.

Следейки посетителите, Чайлдс забеляза полицаия, който отговаряше за острова — Робилиард. Оуврой не беше на голямо разстояние от него.

Около Чайлдс се носеха шумни разговори, усмихнати лица, ярки цветове — всичко това бе нормално. Но защо той се съмняваше толкова? Нямаше предупреждения или усещане за близка опасност, само вътрешно смътно притеснение. Той усети поглед върху себе си и изведнъж се уплаши да се обърне. Но го направи насила.

Недалеч от него стоеше Пол Себая и разговаряше с Виктор Плато, който гледаше към Чайлдс. Финансистът се извини и внезапно тръгна към него.

— Нямам намерение да правя сцена тук, Чайлдс, но мисля, че е време да си поговорим сериозно — каза Себая с неочаквана грубост в гласа.

За момент Чайлдс забрави главната си задача.

— Готов съм да разговаряме по всяко време за Ейми — отговори той спокойно, макар че едва ли се чувстваше така.

— Искам да говоря за вас, а не за дъщеря ми.

Те стояха един срещу друг, а тълпата ги обливаше като река.

— Открих някои неща около вас — продължи Себая, — които доста ме обезпокоиха.

— Да, разбрах, че сте били инициаторът за проучването на произхода ми. Беше изненада за мен да чуя, че Ейми е узнала всичко за миналото ми.

— Дали сте я информирали вече не ме интересува. Важен е фактът, че сте под наблюдение на полицията.

Чайлдс въздъхна изморено.

— Знаете за какво е всичко това, не е необходимо да ви давам обяснения.

— Да, приемам, че сте вън от всякакви подозрения, но трябва да ви кажа нещо, Чайлдс: не вярвам, че сте уравновесен мъж. Покажете

го, когато ми бяхте на гости.

— Вижте, нямам намерение да споря с вас. Можете да мислите за мен каквото си искате. Истина е, че обичам дъщеря ви и трябва да ви е напълно ясно, че тя също ме обича.

— Тя е заслепена за момента — господ знае защо. Разбирате ли, че не съм виждал Ейми, откакто се е преселила у вас?

— Това си е проблем между нея и вас, господин Себая, сигурно не съм ви я отнел.

— Тя не е за човек като вас. — Гласът му беше силен и минавачите поглеждаха към тях.

— Ейми трябва сама да реши.

— Не, не е така!

Виктор Плато се промъкна между двамата мъже.

— Пол, мисля, че е време да вървим към голямата поляна — каза Плато успокояващо. — Представленията ще започнат и трябва да изнасям обичайната си реч — засмя се той. — Ще се опитам да не ви отегчавам тази година много, достатъчно ме слушахте миналия път. Моля да ни извините, господин Чайлдс. Сега има нещо, за което искам да поговорим.

Той поведе финансиста, продължавайки да бърби добронамерено, очевидно бе, че искаше да го успокои.

Чайлдс ги гледаше, докато отминаха, и съжаляваше за краткия, но напрегнат разговор със Себая. Недоволен беше, че нищо не бе решено. Той не мислеше да се влюбва толкова дълбоко в Ейми, но тъй като вече беше под нейно влияние, щеше да направи всичко възможно да я запази. Въпреки че спорът с баща ѝ на обществено място едва ли щеше да помогне в тази ситуация. Още повече, че си спомни и за нощта, прекарана с Фран. Опита се да не мисли за това, но чувството за вина го обземаше.

Нямаше вече много хора около него, повечето бяха отишли в задния двор на колежа. Вместо да ги последва, Чайлдс обиколи потихите места край училището, предпазливо оглеждайки храстите и гората. Надничаше в празните коридори и в мрачните ъгли на сградата и пристройките.

Чайки се носеха лениво в небето и неочаквано се губеха, скрити от близките върхове на скалите. Звукът от сърф, изхвърлен на каменистия бряг, стигна до него, когато спря за малко и се послуша

внимателно. Огромна пчела креташе бавно по пътеката пред нозете му, беше неспособна да лети заради лятната жега. Слънцето печеше безмилостно и над земята се бе образувала мараня.

Чайлдс продължаваше да крачи, като внимателно стъпи край препъващото се насекомо. Едно леко прошумоляване отляво го накара да спре отново, докато видя с облекчение, че ниските храсти не можеха да прикрият друго, освен птичка.

Глъчка от гласове го застигна веднага след като зави зад ъгъла, оживената панорама ярко контрастираше на останалата зад него пустош. Пейки и столове бяха изкарани покрай дългата пътека пред сградата, а терасата бе приготвена за речите и раздаването на награди.

Посетители и ученички изпълваха пейките. Жълт островен самолет летеше ниско над главите, а дърветата зад сборището контрастираха на ясносиньото небе. Чайлдс си проправи път към задните редици, след като видя, че всички места, предназначени за персонала и гостите, бяха заети. Намери свободно място, седна и зачака началото на тържеството.

Госпожица Пипрели седеше на терасата, където бяха членовете на управителния съвет, на родителската организация и избрани учители. Отпред имаше дълга маса с трофеи, навити дипломи, лотарийни награди и някакъв стар микрофон. Широки каменни стъпала водеха към терасата и старата сграда, където имаше спални. Бялата кула на по-новата постройка, в която бяха залата за събрания и гимназията, се издигаше над всички.

Тълпата се укроти, когато директорката на „Ла Роше“ се изправи да говори, и Чайлдс, с нагорещен от слънцето гръб, сериозно започна да се съмнява в преждевременните си изводи за нея.

* * *

Жанет легна на леглото си и подпря глава с няколко възглавници, коленете ѝ, които стърчаха изпод светлосинята ѝ нощница, бяха вдигнати високо. Беше пъхнала под смачкания юрган обутите си в бели чорапи нозе. Разкошна черно-бяла кукла Пиеро седеше върху корема ѝ, с гръб, опрян в бедрата ѝ. Голямо колосано жабо украсяваше бледото

лице на куклата. Очите на Жанет бяха пълни със сълзи. Тя пипаше памучните копчета върху туниката на куклата, изпаднала в отчаяние.

Жанет трябваше да е навън с другите момичета от класа, но се бе изплъзнала, защото искаше да е сама. Всички бяха с родителите си, братята, сестрите си, а тя нямаше никого и ако беше между тях, само щеше повече да тъгува. Освен това не беше избрана за танците и гимнастическите упражнения, а и от наградите върху масата нямаше отредена за нея. Никога не бе имало! О, да, веднъж спечели отличителна значка за бродерия, но светът не се крепеше на това. Вероятно беше добре, че родителите ѝ не бяха дошли чак от Южна Африка, за да стоят и гледат как отличават приятелките ѝ.

Баща ѝ беше инженер, тя никога не можеше да разбере с какво точно се занимава — той използваше посещенията си на острова за различни сделки, а майка ѝ често го съпровождаше. Този път те отсъстваха година и половина! Сега, след края на срока, Жанет щеше да бъде с тях два месеца. Родителите ѝ липсваха ужасно, но тя не знаеше дали те тъгуват за нея. „Разбира се, че те обичаме, скъпа, но не е добре за теб да прекъснеш образованието и да пътуваш с нас по света“ — казваха ѝ те.

Жанет пусна Пиеро и той падна на земята. Тъжното му изражение я правеше още по-нещастна.

Тя затвори очи за няколко минути с лице, обърнато към тавана. Плитката ѝ, за която си казваше, че е в стила на госпожица Себая, се виеше върху възглавницата. Щеше да загази, ако някой я хванеше в спалнята. За щастие всички учители ще са твърде заети със заплащането на таксите от родителите, за да проверят горните етажи. А иначе момичето никога не би рискувало. Тя обичаше временната самота, но знаеше, че по-продължителната е опасна.

Жанет въздъхна и си представи как Кели крачи самоуверено, за да получи наградите си по физика и математика и специалната награда за успех по компютърно обучение. Прииска ѝ се да бъде като нея. Кели беше толкова красива! Жанет знаеше, че не трябва да бъде ревнива, но понякога страшно искаше да е като съученичката си. Въпреки че това никога нямаше да стане и Жанет трябваше просто да приеме фактите, продължаваше да си мечтае да има поне едно качество, което да я отличава от останалите. Беше ѝ трудно да открие кое беше нейното.

Вероятно някой ден щеше да проличи. Може би когато цикълът ѝ започне, пъпките ѝ щяха да изчезнат и гърдите ѝ да пораснат.

Снимките и плакатите от стената изведнъж се раздвижиха.

Разбира се, прозорците бяха отворени и ставаше течение. Жанет бе отвратена от себе си. Другите момичета често я упрекваха, че се плаши от собствената си сянка и тя бе принудена да се съгласи с тях. Не харесваше мрачните ъгли, ужасните филми, мразеше шума, не можеше да понася скърцането на старата сграда или тракането на прозорците, когато бе будна през нощта, докато другите спяха. Сенките я плашеха, особено тези под леглата.

Жанет се изправи, но не стъпи на пода веднага. Наведе се напред и първо надникна под леглото.

Доволна от това, че няма звяр, който да я дебне, момичето спусна краката си на пода. За малко остана на ръба на леглото, вслушваше се внимателно, но не бе убедена какво чува. Вероятно пращане на паркет в друга стая, мистериозно гризене на малка мишка или пълзене на омразно слюзесто влечуго, което обикаля по празните коридори. Или огромна фигура с наметало, застанала до вратата със заострени нокти и големи лапи, готова да я сграбчи, когато излезе. „Престани!“ — гневно си рече тя и отново се изплаши от себе си. Понякога Жанет мразеше собственото си въображение заради ужасните образи, които раждаше. Беше светло, училищните площи бяха изпълнени с хора, а тя преднамерено потъваше в мрачни мисли. Жанет взе обувките си, като реши, че е време да се присъедини към останалите си съученички.

Беше пъхнала пръсти в едната си обувка, когато чу приближаващи стъпки. Погледна любопитно, но миг след това хубавата ѝ коса започна да настръхва. Неосъзнат страх плъзна по тялото ѝ. Жанет се напрегна. Ослуша се. Погледна към отворената врата на спалнята.

Стъпките бяха тежки и почти тромави. Приближаваха се все по-близо. Звукът им бе хипнотизиращ.

Сърцето на момичето биеше необичайно силно.

Стъпките спряха за момент и ѝ се стори, че сърцето ѝ също спря. Наистина ли чуваше дишане иззад вратата?

Жанет се изправи бързо, обувката ѝ се изплъзна от крака. Застана до ръба на леглото, едва поемайки дъх. Пиеро я гледаше с тъжни и замръзнали празни очи.

Не желаше да тръгне към вратата. Нещо подсъзнателно я заставяше да не го прави. Стъпваше леко по полирания под, прокрадвайки се скришом напред, а ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

Поколеба се точно преди да отвори, по-изплашена от всеки друг път в живота си.

Зад вратата нещо дебнеше.

Танците и гимнастическите упражнения бяха свършили. Госпожица Пипрели бе приключила с приветствената си реч, преди да представи консула Виктор Плато, чийто доклад бе по-дълъг, но по-лек, дори изпъстрен с хумор.

Въпреки това Чайлдс не можеше да се съсредоточи върху изказванията, тъй като постоянно търсеше из тълпата някакъв знак, който никой друг не можеше да различи, както той самият.

Чайлдс не само не виждаше нещо необикновено, но не чувстваше и нищо, което да го притеснява. Всичко беше наред. Внимателни зрители, чудесно време, макар че бе твърде топло, отлични бяха представянията на учениците и последвалите речи.

Награждаването бе започнало, когато вниманието му бе приковано от едно движение. Той премигна, не беше сигурен дали това не бе илюзия или светлината, отражение на един от прозорците срещу поляната.

Но нещо в полезрението му не бе спокойно, както по-рано... Тази промяна бе по-скоро в усещанията му, отколкото в това, което виждаше. Очите му бяха привлечени от едно определено място в отсрещната сграда.

Сред прозорците на горните етажи мярна едно лице.

То беше твърде отдалечено, за да бъде разпознато, но Чайлдс разбра инстинктивно чие лице бе това.

Кръвта му изстина.

Изумен, Чайлдс се понадигна. Не можеше да седи повече, макар че див ужас приковаваше тялото му към седалката. Устата му се отвори, искаше да извика, но беше вцепенен.

Лицето беше там и изглеждаше така, сякаш върху него имаше само очи.

След това бялата мъгла изчезна.

Чайлдс се изправи с мъка на краката си. Усещаше крайниците си твърде тежки, за да се движи по някакъв начин, но все пак успя да прескочи облегалката на пейката. Огледа се наоколо за Оуврой. Частичната парализа от шока започна да отминава, но Чайлдс не можа да намери инспектора из тълпата. Не можеше да чака. Нещо нередно ставаше в училището, нещо ужасно, което му причиняваше остър, режещ страх.

Той обиколи редиците и забърза обратно по чакълената пътека към училищната сграда. Отзад избухнаха ръкопляскания при награждаването на ученичка. Само няколко човека забелязаха забързаната му фигура — единият беше Оуврой, който се бе разхождал под едно дърво, близо до края на градината, откъдето виждаше добре всичко. За нещастие той беше на голямо разстояние от пътеката, по която беше поел Чайлдс. Детективът реши, че ще е по-лесно, ако пресрещне Чайлдс от другата страна на сградата. Оуврой нахлузи сакото си и бързо закрачи натам.

Чайлдс нахлу през първата врата, до която стигна, потрепервайки неволно при досега с по-хладния въздух. Изкачи едно стълбище и се озова в главния коридор, който минаваше по средата на сградата. Непознатото лице беше надникнало от един прозорец на третия етаж, където бяха спалните на по-големите момичета. Той побягна по коридора към централното стълбище, стъпките му силно отекваха.

Премина покрай библиотеката, учителската стая и чакалнята за родители, преди да стигне до широкото стълбище, където спря и погледна нагоре, за да види дали някой не надзърта оттам. Стълбите бяха пусти.

Без да се предава на вълнението си, Чайлдс започна да се изкачва по тях.

Оуврой се проклинаше — не знаеше, че в продължение на години към централната сграда бяха прибавяни различни крила и пристройки. Детективът изгуби Чайлдс из бялата сграда с високата кула. Той можеше да заобиколи и да стигне Чайлдс от другата страна или да върви направо. Накрая влетя през най-близката врата.

Стигайки до първия етаж, Чайлдс огледа пустия коридор, който се разклоняваше в две посоки. Отгоре долиташе шум. Той се облегна на парапета. Последваха остри звуци, сякаш нещо се люлееше. Вдигна глава.

— Не — извика Чайлдс. — *Недей!*

Побягна, прескачаше по три стъпала наведнъж, като се държеше за перилата. Напрежението бе сковало бледото му лице.

На втория етаж шумът отгоре престана. Той продължи да се изкачва. Последва звук от удар.

Докато бягаше, дочу задушено хриптене.

Близо до третия етаж видя клатушкаща се тромава сянка, която сякаш се разтваряше във въздуха. Помисли, че чува стъпки, но вниманието му беше приковано върху малката момичешка фигура, която се провесваше над празното пространство между стълбите.

Очите ѝ изпъкваха страшно, като се опита да скъса цветната примка около врата си. Краката на момичето безпомощно риташа във въздуха.

— Жанет! — извика Чайлдс.

Той беше почти на края на стълбището, когато се спъна, плъзна се по коридора и продължи да се търкаля, без да обръща внимание на мъчителната болка от обеленото си коляно. Дори не се опита да се изправи, а пропълзя на четири крака до парапета и сграбчи трезящото се тяло отдолу. Стисна ръцете ѝ, събра ги здраво и повдигна целия труп.

За миг Чайлдс долови движение зад себе си, но продължаваше да държи висящото момиче. Опита се да продължи да я вдига, но в тази поза самият той не можеше да се изправи.

В един момент почувства, че тя започва да му се изплъзва.

— Не се движи, Жанет! Опитай се да седиш мирно... Моля те... Не се съпротивлявай!

Но тя не можеше да издържи. Дишането ѝ премина в хриптене. Пръстите ѝ бяха забити в собствената ѝ шия, разкървяваха я.

Чайлдс усети, че момичето му се изплъзва.

По стълбата проехтяха стъпки. Оуврой гледаше към тях, като тичаше бясно по стъпалата с цялата сила, която имаше.

Чайлдс придържаше Жанет, краката му бяха проснати, тялото му беше прилепнало към пода и лицето му се притискаше в металния парапет. Напрягаше се, но постепенно губеше сили. Някакъв предмет, който лежеше в края на площадката, привлече погледа му.

Беше нещо малко. Нещо кръгло.

Лунен камък.

* * *

Уличното движение в главния пристанищен град бе натоварено и Чайлдс се стараяше да кара много внимателно. Нервите му обаче все още бяха разстроени, а пръстите му — нестабилни. Зад него Ейми стоеше замислена, очевидно разстроена от случилото се и все пак странно резервирана.

Той спря колата на светофара на едно кръстовище до пристанището.

В приятната топла привечер се виждаха разхождащи се туристи, екипажите на корабите си почиваха по палубите, черпейки се с вино и обсъждайки липсата на попътен вятър.

Екскурзианти, които се връщаха от другите острови, се бяха скупчили в далечния край на дългия, извиващ се вълнолом.

Кранове за товарене и разтоварване, боядисани в светлозелено, стърчаха наблизко до входа на пристанището, наклонени един към друг, сякаш разговаряха помежду си.

Чайлдс погледна Ейми.

— Добре ли си?

— Страхувам се, Джон. — Тя за миг се извърна към него, а след това отново отмести погледа си.

— И двамата сме изплашени. Отсега нататък училището ще бъде под полицейски надзор.

— Бедната малка Жанет!

— Тя ще се оправи. Гърлото ѝ е било наранено, ларинксът и трахеята са били лошо притиснати от ученическата вратовръзка, която този маниак е използвал като примка.

— Мисля си за психическата травма. Дали някога ще може да преживее това изпитание?

Светлините на светофара се смениха и Чайлдс зави надясно, като продължи по протежение на пристанището.

— Тя е млада, Ейми, а времето лекува дори душевните рани.

— Надявам се да е така — заради нея.

— Благодаря на Бога, че Оуврой се свърза с нас. Нямахме да мога да издържа дълго.

— Той не е ли забелязал... още някой друг?

— Не. След случая трябваше да мисли за мен и Жанет. Полицията е на мнение, че противопожарните стълби са били използвани от манака да избяга. От изхода им е доста лесно да се промъкнеш през двора към дърветата. „Ла Роше“ не е много обезопасено място.

Пътят започна да се изкачва по стръмен виец се хълм.

— Бих искала твоят детектив да се срещне с него — каза Ейми рязко.

Чайлдс ѝ хвърли бърз, изненадан поглед.

— Забеляза ли как те гледаха някои от полицаите, докато те разпитваха? — продължи тя.

— Да, подозрително. Очаквах го. Никой не е виждал този лунатик, най-малко Жанет. Според това, което знаем и тя помни, макар че е още в състояние на шок и раните по врата ѝ я затрудняват да говори, някой я сграбчва отзад и я омотава с вратовръзката, преди да успее да извика. Тя се е мъчила да се освободи с всички сили, но е била запратена напред по коридора, хвърлена зад стълбището и оставена да виси там, докато похитителят ѝ я завърже за парапета. Представяш ли си каква сила е нужна, за да се направи това? Знам, че Жанет е дребна за възрастта си, но е необходима значителна сила за подобно постижение. Ако някой друг ни беше открил, а не Оуврой, спокойно можеше да предположи, че аз съм се опитвал да обеся Жанет. Ала дори да приемех това, аз нямам физически сили да извърша нещо подобно.

Той зави по тясната уличка, която водеше към жилището му. Високи огради и стари стени закриваха гледката пред тях.

— Защо е дошъл тук? — Изражението на Ейми бе станало сериозно. — И защо посяга на децата?

— За да ме измъчва — отговори той мрачно. — То си играе, знаейки, че рано или късно ще бъде заловено. Но аз не мисля, че То се притеснява по един или друг начин. Ала докато го заловят, ще си играе с мен.

— Но каква е връзката? Защо с теб? — Гласът ѝ звучеше отчаяно.

— Господи, не знам! Мозъците ни са се срещнали и това, изглежда, е достатъчно. Може би аз представлявам заплаха за него, някой, който парадира и му се подиграва.

— Нуждаеш се от защита. Трябва да те наблюдават.

— Оуврой може да ги убеди, но се съмнявам дали ще получа нещо повече от кола, която от време на време да минава покрай жилището. Мисля, че островната полиция ще бъде по-заинтересована да охранява „Ла Роше“ до края на срока.

Дърветата оформяха свод над пътя. Чайлдс разтърка слепоочието си с една ръка, сякаш искаше да облекчи главоболието си.

— Със сигурност инспектор Оуврой ще настоява за добра охрана.

Вечерните лъчи на слънцето се разнасяха от листата на дърветата.

— Сигурен съм, че инспекторът ще направи всичко възможно, но Робилиард ми каза в болницата, че силите му са изчерпани поради туристическия сезон. Знаеш колко нараства престъпността през летните месеци.

Тя млъкна отново.

Чайлдс отби встрани, за да се размине с приближаваща кола. Шофьорът му махна за благодарност, а Чайлдс отново увеличи скоростта.

— Говорих с Оуврой рано следобед — наруши мълчанието си Ейми, — преди изказванията. Той мисли дали е възможно Габи да е като теб — с разстроена психика.

— Аз също съм се замислял. Разбира се, че Габи може да е била толкова напрегната, защото е „смятала“, че вижда Анабел, въпреки че беше непреклонна, когато отидохме при нея.

— Когато ти и Фран отидохте при нея?

— Да.

— Къде бяхте, когато чухте виковете на Габи, Джон?

Гласът ѝ беше равен, гледаше напред към пътя, но Чайлдс усети целта на въпроса ѝ.

— Не сме говорили за това преди, нали? Но от това, което разбрах, ти и Фран пристигнахте в спалнята на Габи заедно...

— Ейми...

— Трябва да знам.

Той завъртя кормилото, за да избегне един надвиснал от ограда клон.

— Аз спях в отделна стая през онази нощ, сам. — „Толкова по-лесно е да лъжеш, да лъжеш...“ — помисли си той. Но сега не можеше да си го позволи, особено пред Ейми. — Фран беше разстроена и дойде при мен.

— И ти спа с нея?

— Така се получи, Ейми. Не съм имал намерение, не съм го искал. Вярвай ми, просто така стана.

— Защо бе разстроена?

— Фран се нуждаеше от успокоение. Беше преживяла ужасен ден.

Той погледна към Ейми. Тя плачеше. Чайлдс потърси ръката ѝ.

— Спането ни нямаше никакъв смисъл, Ейми, просто за успокоение, нищо повече.

— Значи си въобразяваш, че така нещата се оправят?

— Не, аз сбърках, и съжалявам. Не искам да мислиш, че съм бил привлечен.

— Не зная какво повече да мисля. По някакъв начин разбирам нещата — били сте семейни доста време. Но това не облекчава болката ми. — Тя дръпна ръката си от неговата: — Мислех, че ме обичаш, Джон!

— Знаеш, че те обичам.

Напрежението се надигаше постепенно в мозъка му и то нямаше нищо общо с разговора с Ейми.

— Аз... аз просто не можах да я отблъсна онази нощ.

— Като услуга към стар приятел?

— Не си далеч от истината.

— Надявам се, че Фран ме разбра.

Пътят сякаш стана по-мрачен.

— Не позволявай това, което се случи, да развали отношенията ни.

— Можем ли да бъдем същите?

По тила му пропълзяха тръпки, точно както през следобед, когато бе погледнал нагоре, за да види лицето на прозореца.

— Това... това не беше важно — заекна той, пръстите му започнаха да треперят върху волана.

— Не знам, Джон. Вероятно ако ми беше казал по-рано...

— Как... как можех? Как можех да ти обясня? — Тежка студена ръка, протегната от тъмнината на задните седалки, го беше хванала за раменете. Извърна се да погледне, но там нямаше нищо. — Ейми...

Той видя очите, които сезираха в него, отразени в огледалото за обратно виждане. Злонамерени, лоши очи. Тайно злорадстващи.

Ейми погледна към него и почувства напрежението му, като видя ужаса, изписан върху лицето му.

— Джон, какво става?

Тя се обърна към празните седалки.

Чайлдс видя в огледалото сатанинския отблясък в очите на онова смеещо се нещо, което подскачаше и посягаше към него със силни, вкочанени пръсти. Те докосваха врата му, впираха нокти в кожата му...

Колата сви настрани, като остърга оградата.

— Джон! — извика Ейми.

Злорадстващите очи. Железни пръсти сковаваха гърлото му. Усети зловонен дъх. Той докосна врата си.

Колата сви наляво и се приплъзна по ниската каменна ограда. Храсти и клони шибнаха прозорците.

Ейми сграбчи волана, опита се да го извърти наляво, но здравата ръка на Чайлдс беше като замръзнала. Триенето на метала заглушаваше виковете.

Той едва дишаше, толкова стегнато беше гърлото му. Продължаваше да натиска педала на газта, докато се опитваше да избяга от кикотецото се същество зад гърба му. Но как можеше да избяга, когато То беше с него в колата?

Той пак завъртя волана, но не достатъчно, за да вземе завой. Чайлдс натисна спирачката, но твърде късно. Колата се плъзна, стената сякаш се изправи и се удари в тях.

Автомобилът спря, Чайлдс връхлетя върху кормилото, ръцете му рефлексивно поеха тежестта на тялото и омекотиха удара.

Но Ейми нямаше за какво да се хване.

Предното стъкло се пръсна, Ейми се претърколи с писък през него и падна, обляна в кръв, зад стената.

* * *

Чайлдс захлупи глава над волана, усещайки, че му се повдига от тъпата, пулсираща болка. Бе имал късмет. Ейми нямаше.

В дъното на дългия коридор се отвори двойна врата и през нея влезе облечена в бяло фигура. Лекарят забеляза чакащия Чайлдс и бързо се запъти към него, спирайки за момент да каже нещо на преминаващата сестра. Тя забърза и се скри зад същата врата, от която се бе появил лекарят. Чайлдс се надигна от тапицираната кушетка.

— Останете тук, мистър Чайлдс! — провикна се д-р Полейн. — Бих могъл да поседна при такъв напрегнат ден.

Настани се до него и въздъхна с облекчение.

— Би могло да се каже, че денят е изпълнен със събития за вас.

Той огледа подробно Чайлдс с набитото си лекарско око:

— Трябва да ви прегледам.

— Кажете ми как е тя, докторе!

Полейн прокара пръсти по разрошената си, преждевременно посивяла коса и премигна срещу него през златните рамки на очилата си.

— Мис Себая има големи разкъсвания по кожата на лицето, врата и ръцете, някои от които, страхувам се, ще оставят малки, но неизличими белези. Трябваше да извадя парченца стъкло от едното ѝ око. Само не се плашете, понеже те едва са засегнали склерата, не са достигнали до ириса или зеницата, така че това няма да се отрази на зрението ѝ.

— Слава богу!

— Да, има защо да благодарите на Бога. Бих желал федералното правителство да последва примера на европейците и да наложи със закон задължителната употреба на предпазните колани. Но съм сигурен, че ще минат години, преди това да стане.

Той поклати глава.

— Мис Себая е със счупена китка, а освен това има сериозни натъртвания по ребрата и краката. Въпреки това бих казал, че е момиче с късмет, мистър Чайлдс.

Чайлдс се освободи от една дълго задържана въздишка и отново подпря главата си.

— Мога ли да я видя? — попита той, като погледна отново към лекаря.

— Страхувам се, че не. Искам тя да почива и затова ѝ дадох успокоително. Мисля, че вече спи. Между другото тя пита за вас и аз ѝ казах, че всичко е наред. Мис Себая бе щастлива да го чуе.

Изведнъж Чайлдс се почувства напълно изтощен. Видя как ръцете му неконтролируемо треперят.

— Бих искал да дойдете с мен — настоя д-р Полейн. — Може да сте ранен. Скулите ви са разкъравани, устната ви е подута.

Чайлдс докосна лицето си и трепна при допира с раната.

— Трябва да е от удара в кормилото — каза той, като предпазливо опипваше подутата си устна.

— Вдишайте дълбоко и ми кажете дали боли — рече д-р Полейн. Чайлдс се подчини.

— Не чувствате ли остра болка?

— Не.

— Все пак трябва да се прегледате.

— Добре съм, само малко ми се вие свят.

Докторът се усмихна.

— Нервите ви са разбити. Днес следобед, когато влязохте с ученичката — как ѝ беше името? — ах, да, Жанет, — ви предложих слабо успокоително, но вие отказахте. Сега искам да ви дам нещо по-силно, което ще вземете, като се приберете вкъщи, и то ще ви помогне да заспите.

— Мисля, че и без него ще заспя.

— Не бъдете толкова сигурен.

— Колко дълго ще трябва да остане Ейми тук?

— Зависи в какво състояние ще е окото ѝ утре. Нужно е да бъде под наблюдение още няколко дни дори ако всичко е както трябва.

— Искате да кажете...

— Да, точно това имам предвид. Почти съм сигурен, че окото ѝ не е сериозно увредено, но естествено трябва да вземем предпазни мерки. Между другото не обяснихте как стана всичко.

Лек страх премина по лицето на Чайлдс.

— Всичко стана толкова бързо — бавно каза Чайлдс, избягвайки погледа на лекаря. — За момент трябва да съм отклонил вниманието си, преди да се блъснем след завоя.

Какво би могъл да каже, за да му повярва Полейн? Че беше видял в огледалото втренчени очи, които го наблюдаваха с дяволски

искри в тях? Или пък, че бе видял на задната седалка на колата някой, който всъщност изобщо не беше там?

— От какво?

Чайлдс погледна въпросително лекаря.

— Какво отклони вниманието ви? — настоя доктор Полейн.

— Не си спомням... Може би сте прав — нервите ми не са в ред.

— Сега — да. Преди наистина бяхте разстроен, но не чак толкова. Простете за любопитството, мистър Чайлдс, но аз познавам семейство Себая от много години, а Ейми — от малко момиченце, така че за мен това не е само професионален интерес. Имахте спречкване с нея ли?

Чайлдс не можа да отговори веднага.

Д-р Полейн продължи:

— Разбирате, че може да се наложи да обяснявате на полицията за другите белези, които започват да се забелязват около гърлото ви. Отпечатъци, които, изглежда, са причинени от ръка — точките на натиск са добре очертани.

Дива паника обхвана Чайлдс.

Можеше ли да съществува такава сила? Беше ли възможно? Той беше почувствал ръката, притискащите пръсти, но освен Ейми, в колата нямаше никой друг. Той потисна обзелата го паника. Нищо не би могло физически да остави следи върху някого чрез мисъл. Освен ако жертвата не е безпомощен съучастник или не става дума за самонараняване.

Нямаше време за повече размишления, защото вратите на асансьора в дъното на коридора се отвориха и оттам излязоха Пол Себая и жена му. Чайлдс бе позвънил на семейство Себая по телефона скоро след пристигането в болницата.

Загрижеността на Пол Себая веднага се превърна в гняв, когато видя Чайлдс и доктора да стават от канапето.

— Къде е дъщеря ми? — попита финансистът Полейн, без да обръща никакво внимание на Чайлдс.

— Почива си — отговори лекарят и набързо ги информира за състоянието на Ейми.

— Искаме да я видим — студено настоя Себая.

— Не мисля, че това е най-благоразумното в момента, Пол — отговори лекарят. — Тя ще спи, а ти може прекалено да се отчаеш, като

я видиш. При такъв вид нараняване обикновено раните изглеждат поужасни, отколкото са в действителност. Току-що посъветвах мистър Чайлдс, че ще е по-добре да не бъде безпокоена.

Искрена омраза проблесна по лицето на Себая, когато се обърна към по-младия мъж. Вивиан бързо подхвана Чайлдс под ръка.

— Добре ли си, Джонатан? Не ни каза много за себе си по телефона.

— Аз съм добре. Тревожа се за Ейми.

— Това никога не би се случило, ако тя не беше толкова влюбена в теб — просъска Себая. — Предупредих я, че ти носиш само неприятности.

Жена му отново го прекъсна:

— Не сега, Пол. Мисля, че на Джонатан му се насъбраха твърде много изпитания през днешния ден. Д-р Полейн ни увери, че Ейми ще се възстанови и няма да останат трайни увреждания.

— Могат да ѝ останат белези за цял живот. Това не е ли достатъчно трайно, Вивиан?

— Белезите ще са почти незабележими — намеси се Полейн. — Нищо, което да не може да се оправи лесно чрез малка пластична операция.

Чайлдс докосна врата си с несръчно движение, понеже гръбнакът му бе схванат.

— Мистър Себая, искам да се извиня.

— Вие се извинявате?! И мислите, че това е достатъчно?

— Това е катастрофа, която би могла да...

„Да се случи на всеки.“ Това бе изречението, което Чайлдс не можа да довърши.

— Просто стойте далеч от дъщеря ми! Оставете я, преди да сте успели да ѝ причините нещо по-лошо.

— Пол — предупредително се обади Вивиан и дръпна съпруга си за ръкава, когато той пристъпи към Чайлдс.

— Моля те, Пол — каза доктор Полейн, — имай предвид, че на етажа има пациенти, които се нуждаят от почивка.

— Този човек не е такъв, за какъвто се представя. — Себая гневно посочи Чайлдс. — Почувствах го още в самото начало. Човек трябва само да се замисли какво стана в училището този следобед, за да го разбере.

— Как можеш да говориш така? — запротестира жена му. — Та той спаси живота на малкото момиче.

— Така ли? Нима никой не разбира какво става? А може би се е опитал да я убие?

Последната забележка вече дойде твърде много за Чайлдс.

— Себая, както винаги, си оставаш глупак — тихо каза Чайлдс.

— Така ли мислиш? Ти си под подозрение, Чайлдс, и то не само от моя страна, но и от страна на полицията. Не мисля, че ще се върнеш в „Ла Роше“ или в което и да е друго училище на острова, където ще можеш да нараняваш беззащитни деца.

На Чайлдс му се прииска да удари финансиста, да излее отчаянието си срещу някого, който и да е — Себая би бил най-подходящият. Но нямаше сили да го направи. Вместо това, той се обърна, за да си тръгне.

Себая го сграбчи здраво за ръката и го дръпна обратно.

— Чу ли какво ти казах, Чайлдс? Вече нямаш работа на този остров и съветът ми е да се махнеш, докато все още можеш.

Чайлдс уморено изтегли ръката си.

— Върви по дяволите! — отговори той.

Юмрукът на Себая се стовари върху вече наранената му буза и неподготвен за удара, Чайлдс залитна назад, падайки на едно коляно.

Смесица от звуци нахлу в главата му — стъпки, високи гласове, а самото изправяне на крака му се стори необикновено бавна и сложна процедура.

Усети, че нечия ръка се провря под рамото му и му помогна да се надигне. Веднъж успял да се изправи, той се почувства нестабилен, но непознатият продължаваше да го подкрепя. Разбра, че това е Оуврой и че инспектор Робилиард задържаше Себая да не го удари пак.

— Не бих искал да съм чел хороскопа ти за днес — прошепна му тихо Оуврой.

Чайлдс успя да се задържи прав, макар че трябваше да устои на желанието си да седне на близкото канапе. Чувстваше краката си отмалели, като останали без кръв.

Вивиан Себая стоеше преbledняла зад съпруга си, а в очите ѝ се четеше извинение.

Себая се мъчеше да запази самообладание. Целият му гняв се бе изчерпал с онзи единствен удар. В поведението му сякаш прозираше

срам.

— Хайде, Джон! — каза Оуврой, обръщайки се за първи път към Чайлдс с малкото му име. — Да се махаме оттук. Имаш вид на човек, който се нуждае от добро по-силно питие и аз ще те почерпя.

— Мистър Чайлдс все още не е прегледан — бързо каза лекарят.

— Според мен изглежда добре — отговори Оуврой, като леко дръпна Чайлдс за лакътя. — Вероятно малко е преуморен, но ще се оправи. Ако се наложи, винаги мога да го доведа обратно.

— Както желаете.

След това Полейн поговори със Себая, като се опита да разсее нагнетилото се във въздуха напрежение.

— Може би ще ти се отрази добре да видиш Ейми, стига да пазим тишина и тя да не бъде безпокоена.

По лицето на финансиста все още се забелязваше червенина от преминалия гняв. Накрая откъсна поглед от Чайлдс, кимна и Робилиард го пусна.

— Да вървим — каза Оуврой на Чайлдс, който се поколеба и отвори уста да каже нещо на майката на Ейми, но не намери подходящи думи. Отдалечи се, а детективът вървеше от едната му страна.

В асансьора Оуврой натисна копчето за партера и каза:

— Офицерът, който наглежда момичето, ни съобщи, че си се връщал в болницата. Сигурно харесваш това място.

Чайлдс се облегна на облицованата стена със затворени очи.

— Чухме, че си излетял от пътя.

— Точно така. — Това бе всичко, което Чайлдс каза.

Асансьорът бавно спря, вратата се отвори и влезе санитар, който буташе пациентка в инвалидна количка. Жената с посивяла коса, която навъсено разглеждаше деформираните от артрит пръсти на ръцете си, отпуснати в скута ѝ, беше толкова потопена в собствената си немощ, че едва ги забеляза.

Никой не проговори, докато вратите не се отвориха на партера. Санитарят бързо изтика навън инвалидната количка и откара мрачната си пациентка, като си подсвиркваше.

— Наел съм кола за почивните дни, така че предлагам да отидем на някое спокойно място, където да поговорим — каза Оуврой, докато

придържаше вратата. — Дори колата ти да беше в изправност, не мисля, че си в състояние да караш. Ето че стигнахме партера.

Чайлдс се сепна:

— Какво?

— Стигнахме.

— Извинявай.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Просто съм уморен.

— В какво състояние остави колата?

— Повредена е.

— Много ли?

— Ще я поправят.

— Казах ти, че е по-добре да вземем моята.

— Можеш ли да ме закараш вкъщи?

— Разбира се. Трябва да поговорим.

— Ще поговорим.

Те напуснаха болницата и се качиха във взетата под наем от Оуврой кола на служебния паркинг. Чайлдс с облекчение потъна в меката тапицерия на задната седалка. Преди да потеглят, детективът каза:

— Знаеш ли, че утре вечерта трябва да замина?

Чайлдс кимна със затворени очи.

— Така че ако искаш да ми кажеш още нещо...

— То ме накара да блъсна колата.

— Как те накара?

— Видях го как ме гледа, Оуврой. Беше на задната седалка. Но в действителност не беше там.

— Успокой се. Мислиш, че си видял някого на задната седалка и че той е причина за катастрофата?

— То беше там. Опита се да ме удуши.

— И Мис Себая може да потвърди това? Тя видя ли това същество?

— Не знам. Не, не може да го е видяла, то присъстваше в моите мисли. Но аз усещах как ръцете му ме душеха.

— Това не е възможно.

— Мога да ти покажа отпечатъците от ръцете му. Д-р Полейн ги забеляза. — Той разкопча яката на ризата си и Оуврой светна

лампичката на купето. — Можеш ли да ги видиш? — почти нетърпеливо попита Чайлдс.

— Не, Джон. Няма нито одрасквания, нито натъртвания.

Чайлдс извъртя огледалото към себе си и разгледа врата си. Детективът беше прав: по кожата нямаше никакви следи.

— Закарай ме вкъщи — мрачно каза той. — Нека поговорим.

То стоеше в мрака на старинната самотна къща, съвършено спокойно, съвършено тихо, наслаждавайки се на пустотата.

Звукът на вълните, разливащи се в долните скали, проникваше през отворите, ехтеше около кръглите стени на Мартело, подобно на колективен шепот. Нещото в мрака си представяше, че това бяха притаените гласове на загиналите в морето, вечно опечалени, прибрани в беззвездния си затвор. Силна воня се носеше из въздуха в разрушената кула — пикоч, изпращания, разложено — отпадъците от онези, които нехаеха за паметниците и за историята си. Но тези миризми не смуцаваха тайнствената фигура, лутаща се в успокоителния мрак. Мирисът на разложение бе добре дошъл. Малко животинче изпищя някъде в нощта, плячка на друго — по-бързо и по-хищно. То се усмихна. Силните градеяха. Човекът беше част от този градеж. Но онзи, другият мозък не знаеше за това. Щеше да узнае не след дълго. Макар че за него би било твърде късно.

* * *

Естел Пипрели се взираше в мрака. Плътни облаци закриваха луната, така че под прозореца ѝ не се виждаше почти нищо. Поляните пак бяха там, дърветата пак бяха там — и морето пак заливаше скалите в подножието, но доколкото тя знаеше, не можеше да съществува нещо отвъд пределите на стаята ѝ. Тъй остра беше самотата ѝ, че самият живот лесно би могъл да е илюзия, родена от собствения ѝ разум. Все пак това можеше да се понася лесно, защото самотата не беше нещо ново за нея, въпреки наситените ѝ, изпълнени със задължения дни. Трудна за понасяне беше тъкмо тази нова, застрашителна празнота, която будеше по-дълбока душевна тревога. Тя се обърна, като изостави кротките си размишления. Едно леко превиване на нейния прав като тояга гръбнак, променяше характера ѝ, правеше я слаба. Закрачи с безцелни стъпки из стаята — част от квартирата ѝ в колежа. В движението ѝ прозираше апатия. Бръчки набраздиха лицето ѝ, дланите ѝ се свиха в стегнати юмруци в ръкавите на дългата плетена жилетка, която носеше. Устните ѝ бяха по-малко строги от обикновено.

Не само непрогледната нощ гнетеше директорката на „Ла Роше“, нито пък обезпокоителната тишина на късните часове. Смъртта

подигравателно ѝ беше казала „здравей“ този ден. И еротичният ѝ образ бе изписан по лицата на някои от нейните момичета. Точно както преди много години, когато като дете, което не можеше да разбере, но съзнаваше, тя бе наблюдавала надвисналата смъртна опасност над някои от войниците, окупатори на острова, сега бе различила смъртните маски на собствените си ученици. На полицата на студената камина един часовник с форма на кубе, поставен в лакирано дърво, отчиташе миговете, сякаш бяха удари на издъхващо сърце. Тя придърпа жилетката плътно около себе си, притискайки я около шията си. Бързо остарялата мис Пипрели, почти трепереща, тласкаше навън мислите си, отчаяно искайки да проумее ситуацията, но знаейки окончателно, че няма тази сила, няма онази велика способност на Джонатан Чайлдс. Колко странно беше, че той самият не познаваше собствената си сила! Загадката на този човек я плашеше. Тя се обърна, когато някакъв полъх премина по прозореца. Беше ли очаквала самата смърт да надникне вътре?

Мис Пипрели се питаше доколко училището предлага безопасност. Вярно, полицај охраняваше главния вход, често напускайки колата си, за да обиколи двора, да провери вратите, прозорците, за да освети с фенерчето си околните храсталаци. Ала можеше ли един-единствен полицај да попречи на някого да влезе в някоя от сградите през многото достъпни места при разхвърляността на комплекса? Беше говорила същия следобед с инспектор Робилиард. Беше изразила загрижеността си (разбира се, без да може да обясни причината), а той я бе уверил, че в района на колежа се патрулира редовно след опита за покушение срещу Жанет. Той съвършено добре разбираше тревогата ѝ, но все пак чувстваше, че тя е неуместна: съмняваше се, че нападателят би се върнал в „Ла Роше“ сега, когато полицията бе поставена в готовност. Директорката от все сърце желаше да би могла да приеме спокойните уверения на полицаја.

Мислите ѝ все пак спираха на Джонатан Чайлдс — както често ставаше през последните няколко дни. Мис Пипрели страшно искаше да го помоли да стои далеч от колежа, но вместо това го бе уверила, че няма намерение да го уволнява, нито че е под подозрение. Ала присъствието му в „Ла Роше“, изглежда, създаваше риск за нейните момичета, а тяхното благополучие трябваше винаги да е първата ѝ грижа. Тя, Виктор Плато и неколцина други членове на управителния

съвет бяха разисквали въпроса с инспектор Робилиард и бе сметено за разумно понастоящем Чайлдс да бъде държан настрана от училището. Тя не бе споменала, че Виктор Плато беше настоявал Чайлдс да бъде веднага уволнен. Тъй като от летния семестър бяха останали по-малко от две седмици, не изглеждаше неразумно Чайлдс да се съгласи с изискването им. Беше се съгласил. И без колебание.

Когато тя го бе повикала в кабинета си онази сутрин в понеделник, точно преди три дни, напрежението у него бе смущаващо. Изглеждаше, че едва чува думите ѝ, но все пак не бе разсеян. Умът му се бореше с някакъв вътрешен смут, докато все пак остро съзнаваше всичко около себе си. Разбира се, той бе разстроен не само от ужасното изпитание на Жанет, но също и от нараняванията на мис Себая при автомобилната катастрофа същия ден. Тя чувстваше, че неговата вътрешна вгълбеност не беше причинена от никакъв шок. Човекът търсеше — тя беше усетила неговото ровене в собствената си глава — но неговите търсения бяха умозрителни, наслуки. Той призна дарбата у нея, макар че не бе говорил за това. Понякога тя усещаше вибрации около цялата му фигура, психично поле, постоянно пулсиращо. Равнищата на колебанията ѝ разстройваха, но все пак той, изглежда, не съзнаваше тези невидими излъчвания.

Едно предчувствие пронизваше мозъка ѝ като нагорещен нож. Умът ѝ не се спираше повече на отминалите дни, погълнат от сегашния истински кошмар.

Нещо чуждо присъстваше вътре в училището. При това хрумване сенките в стаята я притиснаха по-плътно, тиктакането на часовника стана по-силно.

Първата реакция на мис Пипрели беше да позвъни в полицейското управление на острова и тя действително се надигна от стола. Какво би могла да им каже?

Моля ви, елате, сама съм, изплашена, и някой е с мен, тук, в училището. Някой, който ни желае злото, а моите момичета спят и аз видях смъртта в лицата им, а те са така млади, така неопитни и нямат никаква представа за опасността.

Би ли могла да каже това на полицията?

„Чухте ли някой да се вмъква?“ — биха я попитали.

Техният човек не беше докладвал нищо необичайно, но те биха му се обадили по радиото и биха го накарали да провери из двора по-

щателно. Няма нужда да се безпокоите, мис Пипрели (заклета стара мома, напласена от собствената си сянка), всичко е наред, нашият човек е на поста си, пак се обадете, ако все още се тревожите.

Тя би могла да излъже, да се престори, че е чула шумове. И ако те пристигнеха наистина, за да не открият и следа от нарушител, какво тогава? Вдигнати вежди, снизходителни усмивки? Подигравателно кискане по обратния им път.

Това съображение я възпря и отново втвърди чертите на лицето ѝ. Тя не би се унижила заради тревогите на една нощ. Мис Пипрели се запъти към вратата. Щеше да провери за себе си и ако откриеше и най-малката улика, че действително нещо не бе наред, би влязла във връзка с полицейското управление.

Ала решителността ѝ се разколеба за миг, когато отвори вратата и страхът я докосна като ръка на скелет от мрака.

* * *

Чайлдс се събуди.

Нямаше кошмари, нямаше преследващи го демони, нито ужас, който да го разтърси в съня му. Отворил леко очи, той лежеше в тъмното и се вслушваше в нощта. Нямаше нищо, което да го обезпокои, само лекият бриз нашепваше във въздуха.

Надигна се и седна на ръба на леглото. Стана му студено, понеже беше гол, а и долавяше някакво вълнуващо очакване, което го разяждаше отвътре.

Очертанията на най-близкия прозорец се открояваха като сиво петно в тъмнината. През рамката се сменяха смекчените контури на дрипави облаци.

След като пипнешком намери очилата си на нощното шкафче, Чайлдс си ги сложи и отиде до прозореца.

Хвана се за перваза от внезапна остра и студена болка в гърдите.

В далечината, близо до върховете на скалите, „Ла Роше“ проблесна в червена светлина. За разлика от преди, нямаше слънце, което да освети сградата на колежа. Този път пламъците оцветяваха стените, докато трептяха нагоре от прозорците и облизваха заоблаченото небе.

* * *

Стъпките на Естел Пипрели отекваха необичайно силно в празнотата на коридорите. Още като излезе, усети насреща, си един необичаен мирис, който никак не приличаше на познатите училищни миризми на покрито с лак остаряло дърво, на едва доловим дъх на млади тела.

Тя се спря и се облегна на парапета. Вслуша се в тишината, стори ѝ се по-скоро зловеща, отколкото спокойна.

Миризмата, все още неясна, ѝ напомняше една пристройка в двора на колежа, където се съхраняваше градинската техника. Малка порутена тухлена сграда, пълна със сечива и електрически сенокосачки, които винаги миришеха силно на земя, машинно масло и бензин.

Сега, когато вече знаеше откъде идва миризмата, безпокойството ѝ многократно нарасна, понеже беше предизвестие, че вероятно нейният интуитивен страх не е неоправдан. Изпитваше силно желание да се върне назад по същия път, да се изкачи по стълбите до последния етаж, където спяха поверените ѝ момичета, да ги събуди и отведе от това опасно място. Но някакъв друг, неосъзнат импулс я възпираше да го направи. Някаква неустойима сила я влечеше надолу.

Любопитството се бореше с разума ѝ. Изпитваше нужда да докаже подозренията си, за да не бъде обвинена в прибързаност. Но един тих глас, почти шепот, скрит някъде дълбоко в съзнанието ѝ, подсказваше друго. Този глас ѝ напомняше за болезнената принуда, която винаги я обхващаше, когато трябваше да се срещне лице в лице с някой умиращ.

Тя продължи нататък.

На последното стъпало ѝ се стори, че сякаш коридорите се разшириха.

Мис Пипрели забави крачка за малко, душейки въздуха. Вече можеше да усети съвсем ясно силната миризма.

Дъските на пода бяха навлажнени с някаква мазна течност. Зад стълбата проникваше светлина, така че по-далечните коридори изглеждаха като мрачни тунели.

Големите двойни врати на училищната сграда бяха на около девет метра от стълбището. На стената до тях имаше десетина електрически ключа. Девет метра не бяха много далеч. Защо разстоянието ѝ изглеждаше толкова огромно? И защо сгъстилата се тъмнина ставаше по-заплашителна?

Започна да се самоиронизира, че се е превърнала в оглупяла стара мома, която проверява всяка вечер дали няма някой под леглото, но знаеше, че сега не е така. Тъмнината беше заплашителна, а разстоянието оттук до вратата беше огромно.

Но тя нямаше друг избор, освен да го пресече. Връщането нагоре по стълбите би означавало, че разлетият бензин ще бъде възпламенен.

Ако запалеше лампите, вероятно щеше да изплаши натрапника, а може би и да го прогони. Най-малкото светлината щеше да привлече вниманието на дежурния полицаи.

Първата ѝ решителна стъпка отекна по пода, последва друга... Мис Пипрели започна дългото преминаване през коридора:

По средата се спря отново. Дали не чу нещо или пък дали не го почувства?

Имаше ли някой в коридора вляво от нея? Дали сред другите сенки не ѝ се мярна една особена сянка? Мис Пипрели продължи нататък, усещайки как разлятата по дъсчения под леснозапалима течност се всмуква по краката ѝ. Ускори крачките си, когато приближи вратата.

Имаше някой, скрит в непрогледния мрак, някой, който не желаше доброто и на нея, и на училището ѝ. Усещането, което предизвикваше, беше непреодолимо, то пристягаше гърдите ѝ така, че тя едва дишаше.

Сърцето ѝ биеше лудо от страх, беше протегнала ръце напред много преди да достигне електрическия ключ. *Присъствието* на някого се усещаше. Той беше близо и все повече се приближаваше, все още невидим, но несъмнено се мъчеше да я достигне, да я докосне, да я почувства.

Тя трябваше да се измъкне!

Щеше да намери полицаия, да го извика при себе си, да му разкаже за непознатия вътре в сградата. Той щеше да знае какво да направи, за да предотврати запалването на бензина. Той щеше да я спаси!

След малко тя беше вече до вратите, блъскайки се в тях, дърпайки дръжката, ключалката, издавайки някакви звуци на облекчение, че е успяла да се добере дотук и че скоро ще бъде освободена от надвисналата над нея опасност.

Знаеше, че То беше наблизно, но не се обръщаше да го види, защото беше сигурна, че леките тръпки, пробягващи по врата ѝ, се дължат на неговото студено дихание.

Неясно осъзна, че вратата бе вече отключена. Натисна дръжката и леко извика в пристъп на облекчение. Отвори я навътре и усети освежителната струя на хладен въздух.

Един черен силует на фона на нощта стоеше пред нея на стъпалата на терасата отвън, неподвижен и застинал.

Краката на мис Пипрели се подкосиха.

Искаше да извика, но вместо глас, от пресъхналото ѝ гърло излязоха нечленоразделни стонове. И съвсем се стопиха, когато безформеното същество се приближи към нея.

* * *

Чайлдс докара наетата под наем кола до една изоставена спирка извън високите отворени врати на „Ла Роше“.

Очите му се разшириха от взирание към сградата на колежа по дългия път, осветен от фаровете на реното.

Постройките изглеждаха мрачни и неприветливи. Белотата на главната сграда бе станала мръсносива на фона на посивялото облачно небе. Зад прозорците не се виждаха пламъци. Пожар нямаше.

По време на краткото си отчаяно пътуване от къщи до колежа не бе чул воя на сирени, не бе забелязал други коли да бързат към „Ла Роше“. Пътищата бяха пусти. А можеха ли да бъдат други в този късен час, при условие че тук наистина нямаше никакъв пожар?

Той разтърси глава объркан. След това видя патрулната кола, спряна вътре до входа на вратата с изключени светлини и двигател.

Чайлдс внимателно вкара реното през вратата, сякаш полицейската кола беше някакъв заспал звяр, който той нямаше желание да безпокои. Спря до нея. Колата бе празна.

Не беше ли То наблизно?

Защо чувстваше тогава някаква неосъзната нужда да излезе от автомобила си и да погледне през прозореца на полицейската кола? Защо едновременно с това му се искаше да обърне наетото рено и да избяга от това отблъскващо място, осветено от едва проникващата пред пълзящите облаци лунна светлина?

„Защо наистина?“ — говореше му един тих подигравателен глас някъде извън неговото собствено съзнание.

Сребристите очертания на облаците прорязваха небето като замрели светкавици. Лекият бриз откъм морето размърда листата на дърветата. Лъчите на фаровете образуваха тунел към високите масивни сгради.

Без всякакво съмнение Чайлдс знаеше, че ще погледне вътре в патрулната кола, след това ще отиде до самото училище, сякаш действията му бяха предварително определени, постъпките му — предначертани. Волята му все още беше негова и той можеше да се отклони от курса, който избере. Но той не би се оставил да бъде победен. Молеше се да не бъде.

Чайлдс слезе от реното, заобиколи предния край на автомобила и приближи другата кола. Надникна през прозореца.

Полицаят се бе свлякъл от седалката и краката му бяха заседнали навътре под кормилото.

В един истерично смешен миг Чайлдс помисли, че мъжът е заспал, но видът на черното петно, разпростряло се от гърлото му до светлата му риза като детско лигавниче, му каза друго. Независимо от това той се присегна и разтърси полицая, като внимаваше да не докосне лепкавата течност. Не последва реакция от бутането, както и предполагаше. Той натисна дръжката на вратата и леко я отвори, колкото да проникне светлина.

Брадата на униформения пълничък полицай беше отпусната на гърдите му така, че раната на врата не можеше да се види. Светлината образуваха отблясък върху започналата му да оплешивява глава. Очите му бяха полузатворени, сякаш съзерцаваха тъмночервеното петно върху ризата му. Ръцете му бяха спокойно отпуснати от двете страни, изглеждаше така, сякаш смъртта е дошла твърде бързо, преди да е могъл да реагира. Той сякаш почиваше, незаинтересуван от съдбата си.

Чайлдс затвори вратата, звукът ѝ наподобява затваряне на ковчег. Той се облегна на покрива на колата и подпря главата си с ръце.

Нищо неподозиращата жертва, убита с извънредна жестокост, бе наблюдавала училището с отворен страничен прозорец, за да може да чуе всеки подозрителен шум.

Вероятно е бил съсредоточил вниманието си в постройките или в околните храсти. Един нож, мушнат безшумно през отворения прозорец, е разрязал гърлото му дълбоко — движение, отнемащо не повече от две-три секунди. Полицаят не бе успял дори да извика, не бе издал друг звук, освен задавено стенание.

То беше тук, в училището. Нещото, което той наричаше луна.

Самата мисъл за това предизвика остра болка в стомаха му, гърдите му се втвърдиха и Чайлдс едва можеше да си поеме дъх. Надигна чело от ръцете си и погледна дългия, осветен от лъчите на фаровете път, който водеше към мрачните сгради. Агонизиращ стон се надигна у него, но той не извика, не му позволи да излезе на воля. Звукът принадлежеше на някой, който се намираше зад вратите на високите сиви сгради. Някой зад тези стени беше в смъртна опасност.

И То се забавляваше с тази опасност. Изведнъж през прозореца на долния етаж на главната сграда на „Ла Роше“ Чайлдс видя бързо разпространяващ се оранжев огън. Пожарът вече не беше предусещане на съзнанието му, а жива реалност.

* * *

Мис Пипрели лежеше на пода с глава, извита в гротескно странен ъгъл, неспособна да помръдне. Беше в съзнание и ужасно се страхуваше. Осъзнаваше всичко по странно безпристрастен начин — понеже не изпитваше болка, а само схващаше, че вратът ѝ е счупен, костите ѝ бяха натрошени от груби, силни ръце, които я бяха сграбчили в тъмнината, след като краката ѝ се бяха подкосили. В този единствен ужасяващ миг директорката бе разбрала, че престъпникът се беше скрил зад вратите при шума от приближаването ѝ. Мис Пипрели не бе видяла нападателя си. Беше запазила само представата за нещо огромно — безкрайна черна маса, която се тътреше към нея да я впримчи. Припомни си твърдите длани, когато главата ѝ, притисната

като в преса, рязко бе извита встрани — счупването на собствения ѝ врат. Противното пагубно дихание... След това тромавото отдалечаване на хищното същество, тежките стъпки по голите дъски на пода. Завръщането му. Разливането на течност по дрехите ѝ, плавната студенина, спускаща се от косите ѝ, лютенето в очите ѝ от разлетия бензин, лежейки тук с безпомощно отпуснати крака. Можеше да мига — единственото нещо, което все още можеше да прави, макар това да предизвикваше изгаряща болка.

Успя да забележи движещата се тромаво сянка в края на коридора и с ужас се опита да извика, но гласът ѝ остана само в мислите ѝ.

Мярна клечката кибрит, последва внезапно припламване на огън, преди целият коридор да избухне в бляскави пламъци.

Съществото ѝ се усмихваше сред пламъците, хилеше се, присмиваше ѝ се.

Огънят се придвижваше стремително по дължината на коридора и приближаваше наквасеното ѝ с бензин неподвижно тяло...

* * *

Пожарът бе обхванал целия партерен етаж, разрастваше се пред очите на Чайлдс. Когато изтича към постройките, той забеляза как нетърпеливите пламъци с настървение се мъчеха да достигнат облицовката от най-старото сухо дърво във вътрешността на сградата. Прозорците един след друг ставаха оранжево-червени. В сърцето на пожара поради високата температура стъклата започваха да се пръскат на парчета.

Като се приближи достатъчно, видя, че пожарът бързо напредва към първия етаж. Смътно чу звъненето на алармената инсталация, задействана от сензорите за дим.

Той се подхлъзна на влажната трева и тичайки, задъхано прекоси поляната пред училището.

Скулптурата на основателя на „Ла Роше“ безучастно гледаше в заревото, а лицето му бе осветено от пламъците.

Чайлдс бързо се озова пред главния вход, макар да очакваше, че двойните врати са заключени. Натисна металната дръжка и за негова

изненада, вратата се откряна. Гореща вълна с мирис на опърлено го изтласка встрани и той се сви зад другото крило на вратата, предпазвайки с ръце очите си. Очилата му се нагорещиха от изгарящото излъчване. Чайлдс бързо погледна навътре. Кожата на ръцете и лицето му изтръпна от паренето, дишането му се накъса. Залитайки, той отново се върна на предишното място, където дървото на вратата бе започнало да се пропуква и всеки момент щеше да се възпламени. Стълбата вече гореше. Нещо черно просъска до него, близо до входа, в пламъците. Той за миг се учуди чие бе това тяло. Чайлдс искаше да избяга, да се махне далеч оттук, но съзнаваше опасността, която грозеше хората на горния етаж — пансионерките и няколко члена от персонала, живеещи постоянно в „Ла Роше“. Вероятно алармената система вече ги бе събудила и те щяха да се объркат и паникьосат. Първата им мисъл щеше да е да избягат през леснодостъпната главна стълба, без да знаят, че долните стъпала са изгорели. Най-вероятно страхът и бързината ще надделеят над обучението при пожар, което бяха репетирали толкова често.

Преди да изтича към задната част на сградата, където се намираще аварийният изход, Чайлдс приближи до адската пещ. Натисна дръжката на вратата и извика от болка при допира с нагорещения метал. Насили се да задържи ръката си и да затвори вратата, надявайки се по този начин да предотврати достъпа на въздух и по-нататъшното разпространение на огъня нагоре по стълбата. Но вратата остана зейнала, понеже пламъците вече я бяха обхванали. Чайлдс я остави и забърза надолу по стъпалата. Заобиколи сградата, като минаваше покрай прозорците, от които се сипеха стъкла.

Нощният хлад го обля и превърна потта по лицето му в студени капчици. Засега блясъкът на огъня не се виждаше оттук. По поляната се появиха светли петна от запалените електрически лампи в спалните и коридорите.

Като опипваше стената вляво, която му бе като водач, Чайлдс забърза напред и скоро стигна до аварийния изход. Намери вратата отворена. Стъклото на прозореца бе счупено на нивото на кръста, през него човек можеше да провери ръка и да освободи препречващото резе. Чайлдс не изгуби време да гадае кой бе счупил стъклото. Пресегна се и опипом потърси електрически ключ, който знаеше, че е наблизо.

Остър дим се бе промъкнал и в тази част на сградата.

Алармената инсталация, която се чуваше силно, поддържаше с пронизителните си звуци страха му. Той се добра до каменната стълба и побягвайки по нея, нервно се сети как само преди няколко дни я изкачваше по същия начин. Този път обаче бе заложен повече от един живот.

Колкото повече се изкачваше, толкова димът се сгъстяваше и се чуваше растящото бучене на пожара. Долавяха се гласове и шум от бягащи крака, който ставаше все по-силен. Слава богу, че стъпките отекваха надолу!

Той спря на първия етаж, подпря се с две ръце на парапета и го прескочи, като огледа коридора. Далечният му край бе обхванат от пода до тавана от огнените езици. Изгарящата топлина го връхлетя.

Безразсъдно бе да спре дори за секунда. Гласовете бяха наблизко и Чайлдс продължи да се изкачва. Очите му започнаха да сълзят от дима, а въздухът беше палец и сух, макар че центърът на пожара бе далеч. Появиха се първите препъващи се фигури и той бързо се приближи към тях.

Едно десет-единадесетгодишно момиче по нощница се вкопчи в ръката му. Лицето му бе мокро от сълзи.

— Вие сте в безопасност — каза ѝ той, като оглеждаше останалите момичета, струпали се зад нея. — Скоро ще излезете оттук.

— Мистър Чайлдс, мистър Чайлдс, вие ли сте? — долетя един задавен глас някъде от средата на групичката.

Една фигура, по-висока от повечето момичета, си проби път напред. Подобно на ученичките, тя също беше по нощница, която бе загърнала плътно около тялото си, сякаш за да го предпази от нарастващата горещина. За част от мига той си помисли, че това може би е директорката на „Ла Роше“, но бързо разпозна Хариет Валоа, преподавателка по история и една от възпитателките в пансиона.

— Всички момичета ли са извън спалните си? — попита я той, като крещеше високо, за да надмогне звъна на алармената система и виковете на уплашените момичета. Някои вече кашляха в свити пред устата си длани, тъй като вътре ставаше все по-задимено.

— Мейтърн и мис Тод проверяват спалните — отвърна учителката, потреперващите ѝ устни подсказваха, че едва сдържаше напирашците си сълзи. — Те ме изпратиха с тази група.

Той стисна рамото ѝ по-скоро, за да ѝ вдъхне кураж, отколкото за да я утеши.

— Мис Пипрели с тях ли е?

— Не. Минах покрай нейните стаи и почуках на вратата, но никой не отговори. Предположих, че веднага се е качила към спалните на горните етажи, но... но там я нямаше.

„Горящата купчина във фойето“ — ужасен си помисли Чайлдс.

Но беше също така вероятно да бе видял тялото на подпалвача, паднал в приготвения от неговите ръце капан. Не можеше да бъде сигурен, че онова беше Естел Пипрели — една обгърната в пламъци купчина овъглено месо. Но все пак нещо го караше да мисли, че онова бе именно тя, необяснимо как, но не изпитваше съмнения в правилността на предположението си.

Хариет Валоа се обърна отново към горящото стълбище с разширени от уплаха очи.

— Изведете момичетата! — извика той, стискайки рамото ѝ. Неочакваната болка я накара пак да обърне глава към него. — Изведете ги навън! — повтори той, избухта я леко напред и ѝ подаде ръката на момичето, което продължаваше да се държи за него. — Не им позволявайте да се отделят и за нищо на света не спирайте. — И навеждайки се към ухото ѝ, добави: — Не разполагате с много време.

Страхът ѝ стана още по-очевиден.

— Няма ли да ми помогнете? — умоляващо попита тя.

Много би искал да помогне, като изведеше нея и момичетата от това място, над което бе надвиснала смъртта. Където едно тяло лежеше сгърчено в главното фойе, където един господ знаеше какво същество бродеше по коридорите и където огнените пламъци алчно поглъщаха вътрешността на сградата.

— Всички ще се спасите — убеждаваше я той, — остава да изминете още малко! Трябва да се опитам да помогна на онези, които са останали на горните етажи.

Той я тласна внимателно, но настойчиво надолу към стълбата и започна да издърпва момичетата, окуражавайки ги да я последват. Скоро те разбраха какво трябва да направят и той им извика да побързат и да не губят време, потупвайки окуражително всяка от тях, докато преминаваха край него. Прецени, че най-малко тридесет бяха преминали и други продължаваха да притичват надолу. Чайлдс не

знаеше колко от тристата ученички в „Ла Роше“ живееха на пансион, но предположи, че бяха около шестдесет. Освен Естел Пипрели, само две преподавателки и една икономка се грижеха за сигурността на момичетата през нощта. Ускори крачка, въпреки че изкачването му костваше все по-големи усилия, а дишането ставаше все по-трудно. Колкото по-нагоре се качваше, все по-гъст ставаше димът. Изпълнените с летящи сажди облаци приличаха на промъкващи се чудовища, пълзяха и проникваха до всяко ъгълче, предупреждавайки за появата на своя господар — огъня. Все по-силно бе ехото от приближаващите пламъци, долитащи някъде от по-долните етажи на постройката, където дървени греди се срутваха с трясък, отекващ като пушечни изстрели. А над всичко това се чуваше пронизителният звън на алармената система, който само засилваше общата паника.

Задавен от дима, Чайлдс извади носна кърпа и я сложи върху устата си. Появиха се още ученички, предшествани от ужасените си викове.

— Не спирайте! — извика им Чайлдс, въпреки че те за нищо на света не биха спрели. Две от по-големите момичета водеха друго, чиято истерия го бе парализирала. Чайлдс бе обзет от желание да грабне пищящото дете и сам да го изнесе до долу, но прецени, че въпреки всички трудности, трите щяха да се доберат до изхода.

Някой се спъна в него и той протегна ръце напред, за да го предпази да не падне.

— Елоази! — възкликна той, разпознал другата преподавателка, която ношуваше в пансиона.

Мис Тод отвори уста срещу него, смутена, объркана, а пълничките ѝ гърди изсвириха шумно при вдишването на задушавания въздух.

— Колко момичета има горе? — извика той почти в лицето ѝ.

— Пуснете ме! — молеше го тя. — Не можем да направим нищо повече.

— Колко? — настоя той, като стисна здраво увисналите край тялото ѝ ръце.

— Оглеждахме, търсихме! Някои бяха така изплашени, че се скриха в баните. Други пищяха откъм прозорците.

— Всички ли изведохте?

„О, пуснете ме, оставете ме да мина!“ — безмълвно се молеше тя.

Той я стисна още по-силно за ръцете.

— Всички ли изведохте оттам?

Няколко момичета преминаха край тях. Държаха се за перилата на стълбището, за да не загубят правилната посока, главите им бяха сгушени между раменете, а от очите им се стичаха сълзи. Виковете им се сливаха в протяжен вой. Учителката се отскубна от Чайлдс и се втурна след тях, прегърна успокояващо конвулсивно потръпващите рамене на едно от момичетата, въпреки че самата тя бе отчаяно изплашена.

Мис Тод се обърна и извика на Чайлдс:

— Някои от момичетата тръгнаха в обратна посока, към централното стълбище! Икономката тръгна заедно с тях! — След това бързо се скри от погледа му, повлечена от идващите след нея момичета.

Чайлдс не изгуби повече време. Покрил с носна кърпа устата и носа си, той изкачи останалите стъпала, без да срещне повече никого. Беше изгубил точния брой, но предполагаше, че повечето от обитателите на сградата вече слизаха към изхода.

Достигна до последния етаж, където димът беше почти непрогледен. Очите му съзяха, а в гърлото си усещаше дразнеща болка. Учуди се, че пламъците бяха достигнали чак дотук. В дъното на коридора се виждаше жълто сияние.

Навеждайки се ниско, за да избегне най-гъстите слоеве дим, Чайлдс се втурна по коридора, като се отбиваше да погледне във всяка спалня.

Пристъп на остра кашлица го накара да се хване за гърдите и да коленичи на пода. Досети се, че се намира близо до едно от сервизните помещения на етажа и се добра с пълзене до него, където въздухът бе значително по-чист. Опря се на една от мивките, развъртя крана за вода, свали очилата и напписка лицето си. Грабна една хавлиена кърпа, пусна я в коритото, за да се намокри добре, след това я уви около врата си като шал, избърсвайки залепналите от потта сажди по носа и брадата си.

След като провери тоалетните и баните, Чайлдс отново излезе в коридора, поставил мократа кърпа като маска, която да го предпазва от

дима. Шумът от горящата сграда се превърна в бучене, а с приближаването към централното стълбище горещината стана задушаваша. Тъкмо се канеше да влезе в поредната спалня, когато един особен звук привлече вниманието му — бе едва доловим сред всеобщата глъчка от алармените инсталации и грохота на срутващи се, обвити в пламъци дървени греди. Писъците като че идваха от центъра на погълнатата от пламъци част от зданието.

Като покри глава с мократа хавлия, издърпал единия ѝ край над лицето си, Чайлдс се отпрати нататък, опирайки се с ръка на стената, за да не изгуби посоката.

Огнени искри изскачаха откъм стълбището, подобно на отломки, излитащи от кратер при вулканично изригване. Танцуващите езици на огъня поглъщаха всичко, пълзяха по стените, по дървените ламперии, лумваха като ослепителни кълбета. Площадката още не бе в пламъци, но подът се бе нажежил, а димът от него се извиваше на облаци към таваните.

Чайлдс отиде до перилата, но едва докоснал нагорещеното дърво, бързо отдръпна ръката си.

Момичетата се бяха скупчили точно под него, в отсрещния край на площадката, а стъпалата пред тях вече горяха. Бяха се опитали да излязат по този маршрут, но се оказаха възпрени от огнената стена пред тях. Когато се бяха втурнали обратно нагоре, бяха открили, че пътят за отстъпление е отрязан от изпреварилите ги пламъци, които въздушният поток, идващ от долните етажи, бе издигнал чак дотук.

Изглежда, че няколко от момичетата бяха в безсъзнание, докато другите се бяха скупчили и се притискаха едно към друго, скрили лица в дланите си от увеличаващата се горещина. Долу имаше шест или седем момичета — така плътно се бяха притиснали, че бе невъзможно да бъдат преброени. С тях и икономката, обърната с гръб към огъня и разтворила широко ръце встрани, сякаш по този начин искаше да опази своите повереници от бушуващата стихия.

Чайлдс заобиколи до свивката на перилата, спусна се малко по-надолу, но горещината го накара да отстъпи назад. Ослепителна, непроницаема огнена стена разделяше Чайлдс от долната площадка на широкото стълбище. Може би щеше да успее да скочи през пламъците при момичетата, но каква полза щеше да има от това? Побърза да се върне до перилата.

— Икономке! — извика той. — Мисис Бейтс, погледнете нагоре! Видя как икономката повдига глава и пак извика.

Лицето ѝ се извърна към него, видя го. На Чайлдс му се стори, че в погледа ѝ проблесна неочаквана надежда, но трептящата мараня разми всичко пред очите му.

Икономката се отдели от момичетата и направи няколко крачки към ръба на площадката.

— Това... това вие ли сте, мистър Чайлдс? О, благодаря ти, Господи! Моля ви, помогнете ни, мистър Чайлдс, моля ви, изведете ни оттук!

Сега няколко от облечените в нощници момичета гледаха втренчено към него, макар че продължаваха да стоят уплашено в ъгъла.

„Да им помогна, но как? Как?“ Той не можеше да отиде при тях, а те не можеха да стигнат до него.

Икономката се беше превила напред, кашляше и плюеше, а въздухът, който дишаха, беше изгарящ. Тя отстъпи назад, полюлявайки се, по-далеч от огнената стихия. Едно внезапно изригване от жълто-бяла светлина накара Чайлдс да отскочи назад. Червени езици се издигаха със свистене към тавана, запалвайки дървените греди по него.

Пламъците се отдръпнаха също така внезапно, както се бяха появили, слизайки до дъното на стълбищната шахта, където се присъединиха към огненото пиршество. Дървените греди обаче вече горяха с оглушително прашене. Оставаше съвсем малко време.

Може би една стълба, спусната към долната площадка, щеше да помогне. Но нямаше време да слиза до долу и да търси. Тогава въже! Можеха да опасват единия му край под мишниците си и той щеше да ги издърпва една по една. Колко от тях щеше да успее да спаси, преди да го напуснат силите? И къде, по дяволите, можеше да намери въже в спалните помещения?

— Помогнете ни! — отново се чу викът. Момичетата също викаха умоляващо към него.

— Стойте по-далеч от стъпалата! — изкрещя той, когато видя, че няколко от тях бяха пристъпили напред и сега стояха до икономката. Чайлдс разпозна Кели сред групата от деца — лицето ѝ бе почерняло от дима и черни вадички се стичаха по опушеното ѝ лице. Тя протегна умоляващо ръка към него — едно безпомощно, разплакано дете — и

видението за овъглената ѝ ръка внезапно изникна в съзнанието му и го накара да се вледени.

Той изстена, олюля се, кърпата — вече почти изсъхнала от горещината — се свлече по лицето му и падна върху раменете му. Гъст, задушаваш дим се заизвива около него, обгърна го, малки огнени езичета затанцуваха между процепите на дървения под. Пронизителните писъци го накараха да се опомни, а грохотът на сгромолясването на дървена греда — да погледне над парапета.

Една част от стълбището беше се срутила надолу, отваряйки дълбока огнена бездна пред площадката, на която се бе скупчила групичката. Момичетата и икономката отново бяха отстъпили в ъгъла, където се притискаха едни към други. Тези от външната страна замахаха ожесточено със свити юмруци срещу огъня, като че ли така можеха да отблъснат назад ужасяващата, поглъщаща всичко след себе си горещина. Повечето от ученичките се бяха отпуснали изтощено.

— Отивам да взема нещо, което да спусна към вас! — изкрещя той. — Веднага се връщам! — Не знаеше дори дали го бяха чули. И дали всичко нямаше да се окаже безсмислено. Дали наистина можеше да измъкне всички тях през пламъците на този ад? Чайлдс прогони тези въпроси от съзнанието си.

Докато забързано се отдалечаваше, почувства нажежения под през подметките на обувките си. Плътен, бързо придвижващ се пушек изпълни коридора. Усещаше нарастващото налягане като пара в котел — сякаш самият въздух беше станал запалим, готов всеки момент да избухне като огромно нажежено кълбо.

Той вдъхна рязко и веднага получи пристъп на остра кашлица. Имаше усещането, че горещината бе изсушила гърдите му.

Чайлдс не спря. Запълзя напред на ръце и крака, с потръпващи конвулсивно рамене, а дланите му залепваха за нагорещения под, докато достигна до някаква отворена врата. Добра се пълзешком вътре, затвори я с ритник и легна по гръб, за да поеме дъх. В спалнята димната завеса не беше така плътна, въпреки че редиците от легла сякаш плуваха в бързо движеща се мъгла. Изправи се с усилие на крака, добра се до най-близкото легло и смъкна чаршафите.

Без да се изправя, съедини двата чаршафа, припълзя до друго легло и свали още чаршафи, отказвайки да признае безнадеждността на действията си.

Точно докато навързваше останалите чаршафи, със сълзящи очи и превит от острата болка в гърдите, Чайлдс чу приглушените ридания.

Огледа се наоколо, несигурен откъде идват. Чуваше се само далечният шум от пожара. Наведе се ниско над пода и огледа под леглата, но не откри там очертанията на спотаени тела. Довърши навързването на чаршафите, след това се запрепъва към затворената врата.

Отново се чува ридания.

Обърна се рязко, залитна, но опря гръб на вратата и плъзна поглед из стаята, внимателно взирайки се в разхвърляните завивки, изоставените кукли, във въртящите се из въздуха хартиени изрезки, в плакатите, чиито ъгли бяха започнали да се извиват. Очилата му бяха зацапани от саждите и потта. Почисти ги с края на един чаршаф, без да престава да се ослушва за хлипанията. Звукът беше приглушен и слаб. Погледът му се прикова върху един вграден в стената гардероб в другия край на стаята.

Отвори вратите на гардероба и двете хлипащи и разтърсвани от ридания момичета, свити в тъмнината между стиковете за голф, ракетите за тенис и окачените дъждобрани, започнаха да пищят и да се дърпат уплашено от него.

Чайлдс протегна ръка и момичето, чието рамо докосна, потрепери и запищя още по-силно, опитвайки се да се скрие във вътрешността на гардероба. Той хвана ръката ѝ и я отдръпна от другото момиче, обръщайки главата ѝ към себе си, за да види лицето ѝ. Успя само да забележи, че е от по-малките ученички, когато осветлението в стаята угасна.

Той я изгуби в тъмнината и писъци пронизаха всичко наоколо. Чайлдс коленичи и затърси пипнешком. Откри двете треперещи тела и ги прегърна.

— Не се плашете! — каза успокоително, но долови трепването в собствения си глас. — Огънят е изгорил кабелите на първия етаж, затова изгасна осветлението. — Те продължаваха да се дърпат от него. — Хайде, вие ме познавате. Аз съм мистър Чайлдс. Аз ще ви изведа оттук, разбирате ли? — Той ги притискаше към себе си. — Всичките ви приятелки ви чакат отвън. Вече сигурно се тревожат, нали? — Онези на площадката... О, Господи! Трябва да се върне при тях, преди да е станало твърде късно! — Хайде, сега ще слезем по стълбището, а

след това ще можете да разкажете на приятелите си колко вълнуващо е било. Само се спускаме бързо надолу по стъпалата и вече ще бъдем вЪн.

Слабото, изплашено гласче с усилие надмогваше хлипанията.

— Стъ... стълбите целите... са в пла... пламъци.

Той погали мъничката главица и я притисна към гърдите си.

— Ще минем по другото стълбище. Не си ли спомняте пожарната шахта и каменните стъпала, които водят към изхода? Те не могат да се запалят, значи няма от какво да се страхуваме. Спомнихте ли си кой съм? Мистър Чайлдс! Обзалагам се, че някога сте идвали да разгледате моя кабинет по компютърно обучение, нали?

Сякаш по мълчаливо взаимно съгласие двете момичета се хвърлиха в обятията му и той прегърна плътно малките треперещи тела. Усети сълзите им да се стичат по врата и гърдите му. Без да говори повече, повдигна момичетата и тръгна обратно по късата пътека между двете редици легла. Бе притиснал към себе си двете деца, чието тегло изобщо не затрудняваше движенията му. Залитна, но продължи да върви, използвайки за ориентир червената светеща линия, за която бе сигурен, че се процежда през пролуката под затворената врата на спалнята.

Още някакъв звук се вля в глухия тътен, но звукът идваше отдалеч, някъде извън сградата на училището, и с всяка изминала секунда се усилваше. Приближаваща сирена.

Двете момичета — едното в пижама, а другото в дълга до глезените нощница — скриха лицата си в гърдите на Чайлдс, разтърсени от пристъп на мъчителна кашлица.

— Опитайте се да не вдишвате прекалено дълбоко — каза им той, като с усилие преглъщаше, за да облекчи малко парещата болка в гърлото си. Хавлиената кърпа бе паднала от раменете му и се бе загубила.

Когато стигнаха до вратата, Чайлдс пусна момичетата и заопипва пода за оставените чаршафи. Пръстите му напипаха плата и той нави чаршафите, опрял коляно на пода, а двете уплашени деца стояха до него.

Положи усилия да говори спокойно, без да допуска в гласа му да се промъкнат нотки на страх:

— Познавам ви и двете, убеден съм в това, но дори ако ставаше въпрос за живота ми, пак нямаше да мога да си спомня вашите имена. Ще ми ги кажете ли?

— Сенди — произнесе в ухото му едно треперещо гласче.

— Чудесно име. А ти? — попита той и притегли другото момиче към себе си. — Няма ли да ми кажеш своето?

— Рейчъл — със заекване отвърна то.

— Добро момиче. Сега ме слушайте внимателно, Рейчъл и Сенди: ще отворя тази врата и ще изляза навън, но искам вие да стоите тук и да ме изчакате.

Пръстчетата се забиха дълбоко в кожата му.

— Обещавам, че всичко ще бъде наред. Няма да ме има само няколко минути.

— Моля ви, не ни изоставяйте!

Не разбра коя от двете беше извикала.

— Трябва да помогна на няколко от по-големите момичета. Те не са далеч, трябва да отида и да ги взема. — Отдели ръцете им от себе си, мразейки се, че го прави, но нямаше друг избор. Те се опитваха да го задържат, но той преметна през рамо чаршафите и затърси с ръка бравата на вратата. Дали беше от топлината на собствената му длан, или бравата бе наистина нажежена? Блъсна и отвори широко вратата. Изгарящата въздушна вълна нахлу в спалнята.

Като прикриваше очите си, той надникна в коридора и остана слисан колко бързо бе напреднал огънят. Отново чу страховития тътен още щом излезе от спалнята. Никакви писъци и молби за помощ не се чуваха. Разбираше добре какво точно се бе случило...

И все пак трябваше да провери. Трябваше да бъде сигурен, ако съществуваше и минимален шанс.

— Стойте там! — извика той към двете ужасени, притиснали се едно в друго десетгодишни момичета. Втурна се напред, ниско наведен, без да обръща внимание на парещите болки по кожата си. Непоносимо беше усещането за нейното обтягане, струваше му се, че ще се разкъса. Оттласна се от стената, а навързаните чаршафи се влачеха след него.

Чайлдс стигна до широката площадка пред стълбището, където само една малка част от пода все още не беше в пламъци. Причудливи форми от дим се носеха на гъсти талази към тавана.

Вече не можеше да докосне парапета, който бе част от издаващата се над стълбището площадка, защото тя бе погълната от огъня. Само от време на време, когато пламъците се спускаха пониско, Чайлдс можеше да вижда отделни части от стълбището.

Само че вече нямаше стълбище, а само горящи парчета дърво, стърчащи от стената. Нямаше я вече и междинната площадка. Всичко се бе сринало в преизподнята на зейналата отдолу огнена бездна.

Чайлдс се върна в спалнята, прекалено изтощен, за да могат сълзите да отприщят мъката му, очите му бяха замъглени от стелесия се на плътни талази дим. Трите чаршафа останаха на пода в коридора, където вече бяха започнали да горят. Едва вървеше, опирайки се с едната ръка на стената, но не спираше, защото знаеше, че това щеше да бъде фатално. Ускори крачка, когато видя, че двете момичета бяха до вратата на спалнята. Молеше се те да го бяха послушали, да не бяха тръгнали в противоположната посока, а по-далеч от приближаващия се огън. А ако се объркаха в сгъстяващата се димна мъгла?

Вратата беше отворена и той я блъсна силно, така че тя се удари с трясък в едно нощно шкафче. Сянката на Чайлдс се чернееше на фона на мекото червено-жълто сияние, идващо откъм коридора. Сенди и Рейчъл, сгушили се една в друга върху най-близкото легло, го гледаха с разширени от страх очи.

— Хайде! — каза той и двете деца доловиха безизразните нотки в гласа му. — Ще ви изведе оттук.

Те изтичаха към него и той ги взе на ръце. Сега му се струваха тежки, но той щеше да успее. Каквото и да му костваше, щеше да спаси поне тези две деца. Чайлдс се обърна и тръгна по дългия коридор, далеч от сърцето на бушуващата стихия, докато всичко около тях — стени, тавани, дървеният под — беше нагорещено до червено, димеше, готово да избухне в една поглъщаща всичко по пътя си огнена стихия. Едва виждаше, черен плащ бавно затъмняваше съзнанието му, гърлото му конвулсивно се стягаше. Подът близо до една от стените внезапно се запали, принуждавайки го да извърне глава встрани и да продължи напред, опирайки се на отсрещните стени. Двете момичета гледаха безмълвно. Бяха обвинили ръце около врата му и стояха напълно неподвижно, силно уплашени, но вярващи в него. Вероятно бяха изплакали най-дълбокия си ужас, когато са били сами в гардероба.

Известно време бяха в полумрак, тъй като пушекът бе затъмнил дори пламъците зад тях, но друго, не толкова ярко сияние скоро се появи отпред. Въпреки че тази непостоянна светлина им служеше за ориентир, те не ѝ се зарадваха. Чайлдс се бе надявал, че аварийното стълбище бе достатъчно отдалечено, за да остане незасегнато от огъня в приземния етаж.

След като си проправяше път пипнешком, почти ослепял, но придвижвайки се, без да отделя гръб от стената, той най-после достигна до каменната площадка в горната част на стълбището. Чайлдс падна на ръце и колене. Сенди и Рейчъл се свлякоха до него и зачакаха да премине кашлицата му, докато самите те също кашляха задавено в шепите си.

Когато се съвзе достатъчно, за да се изправи до металните перила на стълбището, Чайлдс подаде глава над тях. Стълбището служеше като комин — пушекът се издигаше нагоре и завиваше по коридора, по който току-що бяха дошли. През горещите облаци успя да зърне, че огънят идваше едновременно от няколко коридора под тях.

Все още имаше шанс да се измъкнат — ако по пътя не се задушат от собствената си кашлица.

Придърпа двете момичета към себе си и застана на колене, така че лицето му беше на едно ниво с техните.

— Скоро ще бъдем отвън! — започна той с пресипнал и напрегнат глас. — Ще се спуснем по стълбата и след няколко минути ще бъдем отвън. Стъпалата са каменни и аз вече ви казах, че те не могат да се запалят, но ще трябва да се пазим, когато минаваме край коридорите. — Бръкна в джобовете си. — Рейчъл, ти сложи тази кърпа върху устата и носа си. — Тя послушно пое кърпата и изпълни желанието му. — Сенди, страхувам се, че ще трябва да развалим твоята нощница. — Той хвана долния ѝ край, откъсна дълго парче плат и след това го уви около врата ѝ, така че устата и носът ѝ останаха скрити. Изправи се на крака, но продължаваше да стои леко прегърбен. — Добре, хайде да тръгваме.

Чайлдс ги улови за ръка и ги поведе по първия отрязък от стълбището, като се придържаше към стената и възможно по-далеч от талазите дим. Колкото по-надолу слизаха, толкова по-силна ставаше горещината.

Сенди и Рейчъл се дърпаха назад и Чайлдс трябваше да ги води за ръце, за да ги накара да продължат. Когато стигнаха на завоя между първите и вторите етажи, той ги закри с тялото си, предпазвайки ги от огъня. Коленете на Рейчъл трепереха, когато се отпусна на междинната площадка. Той разбра по осветеното ѝ от пожара лице, че няма да може да слезе сама до изхода. Чайлдс свали якето си и го наметна на главата ѝ, а след това я взе на ръце. Тя се отпусна тежко, вече в полусъзнание. Може би така беше по-добре — сега щеше да му бъде по-лесно да я носи. Хвана отново Сенди за ръка и продължи да слиза, като я прикриваше с тялото си, доколкото това беше възможно.

— Вече сме съвсем близо! — на висок глас я окуражи той.

В отговор ръката ѝ се обви около лакътя му. За миг пред него изплува лицето на Габи с очила и той едва не изкрепя името ѝ. Сега неговите колене омекнаха. Бавно, без да отделя гръб от стената, се свлече надолу и седна върху стъпалата, с Рейчъл в обятията си, която бе напълно покрита с якето и почти нямаща представа какво се случва в момента. Сенди го затегли за рамото, накара го да се изправи отново, повтаряйки, че няма нито секунда за почивка.

Той се вгледа в извърнатото към него опушено от дима личице, по което танцуваха отблясъци от пожара.

— Вече сме съвсем близо — повтори му тя неговите думи.

„Съвсем близо“ — непрекъснато си повтаряше той, скоро щяха да преминат и последните стъпала. Но силите му бързо го напускаха, погълнати от непрестанна суха, дразнеща кашлица, с всяка глътка въздух поемаше все по-голямо количество от задушавашите изпарения. Едва успяваше да види къде трябваше да постави крак. Зрението му бе замъглено от неспирно стичащите се парещи сълзи, които така бяха раздразнили очите му, че за него бе болезнено дори да ги затвори...

... И Сенди го дърпаше надолу. Босите ѝ крака се огънаха, така че изтощеното ѝ малко телце започна да се навежда все по-ниско. Накрая той я влачеше надолу по каменните стъпала, стиснал здраво ръката ѝ.

... Мозъкът му се бунтуваше, изпълнен с видения за лунни камъни, за Габи, за разкъсани и обезобразени тела, за пронизващи злоради очи, за Ейми — разранена и обляна в кърви, гърчеща се върху

тревата, и за бялото сияние на лунния рог, което проникваше през облаците от пушек, от чийто долен връх капеше кръв...

... И той губеше съзнание, бавно потъваше в мрак с всяка следваща крачка надолу по стълбището, изпусна ръката на Сенди, а неговата докосна нагрятото каменно стъпало, опирайки се на него, бавно се отпусна надолу, за да даде на превитото си тяло кратка почивка, предавайки се на задушавачата горещина, дори когато знаеше, че оставаше още съвсем малко разстояние, само още едно крило стъпала, само още едно...

Едва долови със замрелите си сетива нещо, което ставаше под тях. Повдигна на лакът проснатото си по дължината на стъпалото тяло.

Гласове. Чуваше гласове. Викове. Тъмни силуети на фона на пламъците, извиващи се към тях от един коридор на приземния етаж. По стълбите се заизкачваха човешки фигури. Идваха към него...

* * *

ЛУНЕН КАМЪК

(Potassium aluminium silicate KAlSi_3O_8)

Плътност: 2,57

Твърдост: 6

Показатели за проницаемост: 1,519–1,526 (ниски)

Разновидност на фелспара, лунният камък излъчва слаб, но характерен флуоресцентен блясък, когато бъде подложен на въздействието на рентгенови лъчи.

Лунен камък — наречен е така, защото под въздействието на светлина по повърхността му заблестяват сребристи пламъчета, наподобяващи по своята чистота лунната светлина.

Цвят — обикновено бял, известен сред минералозите като „шилеризация“, от немската дума „shiller“, която означава „многоцветно сияние“.

Находища — в Шри Ланка, Мадагаскар и Бирма.

Оуврой загаси цигарата си и разтри с пръсти очите си. Седеше в трапезарията, осветена от една толкова ниско спусната над потъмненото стъкло лампа, че останалите части на стаята тънеха в мрак. Всекидневната се намираше зад квадратния портал — две малки стаи, съединени в едно. Тази промяна сам беше замислил и осъществил, когато двамата с Джоузи се нанесоха тук преди девет години. Тогава инспекторът имаше достатъчно сили едновременно и за своята кариера, и за поддръжката на жилището. Там светеше само една лампа, телевизорът беше изключен, а завесите — спуснати.

„Нищо“ — помисли той, погледна своите бележки и гласно произнесе думата:

— Нищо.

Мъничкото бижу бе просто една неясна препратка, която не му даваше спокойствие.

И така, защо лунен камък?

Асоциация с луната?

Подреди бележките пред себе си с една ръка, разгъвайки ги ветрилообразно като печеливши карти за игра.

* * *

Ейми Себая бе предположила, че Муун е някакво име. Но Чайлдс подсъзнателно бе възприел луната като символ.

Един символ, който може би се свързваше с някакво име?

Оуврой посегна към пакета с цигари, видя, че бе празен и го запрати в другия край на масата. Изправи се, протегна ръце нагоре и изпъна тяло, след това обиколи веднъж масата. Отново седна, разтри слепоочията си с пръсти, сетне ги склучи на тила. Самото бижу нямаше особена стойност на улика. А защо не? То нямаше стойност за полицията. Но камъчето притежаваше определено значение за убиеца. Проверката из бижутерските магазини в Лондон, и неговите околности не беше му разкрила нищо до този момент, въпреки че самият камък не можеше да бъде купен от всекиго. Очевидно човекът, когото търсеха, ги купуваше от града, но никога не пазаруваше повторно в един и същи магазин.

Уморените му очи се спряха върху купчината книги, поставени върху тъмното стъкло. Прочитането на повечето от тях се бе оказало безсмислено, защото информацията, от която се нуждаеше, се съдържаше само в три или четири от книгите. Търсеше всичко, свързано с луната, а още по-точно — със значението ѝ като мистичен символ.

— Лунатик! — беше му се скарала Джоузи, преди да отиде да си легне.

„Не моята лунна лудост, Джоузи, а тази на някой друг!“ — помисли си уморено той. Попитайте който и да е полицай дали броят на престъпленията нараства необяснимо по време на пълнолуние. Пълнолунието прави агресивни умопобърканите! Оуврой беше подчертал една от своите бележки: „Ако луната може да въздейства върху водните маси на планетата, защо тогава да не въздейства и върху мозъка, който представлява една полутечна материя?“. А тези, които вярваха в подобни неща, твърдяха, че две новолуния в рамките на един месец носят катастрофални последствия. Две новолуния бе имало през май, когато бяха извършени малтретирането и обезобразяването на човешки тела. Тази интуитивна догадка също бе подчертана сред останалите бележки.

Друго широко разпространено вярване бе, че оплождащата сила на луната може да се проявява на земята чрез разрушителната мощ на онези, които владеят окултните сили. Въпреки умората си, инспекторът се усмихна при мисълта за древните хора, които се съвкупявали на открито под лунната светлина. Интересно схващане, но не можеше да го изложи пред комисаря.

Взе червен маркер и огради изписаната с главни букви дума *обезобразяване*, след това я свърза с линия към друга — *ритуално*. Близо до нея изписа *жертва*. Може би по-точната дума беше *жертвоприношение*.

Жертвоприношение пред кого? Пред луната! Не, трябваше да има някаква логика, дори това да бе логиката на един луд. Тогава към някакво лунно божество може би? Изглежда, че в тази област на боготворене преобладаваха богините, затова нека да приемем, че жертвоприношението е към някоя от богините на луната. Божичко, ако можеха само да го видят отнякъде момчетата от участъка?

Добре! Съществуваха само няколко богини на луната, върху които си струваше да разсъждава. Да погледнем още веднъж списъка:

Диана

Артемис

Селена

Другите три, които всъщност бяха същите:

Агриопа — гръцка

Шеол — юдейска = Хеката

Нефис — египетска

Хеката. Защо името на тази му напомняше нещо, макар и много отдавна забравено и неясно? Попадането на нейното име по време на проучванията му го бе насочило към по-задълбочено запознаване с култовете към луната и свързаните с тях божества и богини. (Изглежда, че тя бе най-популярна сред всички богини, но защо това трябваше да означава нещо? Да погледнем — какво друго знаем за нея?)

Хеката. Богиня на мъртвите. Спиритически обреди, свързани с нея. Дъщеря на титана Персей и Астерия. Покровителка и наставница на вещиците. (Наистина ли започваше да вярва във всичко това?) Хеката. Ключарка на Ада, унищожителка на призраците от подземния свят. Нощем напуска царството на Хадес и броди по земята, съпроводвана от кучета и душите на мъртвите, с коси, виещи се като разгневени змии, и глас, наподобяващ кучешки лай. Любимото ѝ нощно убежище било близо до едно езеро, наречено *Арлишрантиам феизис*, т.е. „езеро на убийствата“. (Биваше си я тази дума.)

Хеката. Притежателка на най-страшните тайни за тъмните сили, майка на магьосничките. (Какво точно му напомняше това име?)

Хеката. Също като луната, тя имала променлив и нестабилен характер. Понякога била благосклонна и майчински любвеобилна, проявявала се като съпруга и лечителка, бдяла над житата и стадата. Но другата страна на нейната природа — мрачна страна — постепенно надделяла над първата. Тя се превърнала в божество на ужаса, в богиня с тяло на змия и три глави — кучешка, конска и лъвска. Като в роман на Едгар Алън По. По дяволите, не можеше да повярва, че той бе преписал всичко това. Поне бе проявил достатъчно мъдрост, като реши да направи това проучване вкъщи.

Оуврой протегна ръка между купчините от книги, за да вземе вече преполовената чаша с кафе, правейки отвратителна гримаса, когато устните му докоснаха утайката от дъното. Остави чашата и се отпусна в креслото. Докъде щеше да го изведе всичко това? Пропиляно проучване или в него наистина имаше нещо логично? Имаха работа с човек с извратено и деформирано съзнание, който изкормваше мъртвите и обезобразяваше телата на жертвите. Някой, който оставяше в тях лунен камък като визитна картичка, който изпитваше наслада от психическите терзания на жертвите си. Не можеше да се нарече приятна личност. Но дали този някой извършваше жертвоприношения към лунно божество? Или още по-точно — към някоя от богините на луната?

Не, нямаше никаква логика.

Но неговата кауза със сигурност беше налудничава.

Защо Хеката му се бе сторила така позната? Какво му напомняше това име? Нещо, което беше виждал някъде...

Оуврой тежко изпъшка. Нямаше полза, вече бе достатъчно уморен, за да се напряга. Всичко кръжеше неистово в мислите му и нищо не се проясняваше. Легло. Малко сън. Разговор с Джоузи — божичко, та сега беше ли време за разговори? Щеше да поговори с нея на сутринта, тя винаги успяваше да му помогне да подреди мислите си. А може би бе тръгнал в напълно погрешна посока? Лунни богини, жреци, принасящи жертви, лунни камъни, хора със свръхчувствителни психични възприятия. Животът по време на дежурствата бе къде-къде по-лесен и прост!

Оуврой се изправи до масата, пъхнал ръце в джобовете си, и прегледа за последен път разпръснатите върху нея бележки.

Накрая повдигна рамене, загаси осветлението и отиде да си легне...

... А когато се събуди на сутринта, отговорът беше пред него, също като бледата светлина на неоновата лампа, разкъсваща мъглата. Не ярка, не особено силна, но все пак малка светлинка в дъното на тунела.

Забравил своята умора, инспекторът бързо се измъкна от завивките.

* * *

Пълнолуние...

* * *

— С кого разговарям?

— Здравей, татко!

— Здравей, мъниче!

— Татко, вече уча в ново училище.

— Да, зная, мама току-що ми го каза. Успя ли вече да си намериш нови приятелки?

— Ами-и... една, всъщност две, но още не съм сигурна за Луси. Но ми липсва моето истинско училище, татко!

— Още мъничко, Габи, само до началото на лятната ваканция.

— Значи тогава отново ще се върнем в нашата къща?

— Не ти ли харесва да бъдеш при баба?

— О, да, но у дома е по-хубаво. Баба ме глези, тя все още ме смята за малко момиченце.

— Не разбира ли, че вече си станала голяма?

— Не, но не е виновна, прави го само от добри чувства.

Той се разсмя.

— Възползвай се от добрите й намерения, котенце, иначе ти отдавна си пораснала.

— Всички гоми казват същото. — „Гоми“ бе тяхната специална дума за големи хора. — Скоро ли ще дойдеш да ме видиш, татенце? Нарисувала съм няколко картини за теб. Баба ми е много ядосана заради стените, но не ми удари шамар. Тя никога не ме удря. Ще дойдеш ли да ме видиш, татко?

Чайлдс се поколеба.

— Не зная, Габи. Искам да дойда, но...

— Да не би да имаш прекалено много работа в твоите училища? Казах на приятелките си, че си учител, но Луси не ми повярва. Учителите не преподавали видеоигри. Опитах се да ѝ обясня, татко, но

знаеш колко невъзприемчиви са понякога децата. През ваканцията мога ли да дойда при теб?

Всичко бе така несигурно в мислите му, но въпреки това той ѝ отговори с „Да“.

— Но този път не искам да пътувам по море, татко — каза тя след първите мигове на удоволствие от предстоящото изживяване.

— Няма, ще дойдеш със самолет, както обикновено.

— Исках да кажа, че не искам да се разхождам с лодка като миналия път!

— Когато обиколихме острова с малка моторна лодка и влязохме във всички онези красиви пясъчни плажове? Мислех, че ти харесваше.

— Вече не обичам водата.

Нямаше какво да каже повече.

— Но защо, Габи?

Мълчание в слушалката.

— Може ли и мама да дойде?

— Да, разбира се, ако има желание. Вероятно ще разреши да останеш за един месец при мен?

„Зарежи тези уклончиви отговори, тази мрачна несигурност — каза си той. — Остави се тези обещания да те изведат до другия бряг. Мисли за тях като противодействие срещу онова, което предстои да се случи.“

— Наистина ли? Наистина ли го мислеше? Че мога да остана при теб за по-дълго от две седмици?

— Майка ти трябва да реши.

— Ще я помолиш ли още сега?

— Не, Габи, не веднага. Има нещо, което се нуждае... ами нуждае се да бъде изяснено. Тогавя вече ще зная всичко със сигурност.

— Няма да забравиш, че обеща?

— Няма да забравя.

— Добре, татко. Мис Падълс е тук и иска да ти каже „Здравей“.

— Кажй й „мяу“ от мен.

— Тя също ти казва „мяу“. Не истински, но съм сигурна, че си го мисли. Баба купи плетен панер за нея, но тя предпочита да спи върху хладилника.

— Баба ли?

— Глупчо. Искаш ли пак да говориш с мама? След това ще ми прочете една приказка преди сън.

Не, той искаше да я попита за водата. Малките деца често развиваха внезапни и необясними страхове, които продължаваха известно време и след това изчезваха бързо, но Чайлдс се бе разтревожил от думите на Габи. Възможно бе да е гледала неподходящ за възрастта ѝ филм по телевизията или пък някое от другите деца ѝ бе разказало история за удавници. Нямаше значение — от известно време и самият той не беше луд по водата.

— Моля те, извикай мама на телефона. А аз съвсем скоро ще ти се обадя.

— Да. Обичам те, татко!

За част от секундата, за един ужасяващ миг Чайлдс помисли, че никога повече няма да чуе дъщеря си да изрича това. Усещането отмина като прохладен бриз, просвирил в листата на дърветата.

— И аз те обичам, Габи!

Тя му предаде шест кратки звучни целувки, а той ѝ върна една голяма.

Преди да остави слушалката, тя вметна:

— О, татко, и кажи на Анабел, че ми липсва. Разкажи ѝ за моето ново училище.

Чу изтракването от поставянето на слушалката върху масичката и заглъхващия глас на Габи, която отиваше да потърси майка си.

Дали беше чул неправилно? Вероятно Габи искаше да каже „Ейми“. Кажи на Ейми, че ми липсва... Малката ѝ приятелка беше мъртва, Габи вече знаеше това, Фран ѝ бе обяснила, че Анабел няма да се върне.

— Пак съм аз, Джон — прозвуча, както винаги, припряно гласът на Фран.

Чайлдс потръпна, искаше да проясни мислите си.

— Фран, Габи нормално ли се държа през последните няколко дни?

— Едва ли. Преместването я е разстроило повече, отколкото е склонна да покаже. Смяната на училищата винаги е съпроводено с леки травми. — Гласът ѝ се промени. — Изпитах особено усещане, когато започна да ме разпитваш за Габи днес.

— Няма никакви предчувствия, Фран. Наистина. Скоро говорила ли е за Анабел пред теб?

— Няколко пъти. Но не със страх, както би предположил. Какво те кара да ми задаваш този въпрос?

— Просто останах с впечатлението, че тя мисли своята приятелка за жива.

Фран не отговори веднага, накрая каза:

— Напоследък Габи често сънува, нямам предвид лоши сънища, кошмари или нещо от този род. Отскоро е започнала да говори много насън.

— Споменава ли в бълнуванията си Анабел?

— В началото — веднъж или два пъти, но след това не. Мисля, че се е примирила, че няма да я види никога повече.

— Откъде се появи у нея този внезапен страх от водата?

— Какво?

— Изглежда, че вече не може да понася вода и лодки.

— Това е ново за мен. Можех да разбера, ако беше страх от огън — след онова, което преживя. Но от вода? Това не мога да си обясня.

— Казала ли си й за „Ла Роше“?

— Разбира се. Нейният татко е герой — тя заслужава да го знае.

— Герой? Едва ли.

— И скромнен при това.

— Неколцина от местните биха искали да разберат как съм се озовал така бързо в училището, дори преди Пожарната служба да е била известена.

— Но полицията със сигурност не те подозира.

— Не бих бил така уверен в думите ти. Да кажем само, че до този момент никой не ме е потупал окуражително по рамото.

— О, Джон, не мога да повярвам! Не е възможно да са толкова глупави! Самият ти едва се измъкна жив оттам. Освен това спаси онези две малки същества...

— И оставих други седем да загинат.

— Опитал си се да ги спасиш, направил си всичко, което е било по силите ти. Ти ми разказа това, Джон.

— Всичко се случи заради мен.

— Престани да се правиш на прекален мъченик и започни да говориш разумно. Нямах основание да се самообвиняваш само защото

някакъв психопат те е нарочил, за да осъществи своята вендата. Нищо от онова, което се е случило, не е било под твой контрол. А сега ми кажи в какво могат да те упрекнат онези полицейски кратуни.

— Трябва да видиш нещата и от тяхната гледна точка.

— Точно така ги виждам, по дяволите!

— Искаха да разберат какво ме е накарало да отида в училището още преди пожарът да лумне.

— Сигурно ти е било трудно да им обясниш. Разкажи го на мен още веднъж.

— Вече ти казах, Фран. Хайде да не повтаряме всичко отначало. Както и да е, но техните въпроси идваха един след друг още докато бях на кислородно поддържане в болницата.

— Неблагодарници!

— Имаха едно изгоряло училище, няколко загинали, убит полицейски служител — как очакваше да реагират? Вече за втори път се оказвам на мястото на престъплението преди всички останали.

— Значи те подозират в палеж и убийство. Страхотно! Джон, защо, по дяволите, не се върнеш тук още сега: ще се качиш на първия самолет, който тръгва сутринта. Защо не оставиш зад себе си всичко това?

— Не мисля, че предложението ти ще им се хареса.

— Не могат да те задържат там.

— Може би могат... Няма да си тръгна, Фран. Все още не.

Раздразнението ѝ премина в непресторен гняв:

— Защо?

— Защото То е тук. А докато е тук, ти и Габи сте в безопасност, нима не проумяваш?

Фран го разбираше отлично. И му го каза. С тих глас.

Чайлдс прекоси всекидневната, насочвайки се към малката редица бутилки, наредени върху лавицата на отсрещната стена. Взе бутилката с уиски и развъртя капачката. И спря. „Това няма да помогне — каза си. — Не и тази нощ.“

Върна бутилката върху лавицата.

Стаята тънеше в полумрак, осветявана само от слабата светлина на една настолна лампа. Завесите бяха прибрани от двете страни на

прозореца, отворен навън към нощта, и той забеляза, че небето беше зловещо синьо. Чайлдс спусна завесите на по-близкия до него прозорец, този от фасадната страна на къщата, а след това прекоси стаята и застана до отсрещния. Луната беше бледа, почти без блясък. Плоска и тънка, все още не се бе издигнала до безоблачните си владения.

С ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на домашните си джинси, Чайлдс отиде до масичката за кафе, разположена почти в средата на стаята. Движенията му бяха бавни, почти безцелни, само изражението му не можеше да се нарече безгрижно. Във вътрешния му поглед се четеше напрегнатост, която му придаваше едновременно необичайно уморен и бдителен вид. Стоеше, изправен до масата, със сведени очи. В тях проблясваше твърда решителност.

Седна върху канапето с лице към масичката, наведе се и опря лакти на коленете си, съсредоточен в малкия кръгъл предмет върху полираната повърхност.

Отражението от лампата придаваше топлота на леденото сияние на лунния камък. Воднистосиньото по него излъчваше непрестанно преливащи се в различни нюанси малки студени отблясъци.

Чайлдс се взираше във вътрешността на лунния камък, както някой ясновидец от древността щеше да се взре в кристалното кълбо, омагьосан от преливащите се сенки. Всъщност той се взираше отвъд вътрешността, може би търсец най-тъмните части на своето собствено съзнание. Но едновременно с това търсеше още нещо — опитваше се да установи контакт, връзка, един *входящ код*.

Но откри само имена. И неземни лица. Нели, Патрисия, Адел, Каролайн, Изабел, Сара-Джейн. И Катрин Бейтс, икономката — всички мъртви. Пепелище. Естел Пипрели. Пепел.

Анабел. Мъртва.

Но: Жанет — жива. Ейми — милата Ейми! — жива. Габи — жива.

Странно, но последните три не видя така ясно в своето прозрение. Мислите за тях бяха повърхностни, някак неуместни, не бяха част от това ново усещане.

Мислите му се задържаха върху мъртвите.

Дори към онези, които не беше познавал.

Проститутката. Момчето, изтръгнато от своя гроб. Старецът с разрязаната челна кост. Останалите от лудницата. Не искаше да извика лицата им в мислите си, нито да чува техните гласове, защото сега търсеше нещо друго — или някой друг. Но техните лица и гласове оживяваха пред него, пулсираха болезнено в съзнанието му, вибрираха... разрастваха се, избледняваха... увеличаваха се, а след това се смалваха... Един издуващ се и спадащ ефимерен балон, обвита в мъгла топка... луна.

... Той се задъха, ръката му се стрелна към челото, болката — неочаквана и пронизваща — надделяваше над тъпата болка, която го бе измъчвала през целия ден. Той се отпусна тежко на канапето.

Съзнанието му почти се бе добрало до...

— Вивиан?

— Да?

— Обажда се Джонатан Чайлдс. Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно.

От другата страна на линията мълчаха известно време.

— Само да затворя вратата — каза Вивиан. Чайлдс предположи, че в другата стая бе Пол Себая. — Как сте, Джонатан? Възстановихте ли се след ужасяващото преживяване?

— Добре съм — отвърна той. И мислено добави: „Поне физически!“.

— Ейми много се гордее с вас. Аз — също.

— Бих искал...

— Зная. Иска ви се да можехте да спасите и останалите момичета. Но сте направили всичко, което е било по силите ви, трябва да проумеете това. Надявам се, че скоро ще заловят лудия, който е отговорен за пожара. Е, предполагам, че не искате да губите време в бърбрене с мен. Ейми почива в стаята си, но мога да ви свържа. Сигурна съм, че не е заспала, защото бях с нея само преди няколко минути — всъщност говорехме за вас. Ще се зарадва, че се обаждате.

— Сигурна ли сте, че няма да ви затрудни?

Вивиан тихичко се засмя.

— Напълно. Хм... май ще е по-добре да се кача незабелязано горе, отколкото да я извикам отгук.

— Баща й ли?

— Баща й. Не е толкова лош, за какъвто навярно го смятате, Джонатан, само му харесва хората да мислят така за него. Ще свикне и ще омекне накрая, ще видите. Сега ще оставя слушалката и ще се кача при Ейми.

Той зачака. Главата продължаваше да го боли, същата тъпа болка като преди. Изпукване в слушалката, след което се чу гласът на Ейми.

— Джон? Да не се е случило нещо?

— Не, Ейми. Искях да чуя гласа ти, това е всичко. Изведнъж усетих такава потребност.

— Радвам се, че позвъни.

— Как се чувстваш?

— По същия начин, както когато се обади днес следобед. Непрекъснато ми се спи, но това е от лекарствата, които вземам. Никакви усложнения. Лекарят се обади по телефона по-рано тази вечер и каза, че порезните рани не са опасни, за каквито първоначално ги бил взел. „Възстановявам се чудесно“, ако трябва да го цитирам точно. Утре ще мога да ставам и да излизам навън, затова познай къде първо ще отида?

— Не, Ейми, не тук. Все още не.

— Зная къде искам да бъда, Джон, и с кого искам да съм. Безсмислено е да спорим. През последните няколко дни имах време да размишлявам и мисля, че мога да загърбя ревността си към теб и Фран. Няма да е лесно, признавам. Но мога да го направя.

— Ейми, трябва да стоиш настрана.

— Кажи ми защо?

— Знаеш причината.

— Мислиш, че представляваш заплаха за мен?

— Опасен съм за всеки човек в този момент. Трябваше първо да преценя риска, едва тогава да се обадя на Габи тази вечер. Страхувам се дори да мисля за нея, защото чудовището би могло да открие новия й адрес чрез мен.

— Полицията скоро ще го залови. Невъзможно е да се измъкне от острова.

— Не мисля, че за него това вече има значение.

Отново остра, пронизваща болка. Чайлдс бързо пое въздух.

— Джон?

— Сега ще те оставя да си починеш, Ейми.

— Имах много време за почивка. Бих предпочела да поговорим.

— Утре.

В думата имаше някаква тревожна уклончивост.

— Да не би там да става нещо, за което не искаш да знаая? — предпазливо попита тя.

— Не — излъга той. — Предполагам, че вече се уморих да бъда само зрител, докато всички тези насилия продължават.

— Нищо не можеш да направиш. Сега е ред на полицията да изведе събитията до тяхната развръзка.

— Може би...

За втори път нещо в тона му не ѝ харесваше. Въпреки сериозността, в него се долавяше гняв, сдържана, но кипяща отвътрешна ярост. Беше я почувствала, когато бе вдигнала слушалката — още преди той да бе заговорил, сякаш малки гневни пламъчета се бяха придвижили по телефонната линия. Допускаше немислимото и го осъзнаваше. Но защо тогава се чувстваше така неестествено отпусната?

— Сега отивай да спиш! — каза той. — Почивай.

Ейми изведнъж се почувства изтощена, сякаш той бе издал заповед, която тялото ѝ не смееше да не изпълни. Умората беше непреодолима.

— Джон...

— До утре, Ейми.

Гласът му беше слаб и празен, като далечно ехо. Усещаше слушалката странно тежка.

— До утре тогава — отвърна тя с нелепо натежали над очите клепачи. „Какво е това — хипноза по телефона!“ — Джон... — понечи да възрази, но необяснимо защо почувства, че няма сили да довърши изречението.

— Не можеш да си представиш колко много те обичам, Ейми.

— Мога да си представя...

Чу се изщракване и връзката бе прекъсната. Едно внезапно пронизващо усещане за загуба отново се събуди у нея. Но той ѝ беше казал да почива, да спи...

Слушалката се изплъзна между пръстите ѝ.

Чайлдс затвори телефона и се зачуди дали Ейми се чувстваше така уморена от лекарствата, които вземаше. Вероятно имаха както сънотворен, така и болкоуспокоителен ефект. Отиде в банята да наплиска лицето си, също почувствал умора, но колко парадоксално — мисълта му бе съвсем ясна и свежа. Напълни мивката със студена вода, наведе се над нея и плиска лицето си, като всеки път задържаеше за малко мокрите си пръсти върху очите. Накрая се изправи и видя отражението си в огледалото. Вгледа се в собствените си очи, забелязвайки червените възпалени линии около ръбовете на контактните лещи.

И ако огледалата можеха да отразяват ореоли, той щеше да забележи късите, преливащи се от бяло до виолетово лъчи на ефирната енергия, които трептяха около него, излъчвани от собственото му тяло.

Чайлдс избърса лицето и ръцете си, после се върна в осветената в приглушена светлина всекидневна. Отново се отпусна върху канапето до масичката за кафе и за пореден път тази вечер не се поддаде на изкушението си да отпие уиски. Искаше всичките му сетива да възприемат ясно, нямаше да рискува с нищо, което можеше да ги притъпи. Лунният камък му се стори по-ярък, сините пламъчета в него вече не се виждаха.

Отново болки в главата, като леки повтарящи се удари с върха на нож. Но той нямаше да се откаже. Единствено внезапната, непреодолима потребност да поговори с Ейми беше прекъснала изключително дългия процес. А преди това — силната нужда да чуе гласа на Габи. Вече нямаше да има повече прекъсвания, защото знаеше, че Ейми и Габи са в безопасност, далеч от всяко зло. Можеше да съсредоточи своите мисли. Но го болеше. Господи, каква болка изпитваше! Затвори очи и продължи да вижда камъка.

Отвори ги, когато дочу шепот.

Чайлдс се огледа. Шепнещите гласове спряха. Той бе единственият обитател в тази стая. Отново затвори очи.

Сега пак чуваше приглушен шепот.

Остави мозъкът му да се потопи в тези звуци, да бъде погълнат от тях и да ги попие. Всичко стана така бързо и неочаквано, твърде скоро след опита му да изпраща мисли. Полетът на мисълта му бе плавен и без сътресения, а приземяването — безпрепятствено, в една предварително подготвена територия.

Шепот.

Гласове.

Някои от тях разпозна. Една част принадлежаха на момичетата от „Ла Роше“, същите онези, които бяха се слели в една обща купчина плът, когато бяха пропаднали в огнената бездна, изпепелени изцяло, кремирани в една обща купчинка пепел.

Други.

Едно малко, пискливо гласче като на Габи, но не нейното.

Други.

Обезумели дори в смъртта.

Той почти усещаше тяхното присъствие.

Гласове, които предупреждаваха.

Гласове, които го приветстваха.

Мислите му тръгнаха след тях. А лунният камък, който сега бе самата луна, се издуваше и пулсираше, ставаше все по-голям, заплашителен...

И този път той проникна докрай в извратените и перверзно-налудничави мисли на другото същество...

* * *

Ако полицай Донъдли не считаше живота за свещен дар — дори този на зайците, които спираха насред шосето, парализирани от фаровете на автомобилите нощем — тогава никога нямаше да изгуби колата, която трябваше да следи.

Скрит в патрулната кола, полицаят бе наблюдавал как Чайлдс излезе пред къщата, осветена от ярката луна, как се качи във взетото под наем рено и потегли към тънещите в сенки алеи. След като първо бе настроил радиопредавателя на специалните честоти, за да съобщи, че заподозреният бе излязъл от къщи, полицаят потегли след реното, като караше на достатъчно близко, но безопасно разстояние зад Чайлдс.

Дивият заек беше изскочил малко преди един завой на шосето и Донъдли успя да натисне спирачките точно навреме, за да не прегази глупавото животно. Говореше се, че зайците се влияят силно от пълнолунието и в дните преди него започват да се държат странно.

Дивият заек (или питомният) — Донъдли никога нямаше да разбере разликата — бе седнал върху задните си крака на шосето, точно в неговото платно, изплашен и треперещ. Едното му око зееше като черна дупка, въпреки че блестеше от отразената светлина на фаровете, и ядосаният полицаѝ трябваше да слезе от колата и буквално да изрита встрани втрещеното животно.

Когато най-после полицаят поднови своето преследване и премина завоя, червените светлини от габаритите на реното вече не се виждаха.

Сякаш колата, заедно с шофьора, бе погълната от обляната в лунна светлина местност.

* * *

Сънят на Ейми беше прекъснат от позвъняване на входната врата, а след това долитащите до стаята ѝ гласове я събудиха напълно. Единият от тях със сигурност беше на баща ѝ и звучеше ядосано. Тя отметна завивките, премигвайки сънено, отиде до вратата на спалнята и лекичко я откряна, така че да чува какво става долу.

Баща ѝ явно се оплакваше, че го безпокоят в този час. Стори ѝ се, че разпознава гласовете и на другите двама. Ейми отиде до майка си, която стоеше по нощница на междинната площадка на стълбището и надничаше през перилата към тримата мъже, скупчени в антрето на долния етаж. Единият бе Пол Себая, а другите двама — полицейски инспектор Робилиард и Оуврой. Ейми се запита какво правеше Оуврой на острова. Тя застана до майка си и се заслуша.

— Това е нелепо, Робилиард — казваше Пол Себая. — От къде на къде, дявол да го вземе, ние трябва да знаем къде се намира той! Искрено ви уверявам, че бих бил щастлив очите ми никога вече да не го видят.

— Трябва да разберем дали мис Себая не е говорила с него по телефона — отговори му Оуврой.

— Предполагам, че се е обаждал на дъщеря ми няколко пъти през последните дни, но съм убеден, че Ейми няма представа точно къде е той тази нощ.

Ейми и майка ѝ се спогледаха.

— Иди облечи халата си и слез долу — тихо прошепна Вивиан на дъщеря си, а самата тя започна да слиза. — Инспекторе — заговори тя още от стълбата, — Ейми наистина разговаря с Джонатан по-рано тази вечер.

Пол Себая погледна към съпругата си с явна изненада и раздразнение.

— Така ли? — каза Оуврой и изчака тя да слезе в антрето. — Ще бъде ли възможно в такъв случай да разговарям с мис Себая? Случаят е спешен.

— Вижте какво — намеси се Пол Себая, — дъщеря ми спи и не трябва да бъде безпокоена. Все още не се е възстановила след катастрофата.

— Няма нищо — чу се гласът на Ейми.

Себая се обърна и видя дъщеря си, която се спускаше по стълбището. Ейми едва го погледна — всъщност тя почти не му говореше, откакто бе научила, че е ударил Чайлдс в болницата.

Оуврой загрижено се втренчи в превързаното око на момичето, а след това в обездвижващата превръзка на ръката. Ходеше някак сковано и малко накуцваше. Белези от заздравяващи рани по лицето и по ръцете загрозяваха гладката, придобила златист загар кожа, която той помнеше така добре от предишните им срещи. Искрено се надяваше, че нито един от белезите няма да се запази за дълго.

— Извинете ни, че ви тревожим по това време, мис Себая — извини се Робилиард с вид, който недвусмислено издаваше неговото неудобство, засилвано от все още отворената зад гърба му врата на антрето, — но както вече обяснихме на мистър Себая, касае се за изключително важен проблем.

— Не се тревожете за това, инспекторе — отвърна му Ейми. — Ако е свързано с Джон, самата аз съм повече от готова да помогна. Нещо лошо ли се е случило?

— Трябва да почиваш, Ейми — не я укори, а по-скоро ѝ напомни Пол Себая.

— Глупости. Знаеш, че лекарят каза, че от утре мога да ставам и да се разхождам навън.

— Със съжаление узнах за катастрофата — заговори Оуврой. — Джон ми каза за вашите рани.

Въпреки че с нетърпение искаше да научи причината за посещението им, Ейми успя да се усмихне.

— Явно, че няма сериозни увреждания, зрението ми няма да пострада. Превръзката служи по-скоро, за да го предпазва от инфекция. А сега трябва да ми кажете какво става. Моля ви!

Вивиан отиде до дъщеря си, обви ръка около кръста ѝ и я притисна към себе си.

— Преди няколко часа мистър Чайлдс е изчезнал от своята къща — каза инспектор Робилиард. През отворената врата зад него Ейми виждаше, че в алеята пред дома им бяха паркирани няколко полицейски коли. — Един от патрулиращите полицаи — продължи инспекторът, — който... наблюдаваше Чайлдс, е изгубил колата, докато карал след него.

— Питаме се дали Джон не ви е телефонирал, за да ви каже къде отива — продължи Оуврой, потривайки слепоочието си с пожълтял от никотина пръст.

Ейми погледна подозрително към полицаите.

— Да, обади се по телефона, но не спомена, че ще излиза. Стори ми се уморен. Но защо искате да знаете къде е отишъл? Подозренията към него вече не са ли отпаднали?

— Той никога не е бил под подозрение, що се отнася до мен, мис Себая — отвърна Оуврой, поглеждайки към своя колега с леко, но неприкрито презрение. — Качих се на най-късния самолет за острова, защото исках да поговоря с него. Надявам се също, че ще помогна на островната полиция да извърши един арест.

Спря, за да си поеме дълбоко дъх, след това изгледа всички присъстващи.

— Виждате ли, открихме самоличността на човека, отговорен за цялата тази истерия. Някой, когото проверихме и за когото сме сигурни, че все още е тук, на острова. Някой, който може да се добере до Джонатан Чайлдс преди нас.

* * *

Чайлдс остана известно време в реното, внезапно обзет от силен страх.

То го бе накарало да дойде тук, като бе изпратило в съзнанието му изображението на голямо, осветено от лунните лъчи езеро. На острова не съществуваше такова огромно езеро, но имаше обширно водно пространство — една долина, потопена преди много, много години, в която бяха удавени дървета и изоставени къщи, за да се образува водоем, преграден от язовирна стена.

Един глас — не, нещо още по-малко — една мисъл го бе подмамила, бе го прилъгала да дойде тук чрез обещание.

Вдъхновителят на тази съблазън нямаше форма, нито материя. Когато Чайлдс се съсредоточи, собственото му съзнание насочи периферните си мисли навътре, към една почти ясно оформена мисъл — само едно меко сребристо сияние, едно лунно изображение, което блестеше ослепително на прага на съзнанието му и затъмняваше всички други изображения.

То бе поискало от него да дойде тук и Чайлдс не се бе противил. Обещанието?

Край на убийствата. Край на мъчението. Може би отговор на личната загадка, касаеща способността на Чайлдс.

Тази мисъл го накара да прекоси с колата пустия път, за да дойде тук. Когато бе потеглил от дома си, беше сигурен, че е следен, вероятно от патрулираща полицейска кола, защото допускаше, че бе поставен под денонощно наблюдение, но скоро светлините от фаровете на колата отзад изчезнаха. Вероятно другият шофьор се бе отклонил по някоя от страничните алеи. А може би Чайлдс бе станал параноик? И можеше ли да бъде обвиняван за това?

Въпреки сезона, нощта бе хладна, морски вятър подухваше над сушата, за да ѝ дари облекчение след горещината на деня. Въпреки че бе облечен в пуловер и плътни джинси, този хлад предизвика студени тръпки по гърба му. Той вдигна яката на якето си. Кръглата луна все още плуваше, незасенчена от облаци, и къпеше околността в студено бяло сияние. То придаваше плосък вид на всичко — с изключение на сенките, които бяха дълбоки и се чернееха застрашително. Небето бе така ярко осветено от своята кръгла нощна лампа, че звездите по него се виждаха едва над линията на далечния хребет. Докато вървеше към язовирната стена, Чайлдс имаше усещането, че околността бе застинала под този зловещ мъртвешки блясък.

Беше нащрек, непрекъснато оглеждаше района наоколо с ясното съзнание, че всяко застинало неподвижно същество лесно би се сляло с околността — толкова мрачни бяха сенките, застинали в странни, причудливи форми. Ето онзи самотен храст можеше да е някакво приклекло животно, а дървеният пън с протегнати встрани дебели коренища можеше да се окаже седнал човек. Един дебел клон вляво от него лесно би могъл да скрие някоя дебнеща фигура, а ниските храсти малко по-нататък осигуряваха идеално прикритие за притаил се хищник.

Вече се питаше дали всъщност не съжалява, че не бе проследен от патрулната кола. Може би трябваше да позвъни на Робилиард, преди да излезе от къщи. Но как щеше да обясни на инспектора, който беше, меко казано, скептично настроен човек, че преди известно време съзнанието му бе установило контакт с нечие друго съзнание? Различното този път бе, че сливането на съзнанията бе пълно. Чайлдс го бе предизвикал — беше търсил упорито, бе опитвал в различни посоки. Първоначално бе изненадал другия със силата си и след това бе погълнат от него.

От Другия.

Как да обясни на инспектора безмълвното мъчително интелектуално сражение, което бе последвало, щом съществото започна да го тормози с ужасяващи видения, които се бяха появявали в миналото? Как му разкриваше отново картините на убийствата като на забавен кинокадър, всеки от който съдържа в себе си чувства, миризми, болката и страха на действителното събитие. И всичко в хаотичен безпорядък:

Старецът, едва съпротивляващ се срещу острието на триона, което разрязваше челото му...

Неподправеният ужас в очите на Жанет, окачена на стълбището, с увиснало над шахтата тяло и задушаваша се от затягащата се около гърлото ѝ вратовръзка...

Проститутката, чиито разкъсани вътрешности Чайлдс бе видял в самото начало, но тогава все още не знаеше, че това поставя началото на един кошмар...

Овъглената и обезформена ръка на Кели...

Осветеното от пламъци училище още преди пожара да бе започнал...

Мъртвото момче, извадено от гроба, и разрязаното му телце, захвърлените му върху тревата разлагащи се вътрешности...

Анабел. Горката малка Анабел, погрешно отвлечена вместо Габи, нейните отсечени пръсти, поставени в кафявата кесия...

За първи път беше очевиден на потресаващата смърт на Естел Пипрели, лежаща безпомощно върху пода, със счупен врат, и огнената пътека, която като змия пълзеше към нея...

Да обясни повторната среща с мъртвите на един прагматичен служител на закона! Да му обясни как бе разбрал къде щеше да го чака То: че в главата му се бе появило изображението на огромно езеро, чиято повърхност изглеждаше като от сребро под лунната светлина! И че тук, на това място, щеше да се реши всичко! Такива неща не можеха да се обяснят или излагат в логичен ред — можеха единствено да бъдат почувствани или приети само чрез вярата. Не бяха мнозина, които изповядваха такава вяра. През по-голяма част от живота си и Чайлдс не бе един от тях.

Вече бе прекосил окосения паркинг — парче земя, изчистено от храстите и дърветата. Отклони се от тесния път, който лъкатушно следваше бреговете на язовира. Изкачи се по камъните, които като широки стъпала извеждаха върху язовирната стена, и започна да се разхожда по тясната пътека, минаваща по дължината на стената, обезопасена от двете страни с двоен ред високи до кръста перила. В едната си част бетонната стена бе по-висока, защото под пътеката имаше много дъгообразно извити процепи, от които трябваше да изтича излишната вода, в случай че язовирът се препълнеше. Масивни бетонни колони укрепваха парапета през равни отсечки. Графитни надписи по тях сочеха времето и имената на туристите, които бяха се разхождали тук. Тъмни очертания на проникналите в бетона треви пълзяха по широките прорези между плочките на пътеката. Зад високата част заплашително се издигаше водната кула — осмоъгълна постройка, вградена като част от цялото съоръжение, през която водата се стичаше надолу към помпената станция.

Чайлдс се отправи нататък с разпиляна от нощния вятър коса. Чувстваше се несигурен, уязвим пред неизвестното и непрекъснато се взираше в пътеката пред себе си. Лунната светлина неестествено проникваше през всичко наоколо и го правеше да изглежда нереално и лишено от цвят. Водната повърхност изглеждаше дотолкова гладка и

твърда, сякаш беше нагънат вълнообразно алуминиев лист. Мощта на огромните водни маси под отразяващата светлинна повърхност насищаше атмосферата със злокобно присъствие. Падането в него означаваше да бъдеш погълнат в дълбините на мастиленочерния свят отдолу, да бъдеш по-скоро премазан, а не удавен.

Докато се изкачваше към издигнатата част на стената, под която се намираха аварийните шлюзове, Чайлдс преброи стъпалата — бяха точно седем. Стигна до средата и зачака — сам и изплашен, изпълнен с решителност.

От своето място Чайлдс чуваше шума на морето, дори можеше да види белите гребени на гонещите се вълни, така ясна беше нощта. Топъл въздух облъхна лицето му, когато се наведе над парапета и погледна към долината под язовирната стена. Тя се спускаше надолу и се извиваше като огромно бетонно корито, под което се намираха отточните канали, отвеждащи излишната вода към морето. Недалеч от коритото се белееше помпена станция, а зад нея се виждаше блестящата и равна повърхност на басейна за замърсени води към преработващия комбинат. По-нататък в долината се мяркаха случайни светлини, идващи от къщите, чиито обитатели оставаха будни до късно през нощта. Чайлдс завидя на безгрижния им уют.

Нещо размаха криле пред очите му, но движението бе твърде бързо и неуверено, за да бъде изплашена птица. Може би прилеп се бе скрил в тъмните сенки. Тихият звук от движението на крилата му приличаше на ударите на изплашено сърце.

Докато стоеше надвесен, с лице като безформена бяла маска под студения блясък на луната, виденията отново нахлуха в съзнанието му, връхлитайки го с подновена мощ. Чайлдс не за първи път се удивляваше на озлоблението и жестокостта на техния вдъхновител. Последните няколко дни той непрекъснато бе търсил и проверявал интелектуалната си сила. Бе насочвал енергията на съзнанието си навън, бе започнал да приема и разбира уникалните си способности, които бяха направили възможни тези негови опити. Вече не се съпротивляваше на онова, за чието съществуване бе усещал подсъзнателно, но което бе отричал толкова много години. И това вътрешно самоопознаване беше изострило възприятията му, придавайки нова енергия на загадъчната му способност.

Беше си спомнил за един приятел от детските си години, за когото знаеше, че ще загине под колелата на мотоциклет. Нещастният случай бе станал няколко седмици след неговото предчувствие. Също и за един чичо, когото виждаше рядко и за когото разбра, че ще бъде повален от болно сърце след тяхната последна среща. Няколко месеца по-късно същият този чичо легна, парализиран от артериална склероза. Смъртта на собствената си майка „видя“ много преди ракът да бе изтощил тялото ѝ.

Баща му го бе наказал жестоко за направеното през сълзи разкритие. По същия начин го бе пребил безмилостно, когато духът на майка му бе дошъл при него, момчето. Беше го премазал от бой, спомняше си Чайлдс, защото реши, че прозрението на детето бе причинило смъртта на майката, че то бе предизвикало нейния ужасен край. Би го така, че в старанието си му бе счупил носа и три ребра. И го бе накарал да потвърди чрез заплахи пред санитарите и дежурния лекар от спешното отделение, че момчето, разстроено от смъртта на своята майка, бе паднало от стълбището в собствения си дом.

И най-лошото бе, че в последвалите дни момчето само бе започнало да вярва в основателността на причините, предизвикали безмилостното отношение на бащата. Бе повярвало, че прозрението му наистина бе причинило смъртта на майката, също като гибелното въздействие от проклятието на някоя зла фея. А с това откритие се появи съзнанието за вината му за злополуката с неговия приятел и убеждението, че той е предизвикал заболяването в сърцето на чичото.

Чувството за вина го измъчваше много повече от раните от побоя и не след дълго, когато избухна треската, която бе резултат не толкова от нараняванията, а от непрекъснато задълбочаващите му се угризения, мозъкът му сам бе издигнал защитна преграда. Отвъд нея останаха съзнанието за неговата необикновена способност и чувството за вина, защото двете вървяха заедно.

И преди три години убиецът беше проникнал през тази стена, беше превърнал малката пукнатина в порой.

Подсъзнателната част от неговия мозък дори го бе направила свидетел на собственото му нещастие от детството — една забравена задълго част от живота му, която все още чакаше отговор на своите въпроси.

Отговорите естествено пораждаха нови загадки, но те бяха свързани с естеството на човешката психика, загадки, които може би щяха да останат неразкрити, защото съдържаха в себе си тайните на живота и на самия интелект.

Такива мисли занимаваха Чайлдс, докато чакаше, опрян на парапета на язовирната стена. Те предизвикваха у него едно напирасо и все пак плахо чувство за удовлетворение, сякаш беше изправен пред критичния праг на необикновените си възприятия. Когато повдигна очи нагоре, забеляза, че дори мъртвешкото сияние на луната бе необикновено силно и разпръскваше по нощното небе необичайна жизненост. Напрежение обтегна всяка фибра от тялото на Чайлдс.

Усещаше, че вече не е сам.

Погледна назад в посоката, от която беше дошъл. Там не се забелязваше никакво движение.

Погледна напред към другия край на стената, където имаше повече дървета и гъсти храсти и друга пътека, идваща откъм лъкатушното шосе.

Там нещо помръдна.

То го бе наблюдавало изпод прикритието на нощта и се усмихваше сатанински.

Така — най-после той бе тук.

Тяхното време бе настъпило. Сега, при пълнолуние.

То излезе от сенките на дърветата и тръгна към стената.

* * *

Ако страхът имаше граници, то Чайлдс мислеше, че бе достигнал до техния краен предел. Откри, че трябва да потърси опора в парапета, за да остане прав — краката му изведнъж бяха отслабнали. Дори ръцете му висяха безпомощно, усилията на мускулите му бяха напразни.

То беше на стената. Една черна, тромаво движеща се фигура под лунната светлина приближаваше към него. Огромното набито тяло се накланяше бавно от страна на страна — едно необичайно тътрещо се движение, в което нямаше и следа от палавост.

Докато фигурата се приближаваше, Чайлдс вече чуваше тихото злорадо хихикане в главата си. Подигравателен кикот, който го вледени, парализира го.

„Господи, То проникна в съзнанието ми и сега е по-силно от когато и да е преди!“ — помисли Чайлдс и се хвана още по-здраво за парапета.

Не след дълго можа да види очертания от лунната светлина силует — огромни полегати рамене, сливащи се с цвета на къдрава сплъстена коса. Очертанието на носа, на брадата, на челото и скулите. И черната дупка, която трябваше да представлява голяма усмихваща се уста.

То идваше все по-близо. Подмина водната кула и част от грозното му тяло беше закрито от стъпалата към издигнатата част от стената, където стоеше Чайлдс. В продължение на няколко секунди се виждаха само главата и раменете му.

Очите му оставаха скрити от сенките — черни дупки, също така дълбоки и злокобни като езерото под тях.

То изкачи стъпалата, силуетът му изникваше бавно, сякаш излизаше от гробница — огромна ухилена глава с чорлави коси.

Идваше все по-близо, мислите му, изпреварили движението на тялото, вече достигаха Чайлдс. Но имаше още нещо смуцаващо в тази почти безформена маса, която по-скоро се влачеше, отколкото крачеше, нещо, което бавно, много бавно ставаше видимо с неговото приближаване. То спря, когато бе на по-малко от три метра от Чайлдс.

Едва тогава той можа да види отблизо това квадратно, осветено от луната лице, да забележи проницателните очи — малки и черни... Прозрението беше смайващо! Когато тя заговори, гласът не издаде с нищо нейния пол — така плътен и дрезгав прозвуча той.

— Аз... се... наслаждавах... на... играта — каза тя, като произнасяше бавно и отсечено всяка дума.

Глухият гърлен глас бе също така неприятен като смеха ѝ и се забиваше в него, причинявайки му почти физическа болка. Чайлдс се вкопчи още по-здраво в парапета.

Жената се дотътри с още около метър към него и той видя, че глезените ѝ, показали се изпод дългата широка пола, бяха подути и се разливаха над горните ръбове на обувките ѝ, сякаш плътта ѝ бе някаква полутечна маса. Беше облечена в огромен анорак, който падаше на широки мръсни гънки по огромното ѝ тяло.

Чайлдс напрегна волята си, за да се задържи прав. Главата му бучеше от объркани мисли, гърлото му се свиваше от гаденето в стомаха. Усещаше нейната лудост. Преглътна с усилие, в отчаян опит да възвърне напускащите го сили.

Единственото, което можа да каже, бе:

— Защо?

Думата излезе от устните му само като задавено изхъркване. Но тя разбра. Той долови, почувства смяната на настроението — приятното задоволство се бе стопило.

— За нея — отвърна тя със същия плътен безполов грач и изви врат, така че лицето ѝ да погледне към луната. — Моята повелителка!

Устата ѝ зейна отворена и той мерна кривите обезформени зъби в нея. Като издаваше свистящ звук, тя пое дълбоко въздух на малки пресекулки, сякаш вдишваше самата лунна светлина. Когато бавно обърна глава към него, в един кратък, вледеняващ миг луната се отрази в тези мрачни, жестоки очи и блясъкът сякаш извираше от тях, като че ли луната бе в нея и изпълваше цялото ѝ тяло, а очите бяха просто прозорци. Илюзията беше мимолетна, но видението за нея остана.

— Кажи ми... кажи ми коя си ти? — каза Чайлдс, вече несигурен дори в *собствената* си нормалност.

Жената с гигантския ръст го гледаше мълчаливо известно време с очи, в които вече нямаше предишното сияние, но в които сега светеше друг, различен от него пламък.

— Не знаеш ли? — бавно произнесе тя, но не така бавно, както първия път. — Не успя ли да научиш нещо от мен? Аз научих толкова много неща от теб, красавце мой.

— Не разбирам? — успя да каже Чайлдс, като се стараяше гласът му да не трепери и се молеше краката му да издържат. „Тя е само една жена — повтаряше си той, — а не «То». Само една жена!“ „Но една луда жена — обади се един подигравателен, кискащ се глас в главата му. — Една невероятно силна при това луда жена — продължаваше да го дразни същият глас. — И тя знае, че ти си ужасно изплашен, красавце мой.“

— Аз измъкнах момичето изпод носа ти. — Жената се изкиска. Настроението ѝ отново се бе сменило и промяната прониза Чайлдс, сякаш сетивата му бяха неразривно свързани с нейния мозък. — Не твоето момиче — сухо изрече тя — за нещастие. А другото малко момиченце. Как се гърчеше мъничкото съкровище, как конвулсивно потръпваше.

В него избухнаха първите искри на гнева, едно малко пламъче разкъса плаща на страха. Пламъкът се разрастваше и караше мрака да отстъпи част от територията си.

— Ти уби Анабел — с безизразен глас каза той.

— И онези другите. — Гласът ѝ прозвуча като тихо, доволно ръмжене. — Не забравяй и останалите. Онези момичета също бяха за моята повелителка.

Сега бризът духаше по-силно и по-студено и разгръщаше краищата на повдигнатата му яка. Донасяше със себе си соления мирис на море.

— Ти ги уби — повтори той.

— Огънят ги уби, красавце мой. Също и жената, която се опита да ме спре. Огънят уби и малоумните в лудницата. О, как се забавлявах в това място! — Огромното ѝ туловище се приближи към него и тя наведе съучастнически глава напред, сплъстените ѝ коси заблестяха под сребрилата светлина. Очите ѝ отново останаха скрити зад черните

дупки под челото ѝ. — Как се забавлявах в това място! — повтори, шепнейки, тя. — В моето убежище! Никой не вярваше на тези лунатици, никой не обръщаше внимание на техните досадни и несвързани брътвежи. Кой нормален човек би повярвал на онова, което правех с тях, когато останехме сами? Кой би повярвал на лудите? Беше толкова интересно и забавно. Жалко, че трябваше да свърши, но ти започваше да отгатваш всичко, нали, красавецо мой? А ти щеше да ме предадеш. Това много разгневи моята повелителка.

— Все още не разбирам. Каква повелителка? — попита Чайлдс, отделяйки едната си ръка от парапета.

Тя го погледна разнежено или на него му се стори, че това беше някакво гротескно подобие на нежност.

— Наистина ли не разбираш? Нима не си усещал нейната свещена сила да те изпълва? Могъществото на лунната богиня, което нараства и отслабва в съответствие с лунния цикъл? Нима не можеш да почувстваш нейната сила чрез нашите съзнания? Ти също притежаваш тази дарба, красавецо мой, нима не знаеш?

— Виденията?...

Тя започваше да губи търпение, раздражението ѝ се промъкваше и в неговите сетива.

— Наричай го както искаш, имената нямат значение. Когато двамата притежаваме тази дарба и щом нашите съзнания са заедно — както сега — нейната сила е така могъща... толкова красиво могъща. — Мисълта я накара да затаи дъх. Тялото ѝ се поклащаше от страна на страна.

Излъчващото се от нея умопомрачение беше отблъскващо.

— Не си ли спомняш какво направихме двамата с твоите машини? Онази наша игричка?

— Компютрите ли? — Той поклати глава в недоумение. — Ти накара думата *луна* да се изпише върху мониторите.

Тя се разсмя и смехът ѝ прозвуча заплашително.

— *Ти* накара думата да се появи в техните мисли. Не върху екраните на машините, миличък глупчо! Направихме го заедно, ти и аз, накарахме твоите скъпи момиченца да видят онова, което ние искахме да видят! А ти виждаше онова, което аз исках да виждаш!

Илюзия. Всичко беше илюзия и може би видени по този начин, събитията придобиваха някаква логика. Сега, когато знаеше, че нищо

от това не беше реално.

— Но защо — настоя той, — в името на Бога, защо те трябваше да умрат?

— Не в името на Бога, а в името на нашата богиня. Жертвени агнета, красавецо. И заради тяхната духовна енергия, колкото и незначителна да бе тя при повечето от тях. Но и интригуващо силна при жената, чийто врат счупих в сградата на училището.

— Мис Пипрели?

Огромните полегати рамене се повдигнаха безразлично.

— Ако това е била тя. Ти разбираш за каква енергия говоря, нали? Мисля, че предпочиташ да я наричаш „психична сила“ или с някакво друго измислено име. Енергията, скрита тук, вътре в това.

Тя посочи с дебелия си пръст към слепоочието си и Чайлдс потрепери при вида на огромните ѝ ръце. Силни, месести ръце, чиято плът се разливаше също както по тялото ѝ.

— Но енергията на жената не представляваше нищо в сравнение с твоята, красавецо, тя е изключителна. Аз проникнах в твоите мисли, докоснах се до твоя дух. Такава сила, а потискана в продължение на толкова много години! Но няма значение, тя вече ми принадлежи.

Жената се ухили и се приближи още към него.

— Ами онези, другите? — бързо попита Чайлдс, който се нуждаеше още от време, за да проникне гневът в него и да почерпи сила от яростта си. — Защо малтретира и обезобрази тях?

— Аз достигах до душите им, като изяждах техните вътрешни органи. Такъв беше начинът, нали разбираш, скъпи мой? Аз ги изкормвах и отново ги пълнех, но не с техните органи — не, техните органи не можеха да бъдат върнати в телата им, защото тогава можеха да се опитат да си върнат душите. А техните души принадлежаха на нашата повелителка. Но аз им оставях камъка, чрез който тя присъства на земята във физическия смисъл на думата. Ти си виждал земното проявление на нейния дух в лунния камък, нали, онзи мъничък пламък със синьо сияние, който е проекция на нейната свещена сила? Моят подарък към онези нещастници, които трябваше да умрат за нея.

„Луда. Тя е напълно луда. И сега се намира съвсем близо до мен.“

Ужас, вледеняващ и задушшаващ ужас го парализира за миг, когато жената протегна към него грамадната си ръка.

— Приготвила съм един за теб — прошепна тя, като се усмихваше на онова, което влагаше в думите си.

Върху протегнатата напред длан лежеше мъничък кръгъл камък, а може би това бе само резултат от въздействието на разстроения мозък на лудата жена върху неговото въображение? Защото тя наистина имаше такава способност. Въпреки своето умопомрачение, жената притежаваше невероятна психична сила. Но зад стените на бижутото се виждаше светлина, синьо сияние, усилено от луната. В пламъка на това сияние Чайлдс видя всички мъртви.

Надавайки прегракнал вик от страх и ярост, Чайлдс удари разтворената ръка и лунният камък полетя във въздуха — една миниатюрна падаща звезда, която угасна почти веднага в тъмната бездна, където се намираще долината под язовирната стена.

Лудата стоеше безмълвно пред него, с протегната напред ръка, а лицето ѝ, чиито очи оставаха скрити зад тъмни сенки, беше непроницаемо. Чайлдс също стоеше вцепенен. Въздухът между тях беше опасно нагнетен със статично електричество — енергиен поток, който със съскащ звук злокобно пълзеше по тялото му, така че всяко косъмче по него настръхна.

Една мисъл с разкъсваща болка проникна в съзнанието му и го накара да залитне.

Ейми, гърчеща се от болка край niskия зид встрани от пътя, с лице, от което като от игленик стърчаха ситни парченца стъкло, с врат, неестествено извит към ствола на едно дърво, с отворена уста, от която капеше кръв.

— *Fie!* — изкрещя той.

Мисълта изчезна.

А черната дупка върху лицето на жената бе нейната усмихваща се уста.

Чайлдс закри с ръка лицето си, когато го връхлетя следващото видение.

Жанет, увиснала от парапета, вратът ѝ стегнат жестоко от примката, която всъщност бе собствената ѝ вратовръзка, кожата на шията ѝ — сбръчкана и ожулена. Раздраният ѝ език постепенно се подаде навън между устните, продължи да расте на дължина като някакъв бавно измъкващ се синкаво-лилав червей, изпълзя надолу по брадата и увисна над пристегнатото ѝ гърло. Очите ѝ се обърнаха

нагоре, след това първо едното, а после и другото изскочиха от очните ямки и увиснаха върху бузите ѝ. Малка струйка бистра жълтеникава течност потече измежду краката ѝ, попи по белия ѝ чорап и започна да капе в стълбищната шахта.

— Това не е истина! — изкрещя той.

Габи лежеше, малкото ѝ бяло телце беше голо и не помръдваше, неподвижно и безмълвно като смъртта. Стомахът ѝ беше разрязан, топлите лепкави органи изскочиха навън, продължавайки да пулсират, докато се извиваха встрани, подобно на някакви лепнеци паразити. Устата ѝ започна да се отваря, докато малките хлъзгави нещица, които бяха нейната жива душа, я напускаха. Пръстите ѝ липсваха. Краката ѝ бяха осакатени нямаше ги двата големи пръста. Тя го викаше, викаше: „Тате-е... тате-е... татеее-еее...“.

— Илюзия! — изкрещя той.

Но съществото срещу него само се изсмя — дълбок гърлен звук, който бе също така перверзен като разстроения ѝ разсъдък.

Главата му отскочи встрани, когато някаква невидима сила го зашлеви безмилостно. Той докосна с ръка изтръпналата си буза и почувства горещината върху удареното място. Но тя не бе помръднала. Нейният подигравателен смях прониза мозъка му в мига, когато студени стоманени пръсти се забиха в слабините му, премазаха тестисите му в своята желязна хватка и той се преви на две от непоносима болка.

— Илюзия, а, красавецо мой? — достигна до него гласът ѝ.

Той изкрещя пронизително и се свлече на колене, когато невидимата сила се превърна в огън и проникна в ануса му. Разкъсващата болка достигна до стомаха и вътрешните му органи, превръщайки ги в тлееща жаравя.

— Илюзия? — злорадо попита тя.

И въпреки че болката надминаваше човешките представи за издръжливост, въпреки нажежения железен прът, изгарящ вътрешностите на тялото му, и неописуемата болка, която караше пръстите му да се забиват дълбоко в дланите и да притиска глава назад към бетонния парапет, Чайлдс разбра, че тя не е истинска. Потресаващата жестокост изместваше страха, а заедно със страха премахваше и нейния насилнически контрол върху мислите му.

Болката отслабна още с осъзнаването на тази мисъл. Но тя го бе оставила, изтощен и отпуснат безсилно върху бетонната стена. Чайлдс повдигна очи към извисяващата се над него мрачна фигура, която продължаваше да стои неподвижно.

— Илюзия — уверено повтори той, останал без дъх.

Гневът се изля върху него като ураганен повей, притискайки го към бетонната стена. Остра дразнеща болка в очите замъгли зрението му, пръстите му се вкопчиха в хлътналите контактни лещи и ги изтръгнаха навън. Хвърли смачканите целулридни люспици на пътеката и се опита да се изправи със стичащи се по лицето му сълзи.

Някаква невидима сила се опита да го повали отново, но той се задържа, протегна ръка към ръба на парапета и се надигна. „Не е истина — непрекъснато си повтаряше Чайлдс, — не е истина, не е истина!“ След това колебливо замахна към чудовището пред себе си. Не с тяло. Не с юмруци. Със своята мисъл. Той нанесе удара си срещу нея чрез своето съзнание.

Остана изненадан, когато я видя да потреперва.

Тя отново се нахвърли срещу него и Чайлдс се извъртя, извивайки гръб към парапета. Но този път мисловният удар бе по-мек, а въздействието му — по-слабо.

Той чу гласове, далечни и някак глухи, недействителни. Те бяха в съзнанието му, също така нереални като жестоките мисли, които тя му изпращаше. Чайлдс отново се прицели към нейното съзнание и усети как тя се присви. Беше невъзможно — знаеше, че беше невъзможно, — но ѝ причиняваше болка.

Гласовете станаха по-високи, но те все още идваха отвътре и нямаха нищо общо с нощта.

Стори му се, че тя също се вслушва, но за пореден път се опита да го уязви със своето тайно оръжие. Жестоки, раздиращи пръсти, които не съществуваха в действителност, се забиха в лицето му, хлътнаха в плътта, остри нокти разкъсваха кожата. Той усещаше техния натиск, но не и болката. Едно необикновено вибриране бе започнало да се разлива по тялото му, сякаш вибрациите се разпространяваха по кръвоносните му съдове, а гласовете се бяха скрили отново в главата му.

— Достатъчно! — дочу той дрезгавия ѝ лай. — Играта свърши за теб, красавецо мой.

Тя се загътри напред с ръце, протегнати към него като огромни кофи на товароподемна машина.

Яростта помогна. Чайлдс се прицели в огромното месесто лице с юмрук, свит като оръдейно гюлле. Улучи носа ѝ, но тя извърна лице, за да смекчи удара. Кръв потече от горната ѝ устна.

Тя изви ръката му и се озова върху него, почти премазвайки тялото му под огромната си маса. Въздухът излизаше със свистене през гърлото ѝ. Грубата ѝ ръка мина под брадата му, изви главата му нагоре и започна да я притиска назад с такава сила, че той помисли, че костите на врата му ще се пречупят. Пръстите му се склучиха около дебелата ѝ китка и се опитаха да я изтръгнат оттам, но тя беше твърде силна, прекалено, неопикуемо силна. Той замахваше към лицето ѝ, но тя само избягваше неговите удари. Гърбът му се изви над парапета и Чайлдс усети хладния повей на дълбокото празно пространство под себе си.

Краката му се отделиха от бетонната пътека и заритаха по месестото ѝ тяло.

Съзнанието му застина.

Той щеше да умре.

Странно, но усещаше бриза, който галеше лицето му. Усещаше и бездната, зейнала под него. Замъглените му очи виждаха единствено кръглия диск на луната, чиито краища бяха размити, виждаше как тя гледа равнодушно, осветявайки извърнатото му към небето лице. Чайлдс усещаше нейната отблъскваща миризма, изострена и сгорещена от борбата, а също и миризмата на тялото ѝ, задушаваща смрад от пот и нечистоплътност. Дотолкова изострени бяха възприятията му в този момент, че мислите му се сляха с нейните, техните отделни съзнания проникнаха едно в друго така, че той я позна, докосна се до умопомрачението в нея, отдръпвайки се назад, когато то се присви, сякаш се готвеше да го връхлети. А когато неговото съзнание се отдели от нея, той знаеше, че тя също чува надаващите пронизителни писъци гласове, защото сега те бяха в главите и на двамата.

Той губеше равновесие, тялото му увисна като на везни върху бетонния парапет. Тя го държеше в това положение, сякаш искаше да удължи този миг.

Но не, тя се оглеждаше, търсеше да разбере откъде идваха гласовете. Спря. Погледна към края на язовирната стена, чиято каменна повърхност изглеждаше омекотена от лунната светлина.

Чайлдс успя да се измести малко навътре, докато вниманието ѝ беше отклонено. Извърна глава и проследи погледа ѝ.

Видя призрачните силуети, приближаващи към тях.

* * *

Те изникваха от нощта като кълбета, виеща се пара — призрачни и безплътни, движещи се във въздуха изпарения, крехки въздушни образувания, почти безформени и нереални.

И все пак техни бяха гласовете, които виеха от болка в съзнанието на Чайлдс.

Първоначално изглеждаха като един, едно ефирно образувание от мъгли, което се движеше бавно по горната част на язовирната стена, но не след дълго бяха започнали да се отделят, да се различават на отделни части с постоянно променяща се форма, докато се превърнаха в различни същности. Постепенно придобиваха определена форма.

Хватката на жената върху него се поразхлаби, когато тя се протегна напред с недоумяващо изражение, изписано върху огряното ѝ от луната подпухнало лице. В реакцията ѝ имаше нещо повече от смущение, но това Чайлдс долови чрез нейните мисли — то беше един вътрешен трепет, проблеснала искра на уплаха. Той се изплъзна от хватката ѝ и отново се свлече на пътеката. Мускулите на китките му все още трепереха от усилието, необходимо, за да прехвърли тялото си от вътрешната страна на парапета. Остана така, отпуснат върху студения бетон, облегнат на стената.

Тя едва ли забеляза движението му, така съсредоточено се взираха помътнелите ѝ очи в приближаващите се призрачни сенки. Челото ѝ бе набраздено от дълбоки бръчки, а огромните ѝ ръце на убиец продължаваха да притискат сключените си пръсти, сякаш Чайлдс все още се намираще между тях. Тя отстъпи крачка назад, месестата ѝ фигура застана с гръб към приближаващите се сенки само главата ѝ бе извърната в тяхната посока.

Все по-близо идваха те.

Чайлдс се почувства изтощен, като че ли тези нереални тела се подхранваха от неговата сила, материализираха се чрез неговата енергия. Но тялото на жената също се отпусна, защото те се захранваха едновременно и от нейното съзнание.

Той започна да проумява какво бе имала предвид тя, когато бе казала, че двамата притежават една и съща дарба и колко силна и красиво могъща е тя. Но дали тя наистина знаеше каква мощ можеше да обладава тази дарба? Постепенно ставаше ясно какво представляваха тези бавно променящи формата си призрачни видения. Електрически вълни разтърсиха Чайлдс и той се притисна до стената.

Жената... То... съществува... убиецът... стоеше по средата на бетонната пътека, подобно на гигантски каменен блок, когато бялата светлина на луната зловещо разкри приближаващите се сенки. Те придобиха ясни форми, не така безплътни.

Първата от сенките бе не по-голяма от невръстно момче. Едно съвсем малко дете. Много бледо. Момче, в чието тяло нямаше кръв, в чиито очи нямаше живот и което трепереше в своята голота. Невръстно момче, чието тяло е било изкормено и парчетата кожа висяха, обърнати навън. Устата му бе отворена и в нея имаше пръст и малки пълзящи бели червейчета, които обикновено се хранеха от гробовете. Изкривените му устни се движеха и въпреки че от тях не излизаше звук, думите му се чуваха.

— Ъ'ни и мо — казваше момчето и тези думи отекнаха почти слято и неразбираемо едновременно в съзнанието на Чайлдс и в това на жената, сякаш лакомите червеи, гризящи езика му, също се намесваха в неговите призрачни мисли.

— Ъ'ни и мо.

(Върни ми го.)

— И'гам и мо бано.

(Искам си го обратно.)

Оглозганата му до кост ръка се протегна напред за сърцето, което му е било откраднато.

Жената политна на една страна и сега бе неин ред да потърси опора в парапета.

Друга безплътна форма се появи след момчето, този път, както предположи Чайлдс, това бе фигурата на жена. По лицето ѝ имаше размазано червило, сякаш някаква безмилостна ръка — или може би

устни, не по-малко жестоки — бяха разнесли червения цвят. Спиралата се бе размила по миглите ѝ и се стичаше на гъсти черни вадички по страните ѝ, превръщайки лицето ѝ в налудничава маска на клоун. Също като момчето тя беше гола, торсът ѝ бе разрязан от гръдната кост до венериния триъгълник. Гърдите ѝ ги нямаше, а на техните места имаше само две кървави рани. Грубият шев се бе скъсал и от черния отвор стърчаха и падаха предмети, предизвикващи странно веселие, въпреки че никой не се смееше и не ги намираше забавни — четка за коса, будилник, дамско огледалце и дори малък транзисторен радиоапарат. Тя придърпваше краищата на раната като жена, която закопчава якето си, разтревожена да не загуби и други предмети, като че ли от тези чужди за тялото ѝ тела зависеше животът ѝ. *JB* размазаните от грима очи гореше омраза към жената, която така безмилостно бе плякосала нейното тяло.

Жената с широкия анорак бе вдигнала дебелия си грозен ръкав, за да ги задържи на разстояние от себе си.

Но един възрастен мъж се бе промъкнал между гротескно изрисуваната проститутка и треперещото момче с нелепа, похотлива усмивка върху помъдрялото от годините лице. Пижамата висеше като на закачалка върху костеливото му тяло, а луната огряваше очите му и им придаваше живот, блясък, усиливащ умопомраченото излъчване на тези очи. Засъхнала спечена кръв се чернееше на места върху мъртвешки бледото му лице, а главата му на около два сантиметра над веждите ставаше плоска и множество пълзящи твари се хранеха от откриващото се полутечно вещество. Старецът непрекъснато брътвеше (отново звукът съществуваше само в техните съзнания), сякаш студеният въздух и пълпещите червеи правеха нещо забавно с неговия отворен мозък.

Жената изпищя, а викът ѝ бе също така налудничав като брътвежите на стареца, и Чайлдс уплашено се сви към стената. Отказваше да повярва, но разбираше, че това наистина се случва.

Този път бе ред на жената да изкрещи:

— Това не е истина!

Безплътните фигури се скупчиха около нея, хващаха и дърпаха дрехите ѝ, издираха лицето ѝ със своите протегнати напред ръце. Момчето се повдигна на пръсти и посегна към една от черните дупки в лицето ѝ с надеждата да извади окото оттам.

Тя го отблъсна, но то пак се върна и сега се смееше весело на тази игра. Тя беше повалена на колене — или вероятно ужасът я бе накарал да коленичи — и започна да удря ръцете си в земята, като през цялото време крещеше: „Това не е истина, ти не съществуваши!“.

Те застинаха неподвижно и вторачиха очи в огромното присвито тяло на пътеката пред тях: старецът се кискаше тихичко, проститутката придържаше с ръце парчетата на своя разрязан корем, момчето продължаваше да повтаря, че си иска сърцето.

— Илюзия — прошепна Чайлдс и жената изкрещя срещу него:

— Накарай ги да се махнат, накарай ги да се махнат!

И за миг, докато мислите му се рееха на границата между реалността и илюзията, му се стори, че техните форми станаха побледи, че отново се превръщат в млечнобели валма от мъгла. Че отново се превръщат само в проекции на неговите мисли.

Малкото момиченце беше облечено с тънка зелена рокля от памучен плат, а на крачетата ѝ нямаше нито обувки, нито чорапчета, нямаше нито спортно яке, нито връхна дреха, която да я предпазва от студения нощен въздух. Едната половина от косите ѝ беше сплетена в плитка, завързана в долния край с панделка. Косите от другата страна на лицето ѝ бяха разпуснати и чорлави. Бузките на момиченцето блестяха като мокър мрамор и то вдигна мъничката си ръчичка към лицето си, за да избърше сълзите. Но ръчичката нямаше пръсти — само пет малки чуканчета със съсиреци кръв по тях.

— Анабел! — потресен промълви Чайлдс.

— Вече искам да се връщам вкъщи! — рече тя на треперещата жена с тъничък и писклив гласец, който напомни на Чайлдс за гласа на Габи.

Жената вдигна глава към небето и нададе вой — един продължителен виещ вик на болка, подет и многократно усилен от необятното водно пространство, вик, чието глухо ехо замираще като жален плач.

Момчето бръкна с ръка в очната ямка на жената и напъха тъничката си китка до свивката — или поне така се стори на Чайлдс. „Невъзможно! — повтори Чайлдс на себе си. — Това е само един кошмар!“ Но когато костеливите пръстчета се дръпнаха навън, оставяйки след себе си струящата тъмна течност, те стискаха нещо кръгло и блестящо от влага. Нещо, свързано с дълга тънка нишка,

която накрая се скъса и увисна надолу, залята от обилно стичаща се кръв.

Жената стоеше там, притиснала с ръка мократа дупка върху лицето си, за да спре изтичащата кръв. Пищеше и виеше, крещеше и умоляваше да бъде оставена на мира.

Но те нямаха намерение да я оставят — напротив, пристъпиха напред и протегнаха ръце към нея.

Тя се отскубна и като замахваше на всички страни, блъсна стареца, който политна така, че пихтиестото вещество и паразитите, размножили се в отворената му черепна кутия, се разпиляха на всички страни. Като продължаваше да се усмихва и да се кикоти налудничаво, той се наведе, взе втечняващия се мозък от бетонната пътека и отново го постави в отворената си черепна кутия със същата лекота, с която би свалил шапката си. Усетът бе абсурден — като на старец, нагласящ оскъдните косми по главата си след някой повей на вятъра.

Чайлдс се запита дали той самият накрая не беше изгубил разсъдъка си.

Жената отстъпваше назад... Препъна се в проснатите върху пътеката крака на Чайлдс и се хвана за ръба на парапета, за да запази равновесие. Продължи да се движи към другия край на язовирната стена, към водната кула, към убежището под дърветата и гъстите храсти, където се бе спотайвала преди това. Огрените от луната видения я следваха с протегнати ръце и с напрегнато втренчени в нея безжизнени очи. Продължиха нататък, подминавайки Чайлдс, сякаш той беше призракът — нереален, невидим.

Единствено малката фигура на Анабел се спря до него.

Чайлдс наблюдаваше отстъплението на олюляващата се жена, изпълнен с презрение към нея заради жестокостите, които раждаше нейното извратено и въпреки това необикновено съзнание, но не изпитваше удовлетворение от това потресаващо възмездие. Едната ѝ ръка притискаше празната очна кухня с пръсти, почернели от процеждащата се между тях кръв, но тя продължаваше да бяга, влачейки се по-далеч от връхлитащите я призрази. Накрая им обърна гръб, затътри се с ускорена крачка, а вледеняващият нощен кошмар даде сила на тежките ѝ крака с преливаща над глезените ѝ плът да я понесат напред с тромави подскоци.

Но скоро се закова на място. След това започна да се отдръпва назад от стъпалата, които преди това беше изкачила, подобно на вампир, излизащ от своята гробница.

Връщаше се към нетърпеливо протегнатите ръце на онези, които бяха вървели подире ѝ.

Чайлдс видя какво я бе накарало да спре — други безплътни фигури се изкачваха по стъпалата. Първо се показаха главите им, после раменете, гърдите. Те не бяха облечени с нощниците, с които бяха изгорели в пламъците, а с училищните си униформи от „Ла Роше“. Униформите бяха чисти и неопушени от огнените езици, въпреки че телата им бяха овъглени, без коси, черепите им — деформирани и опушени. Оголените от липсващите устни зъби се усмихваха злоещо и плътта висеше на тесни ивици от костите. Кели сочеше със съсухрена и овъглена ръка към тътрещото се туловище на жената, докато нейните придружителки се кискаха, като че ли Кели им бе прошепнала някаква неприлична шега.

... И мис Пипрели водеше групата, тлеещата ѝ глава бе отпусната върху рамото, изкривена неестествено, сякаш всеки момент щеше да се търкулне. Странно извитите ѝ нагоре очи блестяха ослепително на фона на почернелите кости и кожа и все пак бяха изпълнени с бездънна тъга, изпълнени с ридание...

... И икономката, която идваше след нея, събрала накуп своите момичета, проверяваща дали някое не се бе отделило, дали не се бе загубило. И всички те бяха невредими, а белезите от изгарянията не боляха, защото вече не съществуваха изпепеляващата болка.

Всичко беше замъглено и размито пред очите на Чайлдс, тъй като нямаше контактни лещи, но едновременно с това — някак кристално ясно в главата му. Виждаше ги дори когато сълзите изпълниха очите му при появата на момичетата, водени от директорката и вечно бдящата им икономка. За миг отново станаха цели и телата им оживяха — мис Пипрели с гордо вдигната глава и изпънато като свещ тяло, Кели — бърбреца и невъзмутима, както винаги, с протегната напред изящна и здрава ръка. Само очите им гледаха празно. Промяната трая част от секундата. Когато изкачиха стъпалата и застанаха пред замръзналата неподвижно жена, те отново бяха само овъглени и обезобразени трупове.

Виковете на жената се превърнаха в пронизителни писъци, когато носещите се във въздуха призраци се струпяха около нея. Безкръвните тела я затягаха безмилостно в обръча си, сграбчваха я, късаха я, биеха я с непрестанно сипеци се удари, които не би трябвало да причиняват болка, но които — необяснимо как — оставяха кървави следи върху нея. Незнайно как жертвите повалиха жената звяр по гръб. Тя повдигна огромната си ръка, за да прикрие лицето си, а с другата продължаваше да притиска очната си кухня. Чайлдс по-скоро усети, отколкото забеляза един неясен силует зад групата от призрачни фигури, който само наблюдаваше, а не участваше — силует на униформен мъж с дълбок разрез на гърлото, от който бавно се процеждаше кръв и който имаше същите размери като разтегнатите в усмивка устни върху восъчнобялото лице. Чайлдс си спомни за полицая, когото беше намерил заклан в патрулната кола при „Ла Роше“. Други сенки се движеха зад групата, но те нямаха определена форма и наистина можеха да бъдат просто издигащи се от водната повърхност мъгли. Но от тези ефимерни силуети долитаха смехове, стенания и виковете на отчаяние.

С гръб, отпуснат безсилно на стената, Чайлдс продължи да гледа, ужасен и парализиран, неспособен дори да извика.

Жената се облегна на бетонната стена, огромните ѝ широки рамене се извиха назад над парапета в опит да избяга от протегнатите към нея призрачни ръце. Тя се извърна, за да предпази лицето си. Струйка кръв се стече по пръстите ѝ и се разпръсна върху външния склон на язовирната стена, където вадичката продължи да се стича бавно надолу — една тъмна линия по огромната бетонна повърхност.

Онова, което последва, стана толкова бързо, че Чайлдс не можеше да каже със сигурност какво бе видял или по-скоро какво бе доловил със съзнанието си, защото разсъдъкът му продължаваше да твърди, че нищо от това не е реално, че изобщо не се случва в действителност.

Може би се бе опитала да се качи върху парапета в желанието си да избяга от тях.

Може би дори бе решила да скочи в своята безгранична болка и умопомрачение.

Или скупчените около нея сенки наистина бяха успели да повдигнат огромните като дървени трупи крака и я бяха блъснали

ОТВЪД.

Каквото и да се бе случило, Чайлдс видя как чудовищното туловище изчезва и чу нейния вик, който разкъса тишината на нощта.

Той затвори очи, прогонвайки лудостта, оттегляйки се зад мрака, който за нещастие не скриваше нищо. Всичко продължаваше да стои там, в раздвоеното му съзнание.

— О, господи! — изстена той. И отвори очи.

Силуетите сега бяха по-неясни, отново бяха се превърнали в променящи формата си ефирни изпарения. Те се събраха на бетонната пътека, очертанията им бяха неразличими и сякаш нагънати вълнообразно от полъха на морския бриз. Чайлдс смътно долавяше в далечината някакви други звуци и светлини. Анабел не беше помръднала. Стоеше близо до него, тъжна и мъничка, потънала в безутешна самота.

Чайлдс въздъхна уморено, бе спотаил твърде дълго въздуха в гърдите си. Той се отпусна изтощено. Главата му клюмна върху присвитите колене, лактите висяха край тялото му, а дланите му почиваха върху бетона като две мъртви животни, които се бяха претърколили по гръб. Обърнатите нагоре изкривени пръсти бяха като малки крачета, застинали във въздуха. Всичко бе свършило. Изтощен, Чайлдс се питаше дали някога щеше да проумее истинската и първична същност на тази жена, която толкова дълго време бе съществувала за него като една тайнствена мъчителна абстракция, като То — с умопомрачен разсъдък, като чудовище. Но тя притежаваше една толкова странна психична енергия, която бе не по-малко демонична. Надяваше се тази сила да бъде завинаги оставена в покой.

Чайлдс изпита отново студеното, коварно изтръпване по кожата си.

Повдигна глава и се загледа в стелеците се мъгли, където бе изчезнала жената. И очите му се разшириха от ужас, тялото му отново се разтрепери...

Защото — колкото и слабо да беше зрението му в момента — той различи очертанията на огромната ръка, чиито дебели пръсти се бяха забили като железни скоби в ръба на бетонния парапет.

— Не! — измърмори той едва чуто. — О, не! Дали в този момент безжизнените очи на Анабел не бяха го погледнали умоляващо?

Чайлдс с усилие коленичи, хвана се с трепереща ръка за парапета и се надигна. Първоначално му се стори, че краката му няма да удържат тежестта на тялото му, но силите му се възвърнаха като кръв, нахлуваща в отдавна обездвижен крайник.

Облегна се тежко на парапета и олюлявайки се, тръгна към вкопчените в бетонния ръб пръсти. Докато се приближаваше, мъглите като че ли отново започнаха да приемат ясни очертания. Краката му бяха нестабилни, а онова, което се бе случило, го бе направило странно безчувствен. Когато се приближи, млечнобелите безплътни фигури се разделиха.

Те го наблюдаваха — безучастни и далечни. Ухиленият старец с отворената черепна кутия. Голото момченце, хванало в своята крехка ръчица нещо бяло и кърваво, нещо, което се опитваше да напъха в дълбоката рана върху тялото си, сякаш за да замести с него своето откраднато сърце. Причудливо изрисуваната жена, чиито гърди липсваха и чиято кожа се издуваше върху корема, докато тя се опитваше да скрие черния отвор с разрязаните ивици плът. Момичетата от училището и икономката, с изкривени от ужас лица, овъглени фигури, чиито кости се белееха с матов блясък през отворите в разкъсаната и обезобразена плът. Униформеният мъж с двете насилени усмивки — едната над брадата му, а другата под нея. Естел Пипрели, която за миг отново бе невредима и която се взря изпитателно в очите на Чайлдс, а някакво общо усещане се предаде и на двамата.

Те наблюдаваха Чайлдс и чакаха.

Той достигна мястото, където ръката се бе прехвърлила през парапета и бе вкопчила пръсти в ръба на бетона, вибриращи от усилието да удържат цялата тежест на тялото ѝ. Чайлдс видя дебелия ѝ китка, прилепналия ръкав на анорака, чиято извивка се губеше в мрака на бездната.

Кръглото ѝ, огряно от луната лице бе точно под него, обляно от блестяща черна течност. От изваденото ѝ око се стичаше кръв. Едната ѝ ръка висеше безжизнена край тялото.

— Помогни... ми... — каза тя със своя дрезгав грак, а тонът ѝ съвсем не изразяваше молба.

Докато се взираше в огромното ѝ лице и в сребристите ѝ сплъстени коси, той отново се докосна до нейната лудост. Почувства

пълзящата поквара, която се разпростираше отвъд границите на разстроения ѝ мозък, измислил жертвоприношения в името на някаква митична лунна богиня, в търсене на налудничаво оправдание за злото, което тя сама причиняваше. Тази поквара се раждаше от жестока и примитивна душа, от едно озлобено съзнание. Той почувства и видя нейната уродлива същност не в окото ѝ, което се взираше ненавистно насреща му, а в другото — една бездънна черна дупка, която не излъчваше същото зложелателство! Думите ѝ „помогни... ми...“ бяха изречени подигравателно, с недвусмислен сарказъм. Чайлдс почувства и видя тези неща, защото тя беше в него и той беше в нея. Тя го накара да види чудовищни и отблъскващи образи и картини, потресаващи и предизвикващи отвращение, защото все още изпитваше удоволствие от играта между двамата. Нейната игра. Нейният начин за мъчение.

Но ново чувство обсеби уродливото ѝ съзнание, когато ръцете му се сключиха около нейните груби, дебели пръсти.

Страх, подобен на хирургически скалпел, проникващ в гноясала рана, разкъса тези тормозещи мисли, когато Чайлдс отдели първия пръст от бетонната повърхност.

Изплашен стон, когато повдигна втория пръст.

Отчаян гневен писък, когато откопчи последните два пръста и тя полетя надолу, надолу, надолу към бездната, а тялото ѝ се удряше в полегатия склон на язовирната стена.

Чайлдс чу глухото тупване на туловището в основата на стената. Опрял гръб в парапета, той бавно се свлече на пътеката. Почувства как облекчението отпуска всяка фибра на тялото му — сега, когато беше освободен от непрекъснатото напрежение на зловещите видения, от постоянно измъчващия го гнет. Бе преживял твърде много емоции, за да може да заплаче, беше прекалено изтощен, за да почувства, ликуваща радост. Можеше само да гледа как мъглявите фигури се завъртяха във въздуха и скоро се разнесоха.

Но една от тях остана по-дълго.

Анабел се наведе и докосна лицето му със студените си мънички пръстчета, които преди това не бяха там. Светлина, идваща от другия край на язовирната стена, прониза мъничкото ѝ тяло и то се превърна в стелеща се мъгла. След това изчезна.

— Илюзия! — каза си тихо той.

Светлината идеше от фарове на автомобил и от фенерчета от края на пътеката в горната част на язовирната стена. Чайлдс обърна глава, засенчвайки с ръка очите си от светлината. Чу затръшването на автомобилни врати, гласове, видя силуетите, които се врязаха в светлинния сноп. Изпитваше известно любопитство как го бяха открили, но не беше изненадан: тази нощ нищо вече не можеше да го учуди.

Чайлдс не искаше да остава повече върху стената, въпреки че призрачните мъгли изцяло се бяха разпръснали, а жената чудовище бе полетяла в пропастта. Нощта бе разкрила твърде много тайни пред него и сега той имаше нужда от спокойно убежище. Усещаше главата си лека, след като напрежението го беше напуснало, и въпреки че беше объркан и озадачен, бавно се изпълваше от внезапно нахлулата в него еуфория. Нуждаеше се от време за равносметка, от време за размисъл, но вече напълно приемаше съществуването на способността си за свръхчувствително възприятие. Защото сега знаеше, че тя може да бъде контролирана, да се използва целенасочено и да ѝ се противопоставя — Тя го бе научила на това, въпреки че нейната цел бе да служи на злото, а разстроеният ѝ разсъдък бе упражнявал различен контрол. Той се изправи на крака и погледна над парапета — не към долината, към самия язовир, към трептящите над гладката водна повърхност отражения на лунните лъчи, чийто блясък вече не беше зловещ, а се лееше с кристална чистота. Чайлдс вдъхна хладния нощен въздух, вкусвайки от соленото ухание на морето, което бризът бе разнесъл над сушата. Въздухът беше прочистващ и сякаш освободи съзнанието му от спотаени сенки. Обърна се и тръгна срещу светлината.

Оуврой пръв стигна до него в подножието на седемте стъпала, следван от още двама униформени полицаи.

— Джон — започна задъхано той, — добре ли си? Ние видяхме какво стана. — Следователят го стисна за лакътя, а Чайлдс замижа срещу силната светлина.

— Обърнете тези прожектори! — заповяда Оуврой.

Двамата полицаи минаха край тях с насочени към язовирната стена светлини, а Робилиард даде знак да бъдат угасени фаровете на патрулните коли. Облекчението дойде веднага — като плътна сянка след ослепителните лъчи на слънцето.

— Вие видяхте? — бавно произнесе Чайлдс.

— Не много ясно — каза Робилиард. — Крайбрежните мъгли се бяха издигнали над водохранилището и затрудняваха видимостта.

Крайбрежни мъгли? Чайлдс не каза нищо.

Оуврой заговори припряно, сякаш искаше да изпревари Робилиард:

— Видях как се опита да спасиш другия, Джон. — Той се взираше настоятелно в очите на Чайлдс и въпреки че изражението върху лицето му бе привидно безизразно, то не допускаше никакви възражения.

Робилиард изгледа подозрително своя колега, но замълча.

Оуврой невъзмутимо продължи:

— Предполагам, че тя се опитваше да се самоубие. Жалко, че тялото ѝ беше твърде тежко, за да можеш да я удържиш. — Думите бяха подбрани внимателно, почти като изявление, което трябваше да се запише в архивите.

— Вие сте знаели, че убиецът е жена? — тихо попита Чайлдс.

Оуврой кимна.

— Издирихме и открихме квартирата ѝ в Англия. Звънях ти няколко пъти по телефона по-рано тази вечер, но даваше заето. Имах късмет и успях да хвана последния полет за насам.

Двамата полицаи насочваха прожекторите си към основата на язовирната стена, осветявайки проснатата фигура.

— Онова, което открихме в нейния дом, не може да се нарече приятно, но недвусмислено доказва, че жената е убиецът, по чиито следи бяхме тръгнали — мрачно каза Оуврой. — Тялото на момичето — на Анабел — беше скрито под дъските на пода. Да я остави там е направо лудост от нейна страна, защото смрадта от разлагащото се тяло накрая щеше да я издаде. Другите наематели не след дълго щяха да се оплачат. Но може би това изобщо не я е тревожело, може би е знаела, че играта е към своя край, когато е избягала на този остров. Трябва да е била съвсем луда.

Чайлдс погледна въпросително следователя.

— Ето как попаднах на нея — обясняваше Оуврой. — Името ѝ беше в списъка на пациентите и обслужващия персонал на психиатричната клиника. Била е санитарка и очевидно също толкова умопомрачена като пациентите, за които се е грижела. Божичко,

трябваше да видиш хаоса в нейното жилище — окултни предмети, книги за митологията, емблеми, символи... А, да — и малка колекция от лунни камъни, която сигурно ѝ е коствала доста солидна сума. Ако всеки от тях е бил предназначен за поредните жертви... — Оуврой само сви рамене.

— Тя каза, че почита... — започна Чайлдс.

— Луната? Да, казала е истината, по-точно почитала е една от богините на луната. Всичко това го пишеше в нейните книги, виждаше се от украсенията ѝ. Налудничавя, съвсем налудничавя история.

По язовирната стена към тях се приближаваха още силуети.

— Когато инспектор Оуврой ни даде описанието на жената — заговори Робилиард, — ние бързо успяхме да потвърдим, че тя бе пристигнала на острова с един от фериботите. Всъщност била е тук от няколко седмици. Оттук нататък беше лесно да открием местонахождението ѝ. Беше отседнала в един хотел във вътрешността на острова, отдалечен от плажовете и по-големите селища. Не бяха я виждали през целия ден, но претърсихме стаята ѝ. Очевидно тази вечер имате късмет, мистър Чайлдс: тя бе оставила своя „професионален инструментариум“, ако мога така да се изразя, в задната част на хотела. Намерихме малка черна чанта, пълна с хирургически прибори. Явно е била достатъчно уверена, че може да се справи с вас само с голи ръце.

— Била е достатъчно силна — забеляза Оуврой, — така научихме от работодателите ѝ в болницата. Очевидно са я ползвали да усмирява техните най-буйни пациенти и според останалите лекари и сестри се е справяла с лекота със задължението си.

— Те не се ли запитали защо е изчезнала след пожара?

— Не е изчезвала. Дори е била разпитана от полицията — забравихте ли, че името ѝ беше в списъка с имената на останалите от персонала? Просто си е взела годишната отпуска, когато голямата суетня позагълхнала. Била е луда, но не и глупава.

Може би всичко щеше да бъде асимилирано по-късно. В този момент нищо от онова, което двамата му бяха разказали, нямаше особен смисъл за него. Обърна се, когато чу един друг глас — познат и очакван.

— Джон! — извика Ейми.

Той погледна зад двамата детективи и видя, че тя е само на няколко метра от него. Пол Себая я придържаше. В изражението му се четеше тревога.

Чайлдс отиде до Ейми и тя протегна ръце към него. Белезите по разраненото ѝ лице блестяха неестествено под лунната светлина. Той я прегърна, изпълнен с любов към нея, и сълзи напиреха в очите му при вида на превързаното ѝ лице. Тя изохка лекичко, когато той я притисна още по-плътнo към себе си.

Чайлдс разхлаби прегръдката си, страхуващ се, че може да ѝ причини болка.

— Няма нищо, Джон. — Тя се смееше и по лицето ѝ блестяха сълзи. — Няма нищо, така се страхувах за теб.

През рамото ѝ видя как Пол Себая се намръщи. Възрастният мъж мълчаливо се обърна и тръгна обратно към колите, спрени до язовирната стена.

Чайлдс галеше косите ѝ и целуваше сълзите по лицето ѝ.

— Как ме открихте? — попита той.

Ейми се усмихваше и му връщаше целувките. Необяснимо как, но тя долавяше промяната в него, разбираше, че буреносният облак, който толкова дълго бе помрачавал живота му, вече бе отминал. Сякаш тази промяна се пренесе и върху нея.

— Разбрахме чрез Габи — отговори му тя.

— От Габи?

Оуврой се присъедини към тях:

— Когато патрулната кола, която ви следеше, ви изгуби, решихме да ви потърсим в дома на мис Себая. Тя не знаеше къде сте...

— Но се сетих, че спомена за разговора си с Габи по телефона, преди да позвъниш на мен — прекъсна го Ейми. — Беше само предположение, но реших, че може да си казал на Фран къде ще бъдеш вечерта. Инспектор Оуврой прецени, че си струва да опитаме и потърсихме Фран на телефонния номер в дома на майка ѝ. Тя имаше проблеми с Габи.

— Дъщеря ви беше изпаднала в истерия от кошмара, който сънувала — продължи Оуврой. — Присънило ѝ се, че се намирате край огромно езеро и че някаква жена чудовище се опитва да ви блъсне в него. Съпругата ви ни каза, че нищо не е в състояние да успокои Габи.

— И от това сте разбрали къде съм? — невярващо попита Чайлдс.

— Е, вече свикнах да приемам сериозно вашите видения, така че защо да не повярвам и на дъщеря ви?

И Габи ли? Чайлдс бе слисан. Спомни си, че тя го бе помолила да каже на Анабел, че много тъгува за приятелката си.

Ейми прекъсна мислите му:

— На острова няма „огромни“ езера, Джон. Само водохранилището.

— Нямахте какво да губим — добави Оуврой с усмивка.

— Не, оставаше само да убедите и мен — забеляза Робилиард. — Но какво толкова, по дяволите? Нищо в цялата тази история нямаше логика, така че защо да не пропътувам разстоянието до водохранилището! Както се оказа, те имаха право. Съжалявам единствено, че не успяхме да пристигнем по-рано. Преминали сте през доста тежко изпитание.

— Свърши ли ужасът вече, Джон? — попита Ейми и протегна ръка, за да погали лицето му. — Наистина ли свърши?

Той кимна, луната грееше откъм гърба му и тя не виждаше лицето му. Обърна глава към Оуврой.

— Коя беше тя? — попита той детектива. — Как се казваше?

— Както установихме, представяше се с измислено име, което е използвала в продължение на много години. Наричала се е Хекати. — Неизвестно защо, но в гласа на Оуврой прозвучаха нотки на задоволство.

Хекати. Името не говореше нищо на Чайлдс. А той и не очакваше това. Дори не можеше да бъде сигурен какво се бе случило през тази нощ. Наистина ли техните духове се бяха върнали, за да преследват съществуването, чието име бе толкова обикновено, така лишено от смисъл? Или сливането на съзнанията им с тази луда жена бе родило фантазии, които по своята същност представляваха просто видения и фрагменти от разстроените им умове?

— Илюзии — повтори по-скоро на себе си той и Ейми го погледна озадачено.

— О, мили боже! — долетя глас откъм средата на бетонната пътека.

Те се обърнаха към двамата полицаи, които се намираха върху издигнатата част на язовирната стена. Стояха приведени и осветяваха с прожекторите някакъв предмет. Единият извади нещо от джоба на куртката си и го подпъхна под онова, което лежеше на пътеката. След това се изправи и тръгна към групата наблюдаващи, като внимателно придържаше с два пръста предмета.

Лицата на всички изглеждаха неестествено бледи на лунната светлина. Лицето на полия бе изопнато от напрежение.

— Не мисля, че искате да видите това, мис — обърна се той към Ейми, като закриваше с длан предмета, който толкова внимателно носеше в найлонова кесийка.

Заинтригувани, Оуврой и Робилиард отидоха да погледнат отблизо.

— О! — възкликна ужасено Робилиард.

Чайлдс се отдели от Ейми. Полицаят освети с прожектора разтворените шепи на своя колега. Оуврой беше извърнал встрани лице, сбърчено от изписаното върху него отвращение.

— Схватката е била жестока! — съчувствено се обърна той към Чайлдс, който се взираше в предмета.

Обвитото от съсирена кръв око изглеждаше абсурдно голямо, за да се побере върху нечие човешко лице. Дълги влакна, от които капеше кръв, висяха от единия край на найлоновата кесийка. Чайлдс погледна към него. Ръцете на полия леко помръднаха и един лунен лъч попадна върху зеницата на окото. В един неуловим миг в нея лумна слаб блясък — една миниатюрна искрица живот. За Чайлдс тя приличаше на синьото сияние, излъчващо се от вътрешността на лунен камък.

Чайлдс потрепери, докато се извъръщаше, й пое дълбоко дъх, както бе направил преди малко, за да прогони сенките.

Прегърна Ейми през кръста, притегли я нежно към себе си и двамата се отдалечиха от това населено от призраци лунно езеро.

Чайлдс се питаше къде ли щеше да го отведе тази новооткрита сила...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.